ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΑ ΑΝΑΡΧΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 196
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ
2019
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

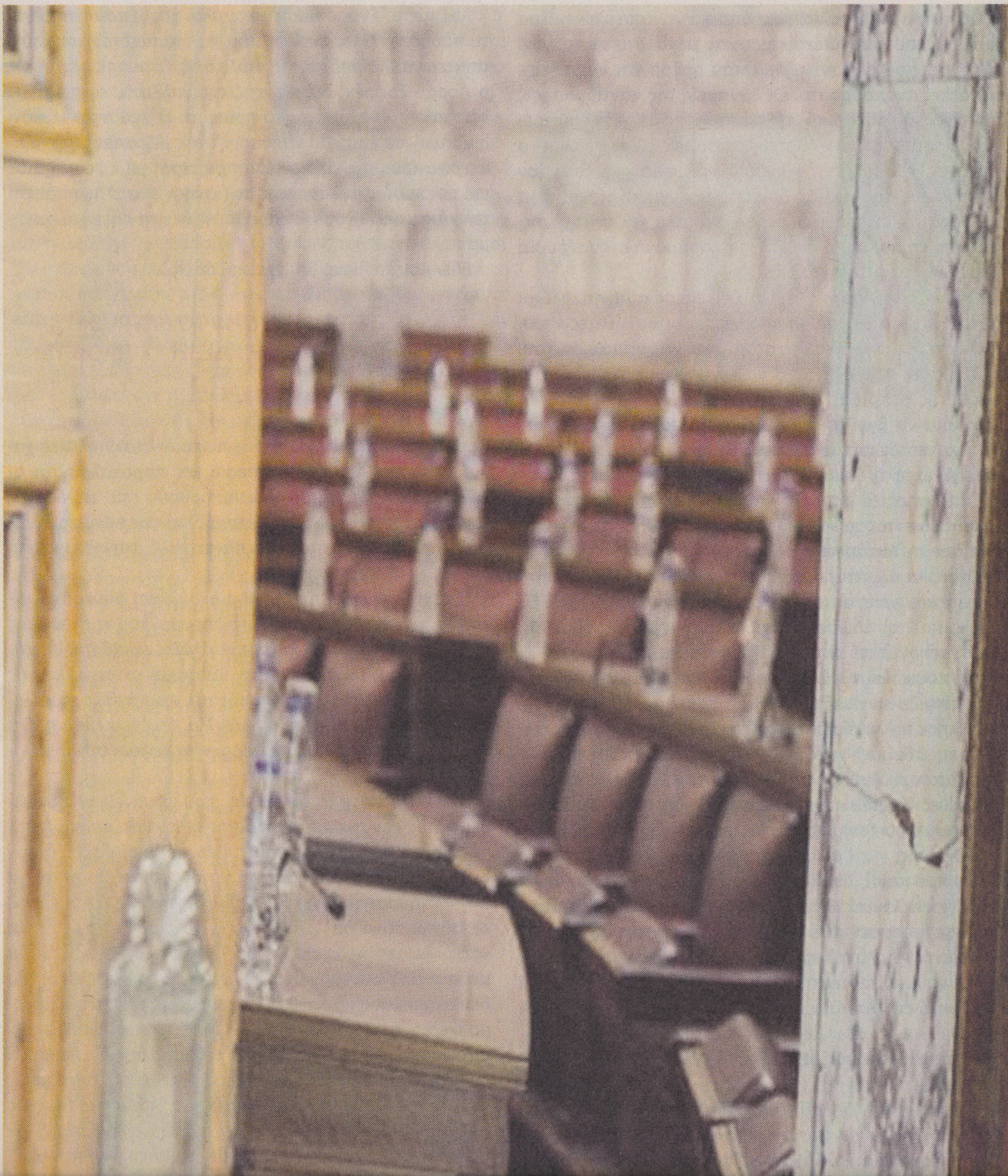

«Τα ουσιαστικά γνωρίσματα των κομμάτων:

α) Αποτελούν μια μηχανή κατασκευής συλλογικού πάθους,

β) είναι ένας οργανισμός καμωμένος να ασκεί συλλογική πίεση στη σκέψη κάθε ανθρώπου

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ
2019
1,5 ΕΥΡΩ

«Τα ουσιαστικά γνωρίσματα των κομμάτων:

α) Αποτελούν μια μηχανή κατασκευής συλλογικού πάθους,

β) είναι ένας οργανισμός καμωμένος να ασκεί συλλογική πίεση στη σκέψη κάθε ανθρώπου που αποτελεί μέλος του,

γ) μοναδικός στόχος καθενός από αυτά είναι να

μηχανή κατασκευής
συλλογικού πάθους,

β) είναι ένας οργα-
νισμός καμωμένος
να ασκεί συλλογική
πίεση στη σκέψη
κάθε ανθρώπου
που αποτελεί
μέλος του,

γ) μοναδικός
στόχος καθενός
από αυτά είναι να
ενδυναμώνεται το
ίδιο, και τούτο
χωρίς κανένα όριο».

ΣΙΜΟΝΗ ΒΕΪΛ (1909-1943)
«Για την Κατάργηση των Κομμάτων»

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Από την μια ο «συνεχιστής» του Ανδρέα Παπανδρέου, που έχει ήδη αναλάβει το «τιτάνιο» και «ιστορικό» έργο ανασυγκρότησης της λεγόμενης μεγάλης δημοκρατικής παράταξης, ο κατά κόσμον Αλέξης Τσίπρας. Ήταν ο «ξυπόλητος», ο καταληψίας, το παιδί του αριστερού κομματικού σωλήνα, και όμως εκτινάχθηκε, τα κατέκτησε όλα, όπως περηφανεύεται, σε νεαρή ηλικία και τώρα είναι έτοιμος να επιβάλει την τάξη και την πειθαρχία στο κόμμα του, ώστε να επιτευχθεί ο στόχος, με κάθε κομματικό μέσο. Τα έδωσε όλα στους «Μεγάλους» ακόμα και την αριστερή ψυχή του την κατέθεσε με ευλάβεια στο μεγάλο στόχο της επιβολής, όχι ενός αλλά δύο μνημονίων. Είπε ψέμματα, είναι αλήθεια, τόσα που και ο ίδιος από ένα σημείο και μετά τα έχασε, ταυτίστηκε με την αλήθεια της απάτης του και όσο αυτή γιγαντωνόταν τόσο αυτός συνέχιζε σε σημείο πραγματικού παραληρήματος. Και παρ' όλα αυτά άντεξε στην εκλογική αρένα, επειδή η αριστερή «παραμύθα» είναι το κάτι άλλο, επειδή ήταν χρήσιμος όπως κάθε υπαλληλάκος της εξουσίας, κάθε χρήσιμο γρανάζι στην μηχανή τής κάθε «επαναστατημένης» αριστερής καρικατούρας. Αξιομνημόνευτος, προταθείς ακόμα και για Νόμπελ Ειρήνης, για την προσφορά του στην εμπέδωση των κυριαρχικών σχεδιασμών στα δυτικά βαλκάνια. Μια απόδειξη των απεριόριστων δυνατοτήτων τής κομμουνιστικής διαχείρισης των εξουσιαστικών «αδιεξόδων». Άξιος.

Και από την άλλη ο νέος Μεταρρυθμιστής, φουριόζος, έτοιμος από καιρό, εκπαιδευμένος για την «αποστολή», βγαλμένος από τα σπλάχνα της πολιτικής ελίτ, της πολιτικής παράδοσης, έτοιμος να αποδείξει ότι όσοι τον υποτίμησαν γελάστηκαν. Θα δώσει περισσότερα και απ' όσα μπορεί, ο νόμος και η τάξη θα επιβληθούν, η πολιτική ορθότητα θα θριαμβεύσει, ο δρόμος του είναι στρωμένος ήδη από την «παλαβή» κυβερνώσα αριστερά. Το επιτελικό κράτος έρχεται να αποδομήσει το «ρεμπελιό» των προηγούμενων, να υψώσει την

Η «ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ» ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ, ΚΑΙ Η «ΠΤΩΣΗ» ΤΟΥ ΑΛΕΞΕΪ ΤΣΙΠΡΟΒΙΤΣ:

Α' ΜΕΡΟΣ

Θλίψη και μελαγχολία μάς διακατέχει από την ημέρα κιόλας, που υποψιαστήκαμε και μόνο ότι το τραγικό γεγονός, που ψυχανεμιζόμασταν ημέρα και νύχτα είχε καταστεί αναπόδραστο. Οι δυνάμεις της «αντίδρασης», το «παλαιό καθεστώς», το «κράτος της δεξιάς» επιστρέφει. Η «πτώση» του Αλεξέι Τσίπροβιτς είναι γεγονός, ο μεγάλος κομμουνιστής ηγέτης εκθρονίστηκε από τον εκπρόσωπο της παλιάς δυναστείας, εν ολίγοις πάπαλα η ένδοξη αριστερή κυβέρνηση, πάπαλα και ο Πολάκης, πάπαλα τα αριστερά όνειρα για παραμονή στην εξουσία στον αιώνα τον άπαντα.

Ο Αλεξέι Τσίπροβιτς, όμως, δεν έπεσε αμαχητί. Μέχρι την τελευταία στιγμή το «πάλεψε», οι «αλήθειές» του, άλλωστε, ήταν γροθιά στο στομάχι των «αντιπάλων» του.

«Είμαστε εδώ όλοι μαζί να εγγυηθούμε την επόμενη μέρα της πατρίδας μας... η Ελλάδα έχει μια ιστορική ευκαιρία να βγει από μια δεκαετία πόνου, μπαίνοντας σε μια νέα δεκαετία ανάπτυξης, δικαιοσύνης και προοπτικής, έχει τη δυνατότητα την επόμενη 4ετία να κάνει άλματα προς τα μπρος. Είναι κρίμα να χάσουμε την ευκαιρία δίνοντας τα κλειδιά για το ταμείο –που τώρα είναι γεμάτο– σε αυτούς που το χρεοκόπησαν».

Όχι άλλα άλματα, Αλεξέι όχι άλλα άλματα, αρκετά πηδήξατε και εσείς αυτόν τον έρμο κοσμάκη. Αλλά, ναι. Είναι κρίμα, που έδωσε τα κλειδιά του «γεμάτου» ταμείου, μην χασκογελάτε ανόητοι. Τα στόματα των αριστερών δεν μπουκώνουν εύκολα, ειδικά τώρα που η εξουσία τούς άνοιξε την όρεξη.

Μίλησε ο Αλεξέι προεκλογικά και για την «κρυφή ατζέντα» της «δεξιάς» χωρίς να φοβάται ότι θα ανοίξει η γη να τον καταπιεί. Αυτό είναι τόλμη, αυτό είναι θάρρος, αυτό

δεν είστε ούτε εικοσιπενταρέοι ορέ, «άλλοι παπάδες ήρθανε άλλα χαρτιά βαστούνε» ορέ...

Ο Αλεξέι είπε, όμως, προεκλογικά και κάτι προφητικό που όλοι θέλουν να ξεχνούν γιατί θέλουν να θυμόμαστε μόνο τις «αποτυχίες» του: «όσοι ήδη έχουν αρχίσει να ράβουν κοστούμια είναι γελασμένοι, γιατί την τελική κρίση την έχει ο ελληνικός λαός που θα μιλήσει στις 7 Ιουλίου». Μην χαχανίζετε και πάλι μικρόνοες, που δεν σκαμπάζετε γρι από την σκέψη του Μεγάλου Τιμονιέρη και βιάζεστε με χαιρεκακία να πείτε ότι ιδού η απόδειξη ότι έχει κάψει φλάντζες, ότι δεν ξέρει τι του γίνεται και άλλα παρόμοια.

Και τώρα; Ενθουσιαστήκατε όλοι εσείς που τον λέγατε προδότη; Όλοι εκείνοι που τον χαρακτηρίζατε κοινό απατεώνα; «Προδότης ή πολιτικός;», αναρωτιέται και ο Λοράν Ζοφρέν, διευθυντής της γαλλικής εφημερίδας Liberation: «Αυτό είναι το πραγματικό ερώτημα και όχι η κριτική σε επίπεδο "μήνυσης" της ριζοσπαστικής αριστεράς προς την κυβερνώσα αριστερά, με αφορμή μιας επί της ουσίας ανύπαρκτης πολιτικής», καταλήγοντας ότι τελικά στις εκλογές «για προδότης δεν τα πήγε και άσχημα»...

Εδώ που τα λέμε, δεν έχει και άδικο...

Η «ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ» ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ, ΚΑΙ Η «ΠΤΩΣΗ» ΤΟΥ ΑΛΕΞΕΪ ΤΣΙΠΡΟΒΙΤΣ:

Β' ΜΕΡΟΣ

Προσοχή, τα παρακάτω δεν εμπίπτουν στον πολιτικό χαρακτήρα του Athens Indymedia και παρακαλούνται οι κινηματικά ευαίσθητοι να αποσυρθούν από τις οθόνες τους ή να πετάξουν μακριά το φύλλο της εφημερίδας... Η λογοκρισία άλλωστε κάνει πάντα καλό στην κινηματική υγεία...

Η «αντεπανάσταση» του Κυριάκου είναι φανερό ότι είναι σε πλήρη εξέλιξη· οι λευκοφρουροί του κράτους της δεξιάς διεξάγουν συνεχείς επιχειρήσεις εκκαθάρισης στα πανεπιστήμια, αλλά και στα Εξάρχεια καταστέλλοντας κάθε επαναστατική δραστηριότητα, που άνθιζε επί Αλεξέι Τσίπροβιτς. Δεν χωρά αμφιβολία, ότι έχουν υποσχεθεί στο μεγάλο κεφάλαιο «να φέρουν το κεφάλι των αναρχικών στο πιάτο»...

χθηκε, τα κατέκτησε όλα, όπως περηφανεύεται, σε νεαρή ηλικία και τώρα είναι έτοιμος να επιβάλει την τάξη και την πειθαρχία στο κόμμα του, ώστε να επιτευχθεί ο στόχος, με κάθε κομματικό μέσο. Τα έδωσε όλα στους «Μεγάλους» ακόμα και την αριστερή ψυχή του την κατέθεσε με ευλάβεια στο μεγάλο στόχο της επιβολής, όχι ενός αλλά δύο μνημονίων. Είπε ψέμματα, είναι αλήθεια, τόσα που και ο ίδιος από ένα σημείο και μετά τα έχασε, ταυτίστηκε με την αλήθεια της απάτης του και όσο αυτή γιγαντωνόταν τόσο αυτός συνέχιζε σε σημείο πραγματικού παραληρήματος. Και παρ' όλα αυτά άντεξε στην εκλογική αρένα, επειδή η αριστερή «παραμύθα» είναι το κάτι άλλο, επειδή ήταν χρήσιμος όπως κάθε υπαλληλάκος της εξουσίας, κάθε χρήσιμο γρανάζι στην μηχανή τής κάθε «επαναστατημένης» αριστερής καρικατούρας. Αξιομνημόνευτος, προταθείς ακόμα και για Νόμπελ Ειρήνης, για την προσφορά του στην εμπέδωση των κυριαρχικών σχεδιασμών στα δυτικά βαλκάνια. Μια απόδειξη των απεριόριστων δυνατοτήτων τής κομμουνιστικής διαχείρισης των εξουσιαστικών «αδιεξόδων». Άξιος.

Και από την άλλη ο νέος Μεταρρυθμιστής, φουριόζος, έτοιμος από καιρό, εκπαιδευμένος για την «αποστολή», βγαλμένος από τα σπλάχνα της πολιτικής ελίτ, της πολιτικής παράδοσης, έτοιμος να αποδείξει ότι όσοι τον υποτίμησαν γελάστηκαν. Θα δώσει περισσότερα και απ' όσα μπορεί, ο νόμος και η τάξη θα επιβληθούν, η πολιτική ορθότητα θα θριαμβεύσει, ο δρόμος του είναι στρωμένος ήδη από την «παλαβή» κυβερνώσα αριστερά. Το επιτελικό κράτος έρχεται να αποδομήσει το «ρεμπελιό» των προηγούμενων, να υψώσει την αξιοκρατία σε ιδανικό, σε μια κοινωνία που έμαθε να κάνει ότι της καπνίσει κυριολεκτικά και μεταφορικά και που έχει «μπάρμπα στην Κορώνη» για κάθε ενδεχόμενο. Η κοινωνία των αγράβατων, αριστερών χαβαλέδων τελείωσε, τα κεφάλια μέσα στα κράνη, λες και προηγουμένως επιτρεπόταν το αντίθετο. Την ΕΥΠ την αναλαμβάνει ένας πρώην σεκιουριτάς που έκανε δουλειές με τους αμερικανούς λες και αυτός θα είναι καλύτερος από τον Ρουμπάτη, που παρακολουθούσε ακόμα και τους συντρόφους τού Συριζα. Καταργείται το «άσυλο» στα πανεπιστήμια και στα εξάρχεια γίνονται εκκαθαρίσεις των «σκουπιδιών» και της «σκόνης», όπως είπε και το καμάρι του αστυνομικού συνδικαλισμού, καλύτερες από εκείνες της κυβερνώσας αριστεράς, που δεν ήταν και λίγες. Λάμπει, ήδη, η «Φωτεινή Ελλάδα» του Κυριάκου σαν το κεράκι της Λαμπρής. Άξιος και αυτός.

Αυτοί οι δυο είναι τόσο «άξιοι», που αν ενώσουν τις

Α' ΜΕΡΟΣ

Θλίψη και μελαγχολία μάς διακατέχει από την ημέρα κιόλας, που υποψιαστήκαμε και μόνο ότι το τραγικό γεγονός, που ψυχανεμιζόμασταν ημέρα και νύχτα είχε καταστεί αναπόδραστο. Οι δυνάμεις της «αντίδρασης», το «παλαιό καθεστώς», το «κράτος της δεξιάς» επιστρέφει. Η «πτώση» του Αλεξέι Τσίπροβιτς είναι γεγονός, ο μεγάλος κομμουνιστής ηγέτης εκθρονίστηκε από τον εκπρόσωπο της παλιάς δυναστείας, εν ολίγοις πάπαλα η ένδοξη αριστερή κυβέρνηση, πάπαλα και ο Πολάκης, πάπαλα τα αριστερά όνειρα για παραμονή στην εξουσία στον αιώνα τον άπαντα.

Ο Αλεξέι Τσίπροβιτς, όμως, δεν έπεσε αμαχητί. Μέχρι την τελευταία στιγμή το «πάλεψε», οι «αλήθειές» του, άλλωστε, ήταν γροθιά στο στομάχι των «αντιπάλων» του.

«Είμαστε εδώ όλοι μαζί να εγγυηθούμε την επόμενη μέρα της πατρίδας μας... η Ελλάδα έχει μια ιστορική ευκαιρία να βγει από μια δεκαετία πόνου, μπαίνοντας σε μια νέα δεκαετία ανάπτυξης, δικαιοσύνης και προοπτικής, έχει τη δυνατότητα την επόμενη 4ετία να κάνει άλματα προς τα μπρος. Είναι κρίμα να χάσουμε την ευκαιρία δίνοντας τα κλειδιά για το ταμείο –που τώρα είναι γεμάτο– σε αυτούς που το χρεοκόπησαν».

Όχι άλλα άλματα, Αλεξέι όχι άλλα άλματα, αρκετά πηδήξατε και εσείς αυτόν τον έρμο κοσμάκη. Αλλά, ναι. Είναι κρίμα, που έδωσε τα κλειδιά του «γεμάτου» ταμείου, μην χασκογελάτε ανόητοι. Τα στόματα των αριστερών δεν μπουκώνουν εύκολα, ειδικά τώρα που η εξουσία τούς άνοιξε την όρεξη.

Μίλησε ο Αλεξέι προεκλογικά και για την «κρυφή ατζέντα» της «δεξιάς» χωρίς να φοβάται ότι θα ανοίξει η γη να τον καταπιεί. Αυτό είναι τόλμη, αυτό είναι θάρρος, αυτό σημαίνει κομμουνιστική επαγρύπνηση. «Στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλούνε για σκοινί»; Είναι απλά καθυστερημένος, γιατί ο Κυριάκος, όπως θα καταλάβαινε και ένα μικρό παιδί, θα είναι συνεπέστατος με όσα υποσχέθηκε προεκλογικά; Είναι δυνατόν ο μεγαλύτερος ψεύτης, που έχει περάσει ποτέ από τους εξουσιαστικούς θώκους, να λέει τον πολιτικό του «αντίπαλο» ψεύτη και να περιμένει να γίνει πιστευτός; Είναι δυνατόν ο Τσίπροβιτς να έχει δηλώσει ότι «δεν έχω βρει ούτε ένα έλληνα πολίτη να βγει και να μου πει είπες αυτό και δεν το έκανες»;

Είναι φθηνά αυτά τα επιχειρήματα της «μαύρης προπαγάνδας».

Μάς πείραξε, δηλαδή, που προεκλογικά τα στελέχη του Συριζα έλεγαν ότι οι συντάξεις δεν μειώθηκαν επί των ημερών τους, αλλά «αναπλαισιώθηκαν», ότι δεν ψήφισαν μνημόνιο, αλλά «τριετή συμφωνία εξόδου από την κρίση», μάς πείραξε που ο Μπαλάφας μάς διαβεβαίωσε ότι δεν είναι καμία «λουλού», μάς πείραξε η σεμνότη-

ότι έχει κάψει φλάντζες, ότι δεν ξέρει τι του γίνεται και άλλα παρόμοια.

Και τώρα; Ενθουσιαστήκατε όλοι εσείς που τον λέγατε προδότη; Όλοι εκείνοι που τον χαρακτηρίζατε κοινό απατεώνα; «Προδότης ή πολιτικός;», αναρωτιέται και ο Λοράν Ζοφρέν, διευθυντής της γαλλικής εφημερίδας Liberation: «Αυτό είναι το πραγματικό ερώτημα και όχι η κριτική σε επίπεδο "μήνυσης" της ριζοσπαστικής αριστεράς προς την κυβερνώσα αριστερά, με αφορμή μιας επί της ουσίας ανύπαρκτης πολιτικής», καταλήγοντας ότι τελικά στις εκλογές «για προδότης δεν τα πήγε και άσχημα»...

Εδώ που τα λέμε, δεν έχει και άδικο...

Η «ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ» ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ, ΚΑΙ Η «ΠΤΩΣΗ» ΤΟΥ ΑΛΕΞΕΪ ΤΣΙΠΡΟΒΙΤΣ:

Β' ΜΕΡΟΣ

Προσοχή, τα παρακάτω δεν εμπίπτουν στον πολιτικό χαρακτήρα του Athens Indymedia και παρακαλούνται οι κινηματικά ευαίσθητοι να αποσυρθούν από τις οθόνες τους ή να πετάξουν μακριά το φύλλο της εφημερίδας... Η λογοκρισία άλλωστε κάνει πάντα καλό στην κινηματική υγεία...

Η «αντεπανάσταση» του Κυριάκου είναι φανερό ότι είναι σε πλήρη εξέλιξη· οι λευκοφρουροί του κράτους της δεξιάς διεξάγουν συνεχείς επιχειρήσεις εκκαθάρισης στα πανεπιστήμια, αλλά και στα Εξάρχεια καταστέλλοντας κάθε επαναστατική δραστηριότητα, που άνθιζε επί Αλεξέι Τσίπροβιτς. Δεν χωρά αμφιβολία, ότι έχουν υποσχεθεί στο μεγάλο κεφάλαιο «να φέρουν το κεφάλι των αναρχικών στο πιάτο»...

Οι επαναστατικές δυνάμεις, που τόσο είχαν πυκνώσει στους εργατικούς χώρους τα τελευταία επαναστατικά-μνημονιακά χρόνια, που κυβερνούσε ο Αλεξέι, έχουν βγει ήδη στην παρανομία για να ανασυνταχθούν και να συγκροτήσουν τους παράνομους μηχανισμούς τους, ενώ τα συνωμοτικά ραντεβού έχουν πυκνώσει στα ίντερνετ καφέ. Τα πιο πρωτοπόρα στελέχη του ΚΚΕ μέρα παρά μέρα σκαρφαλώνουν στον Γράμμο και το Βίτσι απ' όπου δεν σκοπεύουν να κατέβουν, αν δεν παρθεί πίσω το νομοσχέδιο περί ηλεκτρονικής ψήφου όσον αφορά την απόφαση για απεργία. Τούτος ο νόμος δεν θα περάσει. Ο Καπετάν Κουτσούμπας αποφασισμένος όσο ποτέ, μέρα παρά μέρα αλλάζει καταφύγιο, προστατευόμενος από μια δράκα αποφασισμένων κομμουνιστών. Αυτή την στιγμή την περίμενε χρόνια τώρα, αλλά ένιωσε πιο πολύ ότι πλησιάζει, όταν έσφιγγε στην παλάμη του όπλο του Μπελογιάννη, που αυτή η σουπιά ο σοσιαλδημοκράτης ο Τσίπροβιτς ήθελε τόσο πολύ να καβατζώσει, για να καμώ-

αριστερής καρικατούρας. Αξιομνημόνευτος, προταθείς ακόμα και για Νόμπελ Ειρήνης, για την προσφορά του στην εμπέδωση των κυριαρχικών σχεδιασμών στα δυτικά βαλκάνια. Μια απόδειξη των απεριόριστων δυνατοτήτων τής κομμουνιστικής διαχείρισης των εξουσιαστικών «αδιεξόδων». Άξιος.

Και από την άλλη ο νέος Μεταρρυθμιστής, φουριόζος, έτοιμος από καιρό, εκπαιδευμένος για την «αποστολή», βγαλμένος από τα σπλάχνα της πολιτικής ελίτ, της πολιτικής παράδοσης, έτοιμος να αποδείξει ότι όσοι τον υποτίμησαν γελάστηκαν. Θα δώσει περισσότερα και απ' όσα μπορεί, ο νόμος και η τάξη θα επιβληθούν, η πολιτική ορθότητα θα θριαμβεύσει, ο δρόμος του είναι στρωμένος ήδη από την «παλαβή» κυβερνώσα αριστερά. Το επιτελικό κράτος έρχεται να αποδομήσει το «ρεμπελιό» των προηγούμενων, να υψώσει την αξιοκρατία σε ιδανικό, σε μια κοινωνία που έμαθε να κάνει ότι της καπνίσει κυριολεκτικά και μεταφορικά και που έχει «μπάρμπα στην Κορώνη» για κάθε ενδεχόμενο. Η κοινωνία των αγράβατων, αριστερών χαβαλέδων τελείωσε, τα κεφάλια μέσα στα κράνη, λες και προηγουμένως επιτρεπόταν το αντίθετο. Την ΕΥΠ την αναλαμβάνει ένας πρώην σεκιουριτάς που έκανε δουλειές με τους αμερικανούς λες και αυτός θα είναι καλύτερος από τον Ρουμπάτη, που παρακολουθούσε ακόμα και τους συντρόφους τού Συριζα. Καταργείται το «άσυλο» στα πανεπιστήμια και στα εξάρχεια γίνονται εκκαθαρίσεις των «σκουπιδιών» και της «σκόνης», όπως είπε και το καμάρι του αστυνομικού συνδικαλισμού, καλύτερες από εκείνες της κυβερνώσας αριστεράς, που δεν ήταν και λίγες. Λάμπει, ήδη, η «Φωτεινή Ελλάδα» του Κυριάκου σαν το κεράκι της Λαμπρής. Άξιος και αυτός.

Αυτοί οι δυο είναι τόσο «άξιοι», που αν ενώσουν τις δυνάμεις τους με άλλο τρόπο, γιατί και τώρα ενωμένες είναι, θα μεγαλουργήσουν. Και αν δεν μπορέσουν οι ίδιοι, δεν πειράζει, όλοι οι μεγάλοι σκαπανείς, άλλωστε, έχουν την ίδια τύχη. Να βλέπουν να καρπίζουν οι κόποι τους, έστω και αν τους θερίσουν οι επόμενοι. Ο Μεγάλος Συνασπισμός είτε έτσι είτε αλλιώς έχει συμφωνηθεί.

Είναι δίκαιο και θα γίνει πράξη...

Σεπτέμβριος 2019

«Είμαστε εδώ όλοι μαζί να εγγυηθούμε την επόμενη μέρα της πατρίδας μας... η Ελλάδα έχει μια ιστορική ευκαιρία να βγει από μια δεκαετία πόνου, μπαίνοντας σε μια νέα δεκαετία ανάπτυξης, δικαιοσύνης και προοπτικής, έχει τη δυνατότητα την επόμενη 4ετία να κάνει άλματα προς τα μπρος. Είναι κρίμα να χάσουμε την ευκαιρία δίνοντας τα κλειδιά για το ταμείο –που τώρα είναι γεμάτο– σε αυτούς που το χρεοκόπησαν».

Όχι άλλα άλματα, Αλεξέι όχι άλλα άλματα, αρκετά πηδήξατε και εσείς αυτόν τον έρμο κοσμάκη. Αλλά, ναι. Είναι κρίμα, που έδωσε τα κλειδιά του «γεμάτου» ταμείου, μην χασκογελάτε ανόητοι. Τα στόματα των αριστερών δεν μπουκώνουν εύκολα, ειδικά τώρα που η εξουσία τούς άνοιξε την όρεξη.

Μίλησε ο Αλεξέι προεκλογικά και για την «κρυφή ατζέντα» της «δεξιάς» χωρίς να φοβάται ότι θα ανοίξει η γη να τον καταπιεί. Αυτό είναι τόλμη, αυτό είναι θάρρος, αυτό σημαίνει κομμουνιστική επαγρύπνηση. «Στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλούνε για σκοινί»; Είναι απλά καθυστερημένος, γιατί ο Κυριάκος, όπως θα καταλάβαινε και ένα μικρό παιδί, θα είναι συνεπέστατος με όσα υποσχέθηκε προεκλογικά; Είναι δυνατόν ο μεγαλύτερος ψεύτης, που έχει περάσει ποτέ από τους εξουσιαστικούς θώκους, να λέει τον πολιτικό του «αντίπαλο» ψεύτη και να περιμένει να γίνει πιστευτός; Είναι δυνατόν ο Τσίπροβιτς να έχει δηλώσει ότι «δεν έχω βρει ούτε ένα έλληνα πολίτη να βγει και να μου πει είπες αυτό και δεν το έκανες»;

Είναι φθηνά αυτά τα επιχειρήματα της «μαύρης προπαγάνδας».

Μάς πείραξε, δηλαδή, που προεκλογικά τα στελέχη του Συριζα έλεγαν ότι οι συντάξεις δεν μειώθηκαν επί των ημερών τους, αλλά «αναπλαισιώθηκαν», ότι δεν ψήφισαν μνημόνιο, αλλά «τριετή συμφωνία εξόδου από την κρίση», μάς πείραξε που ο Μπαλάφας μάς διαβεβαίωσε ότι δεν είναι καμία «λουλού», μάς πείραξε η σεμνότητα της Έφης της Αχτσιόγλου που είπε σε συνέντευξη ότι δεν της είχε «διασχίσει ποτέ από το μυαλό» ότι θα γίνει υπουργός, μάς ξίνισε η ειλικρίνεια του σοφής αριστερής κουκουβάγιας του Νίκου του Βούτση, έστω γι' αυτήν την μοναδική φορά που ομολόγησε ότι δεν αισθάνεται ούτε ίχνος ενοχής και ευθύνης για την πρόσληψη συγγενούς του. Αυτά είναι «μπούρδες κρεμαστές», όπως είχε πει και ο τεράστιος Παύλος Πολάκης, τα λέτε αυτά λαμόγια της διαπλοκής γιατί έχετε λερωμένη την φωλιά σας, ομόσταβλοι του Γεωργιάδη με τσι γκαμήλες και τα μουλάρια

Β' ΜΕΡΟΣ

Προσοχή, τα παρακάτω δεν εμπίπτουν στον πολιτικό χαρακτήρα του Athens Indymedia και παρακαλούνται οι κινηματικά ευαίσθητοι να αποσυρθούν από τις οθόνες τους ή να πετάξουν μακριά το φύλλο της εφημερίδας... Η λογοκρισία άλλωστε κάνει πάντα καλό στην κινηματική υγεία...

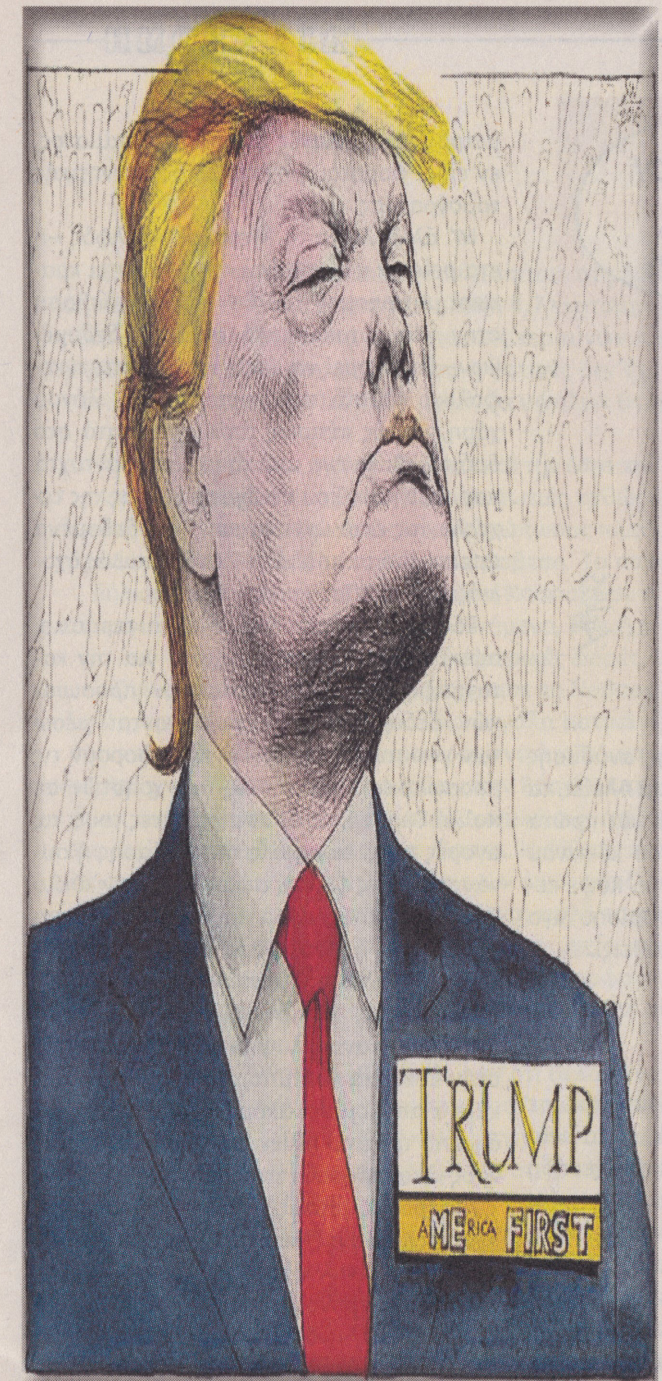
Η «αντεπανάσταση» του Κυριάκου είναι φανερό ότι είναι σε πλήρη εξέλιξη· οι λευκοφρουροί του κράτους της δεξιάς διεξάγουν συνεχείς επιχειρήσεις εκκαθάρισης στα πανεπιστήμια, αλλά και στα Εξάρχεια καταστέλλοντας κάθε επαναστατική δραστηριότητα, που άνθιζε επί Αλεξέι Τσίπροβιτς. Δεν χωρά αμφιβολία, ότι έχουν υποσχεθεί στο μεγάλο κεφάλαιο «να φέρουν το κεφάλι των αναρχικών στο πιάτο»...

Οι επαναστατικές δυνάμεις, που τόσο είχαν πυκνώσει στους εργατικούς χώρους τα τελευταία επαναστατικά-μνημονιακά χρόνια, που κυβερνούσε ο Αλεξέι, έχουν βγει ήδη στην παρανομία για να ανασυνταχθούν και να συγκροτήσουν τους παρανόμους μηχανισμούς τους, ενώ τα συνωμοτικά ραντεβού έχουν πυκνώσει στα ίντερνετ καφέ. Τα πιο πρωτοπόρα στελέχη του ΚΚΕ μέρα παρά μέρα σκαρφαλώνουν στον Γράμμο και το Βίτσι απ' όπου δεν σκοπεύουν να κατέβουν, αν δεν παρθεί πίσω το νομοσχέδιο περί ηλεκτρονικής ψήφου όσον αφορά την απόφαση για απεργία. Τούτος ο νόμος δεν θα περάσει. Ο Καπετάν Κουτσούμπας αποφασισμένος όσο ποτέ, μέρα παρά μέρα αλλάζει καταφύγιο, προστατευόμενος από μια δράκα αποφασισμένων κομμουνιστών. Αυτή την στιγμή την περίμενε χρόνια τώρα, αλλά ένιωσε πιο πολύ ότι πλησιάζει, όταν έσφιγγε στην παλάμη του όπλο του Μπελογιάννη, που αυτή η σουπιά ο σοσιαλδημοκράτης ο Τσίπροβιτς ήθελε τόσο πολύ να καβατζώσει, για να καμώνεται τον σπουδαίο επαναστάτη... Αχ, Αλεξέι, η προδομένη επανάστασή σου, έσβησε, μαράθηκε από εκείνους τους πράκτορες της ευρωπαϊκής νομεκλατούρας σαν εκείνη την οχιά τον Χουλιαράκη, αλλά και τόσους άλλους... Και σε κατηγορεί και για προδοσία εκείνο το γλόμπο αρλεκίνο ο Βαρουφάκης, και ας είχε υπογράψει το τέλος ήδη από την παράταση της μνημονιακής σύμβασης στις 20 Φλεβάρη του 2015.

Όμως η ανασύνταξη είναι δίκαια και θα γίνει πράξη.

συνέχεια στη σελ. 4

Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ «ΧΑΡΙΣΜΑΤΙΚΩΝ» ΚΑΙ «ΑΛΛΟΠΡΟΣΑΛΛΩΝ» ΗΓΕΤΩΝ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗ...

«Γιατί μπορώ να χαμογελώ κι ενώ χαμογελώ
να θανατώνω,
και να κραυγάζω «ευχαριστώ»
σ' αυτό που μου πικραίνει την καρδιά...

ψυχιάτρων και ψυχολόγων («*Duty to Warn*», Οι Έχοντες καθήκον να προειδοποιήσουν) συγκέντρωσε 60.000 υπογραφές ψυχιάτρων και ψυχολόγων, οι οποίοι ζητούσαν την αποπομπή του νυν προέδρου των ΗΠΑ, υποστηρίζοντας ότι ο Τραμπ «πάσχει από ανίατη ναρκισσιστική διαταραχή προσωπικότητας, ασθένεια που τον καθιστά ανίκανο να φέρει σε πέρας του προεδρικά του καθήκοντα και επικίνδυνο για το έθνος».

Στην ίδια γραμμή πλήθος αμερικανών ηθοποιών ή γενικότερα καλλιτεχνών αποκαλούν συστηματικά τρελό ή παράφρονα τον Τραμπ, όπως ο Ρόμπερτ ντε Νίρο, ο Τζορτζ Κλούνεϊ, ή η Τζένιφερ Λόρενς, η οποία είχε δηλώσει ότι εάν εκλεγεί ο Τραμπ θα έρθει το τέλος του κόσμου, ενώ επίσης υποστήριξε ότι οι καταστροφικοί τυφώνες, που πλήττουν την Αμερική είναι η οργισμένη απάντηση του Θεού και της Φύσης για την εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ και για την πολιτική του...

Οι παραπάνω και όχι μόνον, σφοδροί επικριτές, αλλά και πάμπλουτοι αστέρες του Χόλυγουντ, ετύγχαναν όλως τυχαίως υποστηρικτές της υποψηφιότητας της Χίλαρι Κλίντον, η οποία αποτελούσε τότε την εκλεκτή του στρατιωτικό-βιομηχανικού συμπλέγματος, του ***State Department*** (Αμερικανικό Υπουργείο Εξωτερικών), της ***CIA***, αλλά και της πλειοψηφίας των συστημικών ΜΜΕ.

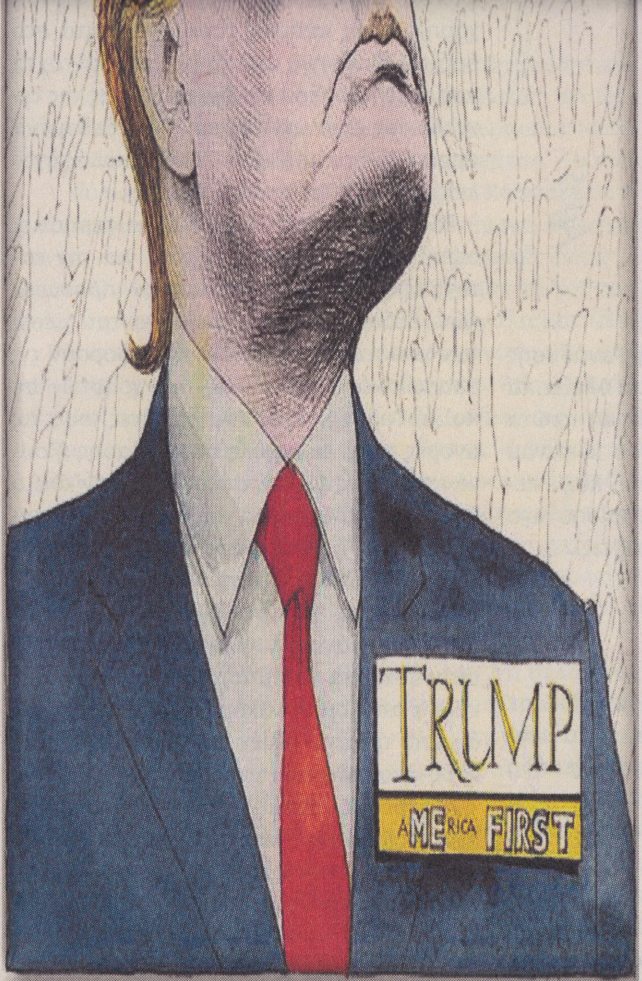
Όσοι τα βάζουν με τον «παρανοϊκό» Τραμπ καμώνονται, βέβαια, ότι ξεχνούν πως τόσο το «σύστημα Κλίντον» όσο και ο Ομπάμα εγκαινίασαν την στήριξη στην συριακή αντιπολίτευση και τους τζιχανιστές παρέχοντας όπλα και εκπαίδευση με στόχο την ανατροπή του Άσαντ ματοκυλώντας τον συριακό πληθυσμό και καταστρέφοντας την χώρα.

Ο ίδιος ο Τραμπ απάντησε στους χαρακτηρισμούς ενα-

Τον Σεπτέμβρη του 2017 ύστερα από τις απειλές του βορειοκορεάτη Κιμ Γιονγκ Ουν ότι θα δοκιμάσει την χρήση της βόμβας υδρογόνου ο Τραμπ δήλωνε, ότι ***«Ο Κιμ Γιονγκ Ουν της Βόρειας Κορέας, ο οποίος είναι προφανώς ένας τρελός που δεν τον νοιάζει να πεινάει (ο λαός του) ή να σκοτώσει το λαό του, θα δοκιμαστεί όπως ποτέ πριν»***, για να λάβει την απάντηση του «τρελού» ότι ***«Η προειδοποίηση του προέδρου των ΗΠΑ ότι η χώρα του ίσως αναγκαστεί να καταστρέψει τελείως τη Βόρεια Κορέα με έπεισαν, αντί να με τρομάξουν ή να με σταματήσουν, ότι ο δρόμος που έχω επιλέξει είναι ο σωστός και είναι αυτός που πρέπει να ακολουθήσω μέχρις εσχάτων. Θα τιθασεύσω τον ψυχικά διαταραγμένο Αμερικανό γεροξεκούτη με φωτιά». Τον Ιούνιο του 2018, όμως,*** ο ***«διαταραγμένος αμερικανός γεροξεκούτης» δήλωνε, ότι πλέον έχει καλή χημεία με τον Κιμ Γιονγκ Ουν και ότι του έδωσε έναν απευθείας αριθμό, ώστε να μπορεί να τον καλεί, «εάν έχει οποιαδήποτε δυσκολία».***

Σύμφωνα με τον πρώην διευθυντή της ***CIA*** Ντέιβιντ Πετρέους η «παράνοια» που διακρίνεται στο μάτι του αμερικανού προέδρου είναι ένα πολύτιμο εργαλείο, που χρησιμοποίησαν αρκετοί ακόμη προκάτοχοί του. Υπάρχει μια βάση στη λογική του "παρανοϊκού ηγέτη"», εξήγησε ο Πετρέους θυμίζοντας μια φράση του Ρίτσαρντ Νίξον, ο οποίος υποστήριζε, ότι «όταν εισέρχεσαι σε μια κρίση είναι καλό να αφήνεις τον αντίπαλό σου να πιστεύει ότι δεν είσαι και πολύ στα λογικά σου».

Προφανώς, λοιπόν, στις ΗΠΑ κονταροχτυπιούνται δύο πανίσχυρα κέντρα εξουσίας και εκπροσώπησης τεράστιων γεωπολιτικών και επιχειρηματικών συμφερόντων, με το «σύστημα Κλίντον» να αντιτίθεται στην προοπτική μιας συμμαχίας με το ρωσικό κράτος απέναντι στον κινέζικο

«Γιατί μπορώ να χαμογελώ κι ενώ χαμογελώ
να θανατώνω,
και να κραυγάζω «ευχαριστώ»
σ' αυτό που μου πικραίνει την καρδιά,
και να μουσκεύω τα μάγουλα μου
με δάκρυα ψεύτικα,
και ν' αλλάζω το πρόσωπό μου κατά περίσταση.
Θα πνίξω ναύτες πιο πολλούς κι απ' τη γοργόνα·
θα σκοτώσω περισσότερους που με κοιτούν
κι από τον βασιλίσκο·
θα παίξω τον ρήτορα καλά όσο κι ο Νέστορας,
εξαπατώντας με πανουργία άφταστη
κι από τον Οδυσσέα·
και, σαν τον Σίνωνα, θα πάρω άλλη Τροία.
Μπορώ να προσθέσω χρώματα στον χαμαιλέωντα,
ν' αλλάξω μορφές σαν τον Πρωτέα
κατά το συμφέρον μου,
και να στείλω τον κακούργο Μακιαβέλλι στο σχολειό.
Μπορώ να κάνω όλ' αυτά

ψυχιάτρων και ψυχολόγων («*Duty to Warn*», Οι Έχοντες καθήκον να προειδοποιήσουν) συγκέντρωσε 60.000 υπογραφές ψυχιάτρων και ψυχολόγων, οι οποίοι ζητούσαν την αποπομπή του νυν προέδρου των ΗΠΑ, υποστηρίζοντας ότι ο Τραμπ «πάσχει από ανίατη ναρκισσιστική διαταραχή προσωπικότητας, ασθένεια που τον καθιστά ανίκανο να φέρει σε πέρας του προεδρικά του καθήκοντα και επικίνδυνο για το έθνος».

Στην ίδια γραμμή πλήθος αμερικανών ηθοποιών ή γενικότερα καλλιτεχνών αποκαλούν συστηματικά τρελό ή παράφρονα τον Τραμπ, όπως ο Ρόμπερτ ντε Νίρο, ο Τζορτζ Κλούνεϊ, ή η Τζένιφερ Λόρενς, η οποία είχε δηλώσει ότι εάν εκλεγεί ο Τραμπ θα έρθει το τέλος του κόσμου, ενώ επίσης υποστήριξε ότι οι καταστροφικοί τυφώνες, που πλήττουν την Αμερική είναι η οργισμένη απάντηση του Θεού και της Φύσης για την εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ και για την πολιτική του...

Οι παραπάνω και όχι μόνον, σφοδροί επικριτές, αλλά και πάμπλουτοι αστέρες του Χόλυγουντ, ετύγχαναν όλως τυχαίως υποστηρικτές της υποψηφιότητας της Χίλαρι Κλίντον, η οποία αποτελούσε τότε την εκλεκτή του στρατιωτικό-βιομηχανικού συμπλέγματος, του ***State Department*** (Αμερικανικό Υπουργείο Εξωτερικών), της ***CIA***, αλλά και της πλειοψηφίας των συστημικών ΜΜΕ.

Όσοι τα βάζουν με τον «παρανοϊκό» Τραμπ καμώνονται, βέβαια, ότι ξεχνούν πως τόσο το «σύστημα Κλίντον» όσο και ο Ομπάμα εγκαινίασαν την στήριξη στην συριακή αντιπολίτευση και τους τζιχανιστές παρέχοντας όπλα και εκπαίδευση με στόχο την ανατροπή του Άσαντ ματοκυλώντας τον συριακό πληθυσμό και καταστρέφοντας την χώρα.

Ο ίδιος ο Τραμπ απάντησε στους χαρακτηρισμούς εναντίον του λέγοντας απλά, ότι «Από πολύ επιτυχημένος επιχειρηματίας έγινα κορυφαίος τηλεοπτικός αστέρας... και πρόεδρος των ΗΠΑ (με την πρώτη προσπάθεια). Θεωρώ ότι αυτό με καθιστά, όχι απλά έξυπνο, αλλά ιδιοφυή... και πολύ σταθερό διανοητικά!».

Αλλά και η πλευρά Τραμπ δεν έμεινε γενικότερα με τα χέρια ψηλά.

Δύο μήνες πριν τις προεδρικές εκλογές στις ΗΠΑ δημοσιεύθηκε σε μια συντηρητική ιστοσελίδα ένα ανώνυμο άρθρο που αργότερα όμως αποκαλύφθηκε γράφτηκε από ένα ανώτατο στέλεχος του Συμβουλίου Εθνικής Ασφαλείας (NCA) τον Μάικλ Άντον και στο οποίο μεταξύ άλλων αναφέρονται τα εξής:

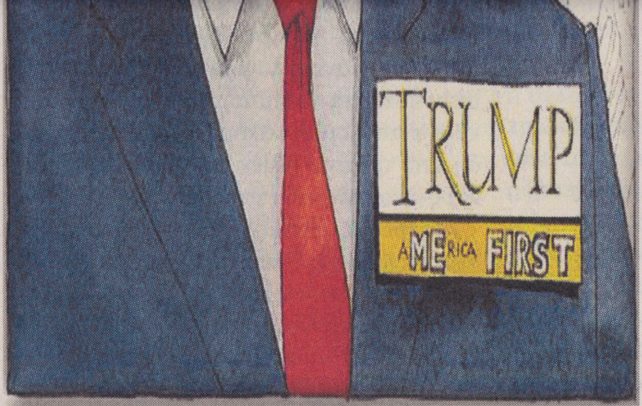
«Οι εκλογές του 2016 μοιάζουν με την Πτήση 93 (πρόκειται για την πτήση που συνετρίβη στην Πενσυλβάνια

Τον Σεπτέμβρη του 2017 ύστερα από τις απειλές του βορειοκορεάτη Κιμ Γιονγκ Ουν ότι θα δοκιμάσει την χρήση της βόμβας υδρογόνου ο Τραμπ δήλωνε, ότι ***«Ο Κιμ Γιονγκ Ουν της Βόρειας Κορέας, ο οποίος είναι προφανώς ένας τρελός που δεν τον νοιάζει να πεινάει (ο λαός του) ή να σκοτώσει το λαό του, θα δοκιμαστεί όπως ποτέ πριν»***, για να λάβει την απάντηση του «τρελού» ότι ***«Η προειδοποίηση του προέδρου των ΗΠΑ ότι η χώρα του ίσως αναγκαστεί να καταστρέψει τελείως τη Βόρεια Κορέα με έπεισαν, αντί να με τρομάξουν ή να με σταματήσουν, ότι ο δρόμος που έχω επιλέξει είναι ο σωστός και είναι αυτός που πρέπει να ακολουθήσω μέχρις εσχάτων. Θα τιθασεύσω τον ψυχικά διαταραγμένο Αμερικανό γεροξεκούτη με φωτιά». Τον Ιούνιο του 2018, όμως***, ο ***«διαταραγμένος αμερικανός γεροξεκούτης» δήλωνε, ότι πλέον έχει καλή χημεία με τον Κιμ Γιονγκ Ουν και ότι του έδωσε έναν απευθείας αριθμό, ώστε να μπορεί να τον καλεί, «εάν έχει οποιαδήποτε δυσκολία».***

Σύμφωνα με τον πρώην διευθυντή της ***CIA*** Ντέιβιντ Πετρέους η «παράνοια» που διακρίνεται στο μάτι του αμερικανού προέδρου είναι ένα πολύτιμο εργαλείο, που χρησιμοποίησαν αρκετοί ακόμη προκάτοχοί του. Υπάρχει μια βάση στη λογική του "παρανοϊκού ηγέτη"», εξήγησε ο Πετρέους θυμίζοντας μια φράση του Ρίτσαρντ Νίξον, ο οποίος υποστήριζε, ότι «όταν εισέρχεσαι σε μια κρίση είναι καλό να αφήνεις τον αντίπαλό σου να πιστεύει ότι δεν είσαι και πολύ στα λογικά σου».

Προφανώς, λοιπόν, στις ΗΠΑ κονταροχτυπιούνται δύο πανίσχυρα κέντρα εξουσίας και εκπροσώπησης τεράστιων γεωπολιτικών και επιχειρηματικών συμφερόντων, με το «σύστημα Κλίντον» να αντιτίθεται στην προοπτική μιας συμμαχίας με το ρωσικό κράτος απέναντι στον κινέζικο δράκο, μια αντίθεση που καθρεπτίζεται στην συγκρότηση επιτροπών «ανακάλυψης» γενικά ρωσικών συνομωσιών ή ειδικότερα της εμπλοκής στις αμερικανικές εκλογές και στην στήριξη Τραμπ.

Σύμφωνα με τον Άρη Χατζηστεφάνου: «Όταν ο κινέζος πρόεδρος ανακοίνωσε στις αρχές Σεπτεμβρίου *(2017)* το τελικό πρόγραμμα των συναντήσεων, που θα είχε στο πλαίσιο της επίσκεψής του στις ΗΠΑ, όλοι πρόσεξαν δυο σημαντικά «ραντεβού»: τις επισκέψεις στη Microsoft και την ***Boeing***. *Λίγες ημέρες αργότερα, οι κόκκινες σημαίες της Κίνας που κυμάτιζαν στα γραφεία του κολοσσού που ίδρυσε ο Μπιλ Γκέιτς δεν αποτελούσαν μόνο ένα μήνυμα φιλίας προς το Πεκίνο, αλλά και ένα σινιάλο στην Ουάσινγκτον: Εδώ κάνουμε μπίζνες... τον νου σας.* Η ***Microsoft*** είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα των εταιρειών που

«Γιατί μπορώ να χαμογελώ κι ενώ χαμογελώ
να θανατώνω,
και να κραυγάζω «ευχαριστώ»
σ' αυτό που μου πικραίνει την καρδιά,
και να μουσκεύω τα μάγουλα μου
με δάκρυα ψεύτικα,
και ν' αλλάζω το πρόσωπό μου κατά περίσταση.
Θα πνίξω ναύτες πιο πολλούς κι απ' τη γοργόνα·
θα σκοτώσω περισσότερους που με κοιτούν
κι από τον βασιλίσκο·
θα παίξω τον ρήτορα καλά όσο κι ο Νέστορας,
εξαπατώντας με πανουργία άφταστη
κι από τον Οδυσσέα·
και, σαν τον Σίνωνα, θα πάρω άλλη Τροία.
Μπορώ να προσθέσω χρώματα στον χαμαιλέοντα,
ν' αλλάξω μορφές σαν τον Πρωτέα
κατά το συμφέρον μου,
και να στείλω τον κακούργο Μακιαβέλλι στο σχολειό.
Μπορώ να κάνω όλ' αυτά
και δεν μπορώ να πάρω ένα στέμμα»;

William Shakespeare, 1591, King Henry the Sixth, Τρίτο μέρος, πράξη 3η, σκηνή 2η, (μονόλογος Ριχάρδου)

Εάν πιστέψουμε τους ποικιλώνυμους δημοσιολόγους ζούμε σε μια εποχή, στην οποία κυριαρχούν οι «αλλοπρόσαλλοι» ηγέτες, οι «απρόβλεπτοι», οι «αντισυμβατικοί», οι «λαϊκιστές» ή εκείνοι, που χαρακτηρίζονται «τρελοί» και «παρανοϊκοί».

Ο τελευταίος, μάλιστα, χαρακτηρισμός έχει αποδοθεί πολλάκις στον ίδιο τον Τραμπ. Ενδεικτικό είναι το γεγονός, ότι ήδη από τον Αύγουστο του 2016 μία Κίνηση Θεού και της Φύσης για την εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ και για την πολιτική του...

Οι παραπάνω και όχι μόνον, σφοδροί επικριτές, αλλά και πάμπλουτοι αστέρες του Χόλυγουντ, ετύγχαναν όλως τυχαίως υποστηρικτές της υποψηφιότητας της Χίλαρι Κλίντον, η οποία αποτελούσε τότε την εκλεκτή του στρατιωτικό-βιομηχανικού συμπλέγματος, του ***State Department*** (Αμερικανικό Υπουργείο Εξωτερικών), της ***CIA***, αλλά και της πλειοψηφίας των συστημικών ΜΜΕ.

Όσοι τα βάζουν με τον «παρανοϊκό» Τραμπ καμώνονται, βέβαια, ότι ξεχνούν πως τόσο το «σύστημα Κλίντον» όσο και ο Ομπάμα εγκαινίασαν την στήριξη στην συριακή αντιπολίτευση και τους τζιχαντιστές παρέχοντας όπλα και εκπαίδευση με στόχο την ανατροπή του Άσαντ ματοκυλώντας τον συριακό πληθυσμό και καταστρέφοντας την χώρα.

Ο ίδιος ο Τραμπ απάντησε στους χαρακτηρισμούς εναντίον του λέγοντας απλά, ότι «Από πολύ επιτυχημένος επιχειρηματίας έγινα κορυφαίος τηλεοπτικός αστέρας... και πρόεδρος των ΗΠΑ (με την πρώτη προσπάθεια). Θεωρώ ότι αυτό με καθιστά, όχι απλά έξυπνο, αλλά ιδιοφυή... και πολύ σταθερό διανοητικά!».

Αλλά και η πλευρά Τραμπ δεν έμεινε γενικότερα με τα χέρια ψηλά.

Δύο μήνες πριν τις προεδρικές εκλογές στις ΗΠΑ δημοσιεύθηκε σε μια συντηρητική ιστοσελίδα ένα ανώνυμο άρθρο που αργότερα όμως αποκαλύφθηκε γράφτηκε από ένα ανώτατο στέλεχος του Συμβουλίου Εθνικής Ασφαλείας (NCA) τον Μάικλ Άντον και στο οποίο μεταξύ άλλων αναφέρονται τα εξής:

«Οι εκλογές του 2016 μοιάζουν με την Πτήση 93 (πρόκειται για την πτήση που συνετρίβη στην Πενσυλβάνια στις 11 Σεπτέμβρη)*: Ή θα μπουκάρεις στο πιλοτήριο ή θα πεθάνεις. Μπορεί και να πεθάνεις ούτως ή άλλως. Εσύ - ή ο ηγέτης του κόμματός σου - μπορεί τελικά να τα καταφέρεις και να καταλάβεις το πιλοτήριο, αλλά μετά, να μην ξέρεις πώς να πετάξεις ή να προσγειώσεις το αεροπλάνο. Δεν υπάρχουν εγγυήσεις. Εκτός από μία: Εάν δεν προσπαθήσεις, ο θάνατος είναι βέβαιος. Για να ολοκληρώσουμε με μια πιο συνοπτική* μεταφορά: Μια προεδρία της Χίλαρυ Κλίντον είναι σαν ρωσική ρουλέτα με ημι-αυτόματο όπλο. *Με μια προεδρία Τραμπ* μπορείτε, τουλάχιστον, να γυρίσετε τον κύλινδρο του πιστολιού και να έχετε κάποιες πιθανότητες να σας τύχει η άδεια θαλάμη, η χωρίς σφαίρα».

έχει καλή χημεία με τον Κιμ Γιονγκ Ουν και ότι του έδωσε έναν απευθείας αριθμό, ώστε να μπορεί να τον καλεί, «εάν έχει οποιαδήποτε δυσκολία».

Σύμφωνα με τον πρώην διευθυντή της ***CIA*** Ντέιβιντ Πετρέους η «παράνοια» που διακρίνεται στο μάτι του αμερικανού προέδρου είναι ένα πολύτιμο εργαλείο, που χρησιμοποίησαν αρκετοί ακόμη προκάτοχοί του. Υπάρχει μια βάση στη λογική του "παρανοϊκού ηγέτη"», εξήγησε ο Πετρέους θυμίζοντας μια φράση του Ρίτσαρντ Νίξον, ο οποίος υποστήριζε, ότι «όταν εισέρχεσαι σε μια κρίση είναι καλό να αφήνεις τον αντίπαλό σου να πιστεύει ότι δεν είσαι και πολύ στα λογικά σου».

Προφανώς, λοιπόν, στις ΗΠΑ κονταροχτυπιούνται δύο πανίσχυρα κέντρα εξουσίας και εκπροσώπησης τεράστιων γεωπολιτικών και επιχειρηματικών συμφερόντων, με το «σύστημα Κλίντον» να αντιτίθεται στην προοπτική μιας συμμαχίας με το ρωσικό κράτος απέναντι στον κινέζικο δράκο, μια αντίθεση που καθρεπτίζεται στην συγκρότηση επιτροπών «ανακάλυψης» γενικά ρωσικών συνωμοσιών ή ειδικότερα της εμπλοκής στις αμερικανικές εκλογές και στην στήριξη Τραμπ.

Σύμφωνα με τον Άρη Χατζηστεφάνου: «Όταν ο κινέζος πρόεδρος ανακοίνωσε στις αρχές Σεπτεμβρίου *(2017)* το τελικό πρόγραμμα των συναντήσεων, που θα είχε στο πλαίσιο της επίσκεψής του στις ΗΠΑ, όλοι πρόσεξαν δυο σημαντικά «ραντεβού»: τις επισκέψεις στη Microsoft και την ***Boeing***. *Λίγες ημέρες αργότερα, οι κόκκινες σημαίες της Κίνας που κυμάτιζαν στα γραφεία του κολοσσού που ίδρυσε ο Μπιλ Γκέιτς δεν αποτελούσαν μόνο ένα μήνυμα φιλίας προς το Πεκίνο, αλλά και ένα σινιάλο στην* Ουάσινγκτον: *Εδώ κάνουμε μπίζνες... τον νου σας. Η **Microsoft*** είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα των εταιρειών που δυσανασχετούν με την κλιμάκωση της αντιπαράθεσης με την Κίνα, αφού τα τελευταία 20 χρόνια έχει στήσει εκεί τα μεγαλύτερα κέντρα Έρευνας και Ανάπτυξης που διαθέτει εκτός αμερικανικού εδάφους. Μόνο τις τελευταίες εβδομάδες, μάλιστα, ανακοίνωσε νέες συνεργασίες με τις κινεζικές εταιρείες *UniGroup, Baidu, CETC, Xiaomi, Shanghai Media Group, αλλά και νέες επιχειρηματικές δράσεις σε ειδικές οικονομικές ζώνες της Κίνας*» (βλ. άρθρο Ο Τραμπ ο πιο τρελός πρόεδρος μετά από τον ...Κέννεντυ, 31-10-2017).

Η «σκοτεινή πλευρά» της εξουσίας, λοιπόν, δεν αφορά «παράφρονες» ηγέτες, που είναι έτοιμοι να πατήσουν

συνέχεια στη σελ. 7

συνέχεια από τη σελ. 2

Δεν υπάρχουν αδιέξοδα για τους κομμουνιστές, ούτε για την κυβερνώσα αριστερά. Ήταν να μην βρει τον πέμπτο δρόμο για τον κομμουνισμό και την εξουσία, τώρα είναι αδύνατον να τον χάσει, τουλάχιστον για πολύ. Το πρόβλημα είναι μάλλον θεωρητικό και ο εγκλωβισμός στην αδράνεια σύντομος. Γιατί έχουν γνώση οι φύλακες.

Ιδού το παράδειγμα, ο Πέτρος Λινάρδος Ρυλμόν, μέγας οικονομολόγος που έσπευσε να δώσει τα φώτα του μέσα από την εφημερίδα των Συντακτών (10-11/8-2019, Στρατηγικές προκλήσεις και μεταβατικές πολιτικές) και παρ' ολίγον να μας αλλάξει τα δικά μας.

Αντέχετε; Οι στιγμές το επιβάλλουν, η «αντεπανάσταση» καραδοκεί...

«Η ελληνική κυβέρνηση της Αριστεράς αλλά και ο ΣΥΡΙΖΑ ως κόμμα εγκλωβίστηκαν σε ένα θεωρητικό αδιέξοδο, καθώς από τη μια μεριά διατήρησαν θεσμούς και πρακτικές άσκησης αναπτυξιακής πολιτικής κληρονομημένους από το πελατειακό κράτος, που σε συνδυασμό με το ευρωπαϊκό νεοφιλελεύθερο πλαίσιο, οδήγησαν στην κατάρρευση της οικονομίας, και από την άλλη εμπιστεύτηκαν αυτοματισμούς της αγοράς ως μόνη επιλογή για τη συγκρότηση ενός αναπτυξιακού μοντέλου με τα βασικά χαρακτηριστικά του φορντισμού, που υποστηρίχθηκε θεσμικά μόνο από απόλυτα αναγκαίες, αλλά προφανώς ανεπαρκείς, παρεμβάσεις στην αγορά εργασίας».

Θάνατος είναι οι κάργιες του οπορτουνισμού, που χαριεντίζονται με το ευρωπαϊκό νεοφιλελεύθερο πλαίσιο και εμπιστεύονται τους αυτοματισμούς της αγοράς και κάνουν αλλαξοκωλιές με τον φορντισμό, στον οποίο πέφτουν οι μπανανόφλουδες του πελατειακού κράτους με αποτέλεσμα την κατάρρευση της οικονομίας.

Καταλάβατε; Όχι, δεν φεύγει κανείς... Έχει

Όποιος σταματήσει να διαβάζει θα απαγγείλει σαν τιμωρία 100 φορές τα Άπαντα της πολιτικής δημοσίευσης του Athens Indymedia.

Ακίνητοι! Συνεχίζουμε.

«Είναι εντυπωσιακός ο βαθμός στον οποίο η Αριστερά έχει καθυστερήσει να αναδείξει και να επεξεργαστεί τα στρατηγικά διακυβεύματα της εποχής μας. Δεν πρόκειται μόνο για το έλλειμμα γνώσεων σχετικά με την εξελισσόμενη περιβαλλοντική κρίση, την αρνητική δυναμική για τις οικονομίες και τις κοινωνίες του χρηματοπιστωτικού τομέα, την πολύπλευρη επιδείνωση των ανισοτήτων. Ένα έλλειμμα που εμποδίζει τη διατύπωση σαφών στρατηγικών. Αλλά και για ένα έλλειμμα επεξεργασιών πολιτικών με περισσότερο βραχυπρόθεσμους στόχους, και ένα έλλειμμα δομών και διαδικασιών ικανών να επεξεργαστούν και να υλοποιήσουν αυτές τις πολιτικές. Η υιοθέτηση μιας οπτικής που περιορίζεται στην ανάδειξη της σύγκρουσης νεοφιλελευθερισμού και κάποιας εκδοχής σοσιαλδημοκρα-

καραδοκεί και η «αποδοχή της ανάδυσης ενός νέου ηγεμόνα». Και πρόσεξε Αλεξέι, τα σιγανά ποταμάκια να φοβάσαι και πρώτα απ' όλα τους ευνοούμενους του κόκκινου πύργου, της Κουμουνδούρου ντε. Κόψε κεφάλια προτού να είναι αργά. Θυμίσου λίγο και τα «δικά σου» και θα καταλάβεις...

ΤΟ FACEBOOK και ο έλεγχος της σκέψης...

Σύμφωνα με άρθρο που δημοσιεύθηκε σε μπλογκ του ίδιου του Facebook, η εταιρεία που ίδρυσε ο Μαρκ Ζούκερμπεργκ έχει ήδη αρχίσει να χρηματοδοτεί διάφορες έρευνες που αναπτύσσουν «αποκωδικοποιητές ομιλίας», των οποίων η λειτουργία συνίσταται στον εντοπισμό όσων προτίθενται να πουν, άρα όσων σκέφτονται έστω στιγμιαία, οι άνθρωποι μέσω των εγκεφαλικών τους μηνυμάτων. Σχετική είναι και η δημοσίευση επιστημόνων του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνια στο Σαν Ντιέγκο, που δημοσιεύθηκε πρόσφατα στο περιοδικό Nature

μετρούν τις αλλαγές στη ροή του αίματος, εν είδει φορητού μηχανήματος μαγνητικής τομογραφίας.

Μ' άλλα λόγια, ο Μεγάλος Αδελφός –η εταιρεία εν προκειμένω και φυσικά οι κρατικοί μηχανισμοί που θα έχουν πρόσβαση στην νέα εντυπωσιακή συλλογή δεδομένων– θα μπορεί να επεξεργάζεται τα εγκεφαλικά κύματα που εκπέμπονται, λόγου χάρη, καθώς κάποιος απλώς περπατά στο δρόμο. «Είναι ένα από τα πρώτα τρανταχτά παραδείγματα τού ότι ένας γίγαντας της τεχνολογίας επιδιώκει να αντλήσει δεδομένα άμεσα από το μυαλό των ανθρώπων», σχολιάζει το MIT Technology Review.

Εδώ φυσικά το «άλμα» είναι τεράστιο, αφού πλέον δεν μιλάμε μόνο για την καταγραφή και επεξεργασία των προσωπικών δεδομένων που συλλέγονται μέσω των γνωστών εφαρμογών και αφορούν τις προσωπικές προτιμήσεις των χρηστών σε πολλά θέματα, τις δραστηριότητές τους, τις αγορές τους, τα σημεία διασκέδασης ή συνάντησης, τις φωτογραφίες τους, τον κύκλο γνωριμιών τους, αλλά και όσα σκέφτονται και άρα με άμεσο τρόπο όσα προτίθενται να πράξουν την επόμενη «στιγμή».

Προφανώς, λοιπόν, δεν πρόκειται για μια ακόμη «ανακάλυψη» που θα επιτρέψει στην Εταιρεία να εμπορευθεί το «προϊόν» και να αποκομίσει ακόμα μεγαλύτερα κέρδη από τους ποικιλώνυμους ενδιαφερόμενους να αγοράσουν τα «νέα δεδομένα».

Μπορούμε μήπως να φαντασθούμε ένα Κέντρο συλλογής και επεξεργασίας αυτών των «δεδομένων», που θα αποφασίζει σε πραγματικό χρόνο να επέμβει, όταν θα «καταγράφονται κίνδυνοι» για την «δημόσια τάξη και ασφάλεια»;

Μπορεί κάποιος να φαντασθεί ένα πλήθος «μεταλλαγμένων» στην ουσία ανθρώπων, που θα κινείται ελεγχόμενο σε κάθε του κίνηση, σε κάθε του βήμα, σε κάθε του

Ιδού το παράδειγμα, ο Πέτρος Λινάρδος Ρυλμόν, μέγας οικονομολόγος που έσπευσε να δώσει τα φώτα του μέσα από την εφημερίδα των Συντακτών (10-11/8-2019, Στρατηγικές προκλήσεις και μεταβατικές πολιτικές) και παρ' ολίγον να μας αλλάξει τα δικά μας.

Αντέχετε; Οι στιγμές το επιβάλλουν, η «αντεπανάσταση» καραδοκεί...

«Η ελληνική κυβέρνηση της Αριστεράς αλλά και ο ΣΥΡΙΖΑ ως κόμμα εγκλωβίστηκαν σε ένα θεωρητικό αδιέξοδο, καθώς από τη μια μεριά διατήρησαν θεσμούς και πρακτικές άσκησης αναπτυξιακής πολιτικής κληρονομημένους από το πελατειακό κράτος, που σε συνδυασμό με το ευρωπαϊκό νεοφιλελεύθερο πλαίσιο, οδήγησαν στην κατάρρευση της οικονομίας, και από την άλλη εμπιστεύτηκαν αυτοματισμούς της αγοράς ως μόνη επιλογή για τη συγκρότηση ενός αναπτυξιακού μοντέλου με τα βασικά χαρακτηριστικά του φορντισμού, που υποστηρίχθηκε θεσμικά μόνο από απόλυτα αναγκαίες, αλλά προφανώς ανεπαρκείς, παρεμβάσεις στην αγορά εργασίας».

Θάνατος είναι οι κάργιες του οπορτουνισμού, που χαριεντίζονται με το ευρωπαϊκό νεοφιλελεύθερο πλαίσιο και εμπιστεύονται τους αυτοματισμούς της αγοράς και κάνουν αλλαξοκωλιές με τον φορντισμό, στον οποίο πέφτουν οι μπανανόφλουδες του πελατειακού κράτους με αποτέλεσμα την κατάρρευση της οικονομίας.

Καταλάβατε; Όχι, δεν φεύγει κανείς... Έχει και άλλο...

«Τη στιγμή που χρειάζεται ένα ολοκληρωμένο σχέδιο για τη νέου τύπου συγκρότηση, στις νέες συνθήκες, του κόσμου της εργασίας, που να μπορεί να αναδείξει την πλειονότητα του εργαζόμενου πληθυσμού σε ηγεμονικό πολιτικό παράγοντα, καλλιεργούνται επικίνδυνες αυταπάτες σχετικά με την προθυμία μιας συρρικνωμένης, εχθρικής και αδρανούς αστικής τάξης να αποδεχθεί ένα κοινωνικό συμβόλαιο με την εργασία, αλλά και σχετικά με τη συνεργασία της λεγόμενης μεσαίας τάξης με τον κόσμο της εργασίας, η οποία προφανώς αναζητάει κυρίως την αναζωογόνηση των σχέσεών της με το κεφάλαιο, χωρίς να επιδιώκει μια στρατηγική συμμαχία με την εργασία, σε βάρος του κεφαλαίου».

Όποιος σταματήσει να διαβάζει θα απαγγείλει σαν τιμωρία 100 φορές τα Άπαντα της πολιτικής δημοσιευσης του Athens Indymedia.

Ακίνητοι! Συνεχίζουμε.

«Είναι εντυπωσιακός ο βαθμός στον οποίο η Αριστερά έχει καθυστερήσει να αναδείξει και να επεξεργαστεί τα στρατηγικά διακυβεύματα της εποχής μας. Δεν πρόκειται μόνο για το έλλειμμα γνώσεων σχετικά με την εξελισσόμενη περιβαλλοντική κρίση, την αρνητική δυναμική για τις οικονομίες και τις κοινωνίες του χρηματοπιστωτικού τομέα, την πολύπλευρη επιδείνωση των ανισοτήτων. Ένα έλλειμμα που εμποδίζει τη διατύπωση σαφών στρατηγικών. Αλλά και για ένα έλλειμμα επεξεργασιών πολιτικών με περισσότερο βραχυπρόθεσμους στόχους, και ένα έλλειμμα δομών και διαδικασιών ικανών να επεξεργαστούν και να υλοποιήσουν αυτές τις πολιτικές. Η υιοθέτηση μιας οπτικής που περιορίζεται στην ανάδειξη της σύγκρουσης νεοφιλελευθερισμού και κάποιας εκδοχής σοσιαλδημοκρατίας, υπονοώντας προφανώς τη δυνατότητα επίτευξης κάποιας μορφής φορντισμού, είναι στην πραγματικότητα η απόδειξη μιας τραγικής ανεπάρκειας που πρέπει επειγόντως να αντιμετωπιστεί, αν επιδιώκουμε να υπερασπιστούμε τον πληθυσμό απέναντι σε πρωτοφανείς απειλές και να θέσουμε τις βάσεις για βιώσιμες παραγωγικές επιλογές, δίκαιες κοινωνικές σχέσεις και αυθεντικά δημοκρατικούς θεσμούς».

Η κυβερνώσα Αριστερά είναι καθυστερημένη διανοητικά, αν καταλάβατε καλά στούρνοι, γιατί δεν σκαμπάζει γρι από τα στρατηγικά διακυβεύματα της εποχής μας και περιορίζεται σε ένα σοσιαλδημοκρατικό ταμπούρι, από το οποίο ρίχνει άσφαιρα πυρά στον νεοφιλελευθερισμό.

Άντε μετά, Αλεξέι Τσίπροβιτς να πετύχει η

καραδοκεί και η «αποδοχή της ανάδυσης ενός νέου ηγεμόνα». Και πρόσεξε Αλεξέι, τα σιγανά ποταμάκια να φοβάσαι και πρώτα απ' όλα τους ευνοούμενους του κόκκινου πύργου, της Κουμουνδούρου ντε. Κόψε κεφάλια προτού να είναι αργά. Θυμήσου λίγο και τα «δικά σου» και θα καταλάβεις...

ΤΟ FACEBOOK και ο έλεγχος της σκέψης...

Σύμφωνα με άρθρο που δημοσιεύθηκε σε μπλογκ του ίδιου του Facebook, η εταιρεία που ίδρυσε ο Μαρκ Ζούκερμπεργκ έχει ήδη αρχίσει να χρηματοδοτεί διάφορες έρευνες που αναπτύσσουν «αποκωδικοποιητές ομιλίας», των οποίων η λειτουργία συνίσταται στον εντοπισμό όσων προτίθενται να πουν, άρα όσων σκέφτονται έστω στιγμιαία, οι άνθρωποι μέσω των εγκεφαλικών τους μηνυμάτων. Σχετική είναι και η δημοσίευση επιστημόνων του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνια στο Σαν Ντιέγκο, που δημοσιεύθηκε πρόσφατα στο περιοδικό Nature Communications και αφορά μια από τις μελέτες που χρηματοδοτεί το Facebook και αναφέρεται στον σχεδιασμό μηχανισμών, που «διαβάζουν» εκείνα που προτίθεται να πει ένας άνθρωπος.

Το Facebook διαβεβαιώνει πως εάν η μηχανή ήταν ικανή να αναγνωρίσει μόνον κάποιες νοητικές εντολές, όπως «έναρξη», «επιλογή» και «διαγραφή», ήδη αυτό θα αρκούσε για να εγκαταστήσει νέες μορφές διάδρασης των υποκειμένων με τις συγκεκριμένες και όχι μόνο εφαρμογές. Επίσης, το Facebook υποστηρίζει πως στόχος του είναι να δημιουργήσει μία νέα και μη επεμβατική διεπαφή (interface), η οποία θα επιτρέπει στους χρήστες να γράφουν άμεσα χρησιμοποιώντας τη σκέψη τους, «φανταζόμενοι πως μιλούν οι ίδιοι». Η συνέχεια όμως,

δρόμο. «Είναι ένα από τα πρώτα τρανταχτά παραδείγματα τού ότι ένας γίγαντας της τεχνολογίας επιδιώκει να αντλήσει δεδομένα άμεσα από το μυαλό των ανθρώπων», σχολιάζει το MIT Technology Review.

Εδώ φυσικά το «άλμα» είναι τεράστιο, αφού πλέον δεν μιλάμε μόνο για την καταγραφή και επεξεργασία των προσωπικών δεδομένων που συλλέγονται μέσω των γνωστών εφαρμογών και αφορούν τις προσωπικές προτιμήσεις των χρηστών σε πολλά θέματα, τις δραστηριότητές τους, τις αγορές τους, τα σημεία διασκέδασης ή συνάντησης, τις φωτογραφίες τους, τον κύκλο γνωριμιών τους, αλλά και όσα σκέφτονται και άρα με άμεσο τρόπο όσα προτίθενται να πράξουν την επόμενη «στιγμή».

Προφανώς, λοιπόν, δεν πρόκειται για μια ακόμη «ανακάλυψη» που θα επιτρέψει στην Εταιρεία να εμπορευθεί το "προϊόν" και να αποκομίσει ακόμα μεγαλύτερα κέρδη από τους ποικιλώνυμους ενδιαφερόμενους να αγοράσουν τα «νέα δεδομένα».

Μπορούμε μήπως να φαντασθούμε ένα Κέντρο συλλογής και επεξεργασίας αυτών των «δεδομένων», που θα αποφασίζει σε πραγματικό χρόνο να επέμβει, όταν θα «καταγράφονται κίνδυνοι» για την «δημόσια τάξη και ασφάλεια»;

Μπορεί κάποιος να φαντασθεί ένα πλήθος «μεταλλαγμένων» στην ουσία ανθρώπων, που θα κινείται ελεγχόμενο σε κάθε του κίνηση, σε κάθε του βήμα, σε κάθε του δραστηριότητα;

Μπορούμε να φαντασθούμε το κυνήγι που θα υποστούν οι «ανέγγιχτοι», οι «παλαιοί άνθρωποι» που θα αρνηθούν την «τελική» υποδούλωση του ανθρώπου ως είδος;

Μπορούμε να φαντασθούμε τον Μεγάλο Αδελφό να εκδίδει δελτία μελλοντικών έκτακτων συμβάντων στην τάδε Λεωφόρο, στο τάδε συγκρότημα κατοικιών, ή στην τάδε «κακόφημη» γειτονιά στην οποία έχουν συγκεντρωθεί «άτομα» που σκέφτονται «επικίνδυνα»;

Υπάρχει μήπως οιαδήποτε αμφιβολία ότι η σύμπτυξη ανθρώπου και μηχανής δεν είναι το μέλλον, αλλά ένα εφιαλτικό παρόν, που παρ' όλα αυτά βιώνουν οι περισσότεροι άνθρωποι με μεγάλο ενθουσιασμό,

κατάρρευση της οικονομίας, και από την άλλη εμπιστεύτηκαν αυτοματισμούς της αγοράς ως μόνη επιλογή για τη συγκρότηση ενός αναπτυξιακού μοντέλου με τα βασικά χαρακτηριστικά του φορντισμού, που υποστηρίχθηκε θεσμικά μόνο από απόλυτα αναγκαίες, αλλά προφανώς ανεπαρκείς, παρεμβάσεις στην αγορά εργασίας».

Θάνατος είναι οι κάργιες του οπορτουνισμού, που χαριεντίζονται με το ευρωπαϊκό νεοφιλελεύθερο πλαίσιο και εμπιστεύονται τους αυτοματισμούς της αγοράς και κάνουν αλλαξοκωλιές με τον φορντισμό, στον οποίο πέφτουν οι μπανανόφλουδες του πελατειακού κράτους με αποτέλεσμα την κατάρρευση της οικονομίας.

Καταλάβατε; Όχι, δεν φεύγει κανείς... Έχει και άλλο...

«Τη στιγμή που χρειάζεται ένα ολοκληρωμένο σχέδιο για τη νέου τύπου συγκρότηση, στις νέες συνθήκες, του κόσμου της εργασίας, που να μπορεί να αναδείξει την πλειονότητα του εργαζόμενου πληθυσμού σε ηγεμονικό πολιτικό παράγοντα, καλλιεργούνται επικίνδυνες αυταπάτες σχετικά με την προθυμία μιας συρρικνωμένης, εχθρικής και αδρανούς αστικής τάξης να αποδεχθεί ένα κοινωνικό συμβόλαιο με την εργασία, αλλά και σχετικά με τη συνεργασία της λεγόμενης μεσαίας τάξης με τον κόσμο της εργασίας, η οποία προφανώς αναζητάει κυρίως την αναζωογόνηση των σχέσεών της με το κεφάλαιο, χωρίς να επιδιώκει μια στρατηγική συμμαχία με την εργασία, σε βάρος του κεφαλαίου».

Ο ρεβιζιονισμός, που επικράτησε δηλαδή, είναι εκείνος που στερεί την κατάρτιση ενός ολοκληρωμένου σχεδίου για να μπει μπροστά το σχέδιο, το Κόμμα από την Αρχή, ή άλλως το Κόμμα ως φόρμα, ώστε να επανιδρυθεί ο Πόλος, και να αξιοποιηθεί η δημιουργική ασάφεια και να συρρικνωθεί ο κίνδυνος, που εγκυμονεί στα πλαίσια ενός ανοικτού δημοκρατικού διαλόγου να αναπτυχθεί ένας υπαρκτός, αλλά διακριτικός βοναπαρτισμός ειλημμένων αποφάσεων.

αναδείξει και να επεξεργαστεί τα στρατηγικά διακυβεύματα της εποχής μας. Δεν πρόκειται μόνο για το έλλειμμα γνώσεων σχετικά με την εξελισσόμενη περιβαλλοντική κρίση, την αρνητική δυναμική για τις οικονομίες και τις κοινωνίες του χρηματοπιστωτικού τομέα, την πολύπλευρη επιδείνωση των ανισοτήτων. Ένα έλλειμμα που εμποδίζει τη διατύπωση σαφών στρατηγικών. Αλλά και για ένα έλλειμμα επεξεργασιών πολιτικών με περισσότερο βραχυπρόθεσμους στόχους, και ένα έλλειμμα δομών και διαδικασιών ικανών να επεξεργαστούν και να υλοποιήσουν αυτές τις πολιτικές. Η υιοθέτηση μιας οπτικής που περιορίζεται στην ανάδειξη της σύγκρουσης νεοφιλελευθερισμού και κάποιας εκδοχής σοσιαλδημοκρατίας, υπονοώντας προφανώς τη δυνατότητα επίτευξης κάποιας μορφής φορντισμού, είναι στην πραγματικότητα η απόδειξη μιας τραγικής ανεπάρκειας που πρέπει επειγόντως να αντιμετωπιστεί, αν επιδιώκουμε να υπερασπιστούμε τον πληθυσμό απέναντι σε πρωτοφανείς απειλές και να θέσουμε τις βάσεις για βιώσιμες παραγωγικές επιλογές, δίκαιες κοινωνικές σχέσεις και αυθεντικά δημοκρατικούς θεσμούς».

Η κυβερνώσα Αριστερά είναι καθυστερημένη διανοητικά, αν καταλάβατε καλά στούρνοι, γιατί δεν σκαμπάζει γρι από τα στρατηγικά διακυβεύματα της εποχής μας και περιορίζεται σε ένα σοσιαλδημοκρατικό ταμπούρι, από το οποίο ρίχνει άσφαιρα πυρά στον νεοφιλελευθερισμό.

Άντε μετά, Αλεξέι Τσίπροβιτς να πετύχει η «διεύρυνση στην κοινωνία», χωρίς να καταλήξει το Κόμμα φόρμα σε έναν ασπόνδυλο πολυσυλλεκτισμό χωρίς όρια, δηλαδή σε μια χαλαρή ταυτότητα-αμοιβάδα, δηλαδή χωρίς να ακυρωθεί η προοπτική ενός νέου συνασπισμού εξουσίας, οπότε το μόνο που μένει, είναι να εξαγγελθεί η ελεγεία του μελαγχολικού τέλους μιας εποχής, το τέλος ενός κρυφού ή φανερού προγράμματος μετακαπιταλιστικής μετάβασης.

Και ξέρεις Αλεξέι Τσίπροβιτς, κάπου εκεί

ΤΟ FACEBOOK
και ο έλεγχος της σκέψης...

Σύμφωνα με άρθρο που δημοσιεύθηκε σε μπλογκ του ίδιου του Facebook, η εταιρεία που ίδρυσε ο Μαρκ Ζούκερμπεργκ έχει ήδη αρχίσει να χρηματοδοτεί διάφορες έρευνες που αναπτύσσουν «αποκωδικοποιητές ομιλίας», των οποίων η λειτουργία συνίσταται στον εντοπισμό όσων προτίθενται να πουν, άρα όσων σκέφτονται έστω στιγμιαία, οι άνθρωποι μέσω των εγκεφαλικών τους μηνυμάτων. Σχετική είναι και η δημοσίευση επιστημόνων του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνια στο Σαν Ντιέγκο, που δημοσιεύθηκε πρόσφατα στο περιοδικό Nature Communications και αφορά μια από τις μελέτες που χρημοτοδοτεί το Facebook και αναφέρεται στον σχεδιασμό μηχανισμών, που «διαβάζουν» εκείνα που προτίθεται να πει ένας άνθρωπος.

Το Facebook διαβεβαιώνει πως εάν η μηχανή ήταν ικανή να αναγνωρίσει μόνον κάποιες νοητικές εντολές, όπως «έναρξη», «επιλογή» και «διαγραφή», ήδη αυτό θα αρκούσε για να εγκαταστήσει νέες μορφές διάδρασης των υποκειμένων με τις συγκεκριμένες και όχι μόνο εφαρμογές. Επίσης, το Facebook υποστηρίζει πως στόχος του είναι να δημιουργήσει μία νέα και μη επεμβατική διεπαφή (interface), η οποία θα επιτρέπει στους χρήστες να γράφουν άμεσα χρησιμοποιώντας τη σκέψη τους, «φανταζόμενοι πως μιλούν οι ίδιοι». Η συνέχεια όμως, είναι ακόμα πιο ενδιαφέρουσα ή μάλλον περισσότερο εφιαλτική. Το Facebook επιδιώκει να αναπτύξει ένα φορητό ακουστικό, που θα επιτρέπει στους χρήστες να χρησιμοποιούν τις σκέψεις τους για να ελέγχουν την μουσική, ή να διαδρούν με την εικονική πραγματικότητα. Πώς θα επιτευχθεί αυτός ο στόχος; Για τον σκοπό αυτό ήδη χρηματοδοτούνται έρευνες για συστήματα που «ακροώνται» τον εγκέφαλο έξω από το κρανίο μέσω οπτικών ινών ή λέιζερ, τα οποία

να πράξουν την επόμενη «στιγμή».

Προφανώς, λοιπόν, δεν πρόκειται για μια ακόμη «ανακάλυψη» που θα επιτρέψει στην Εταιρεία να εμπορευθεί το «προϊόν» και να αποκομίσει ακόμα μεγαλύτερα κέρδη από τους ποικιλώνυμους ενδιαφερόμενους να αγοράσουν τα «νέα δεδομένα».

Μπορούμε μήπως να φαντασθούμε ένα Κέντρο συλλογής και επεξεργασίας αυτών των «δεδομένων», που θα αποφασίζει σε πραγματικό χρόνο να επέμβει, όταν θα «καταγράφονται κίνδυνοι» για την «δημόσια τάξη και ασφάλεια»;

Μπορεί κάποιος να φαντασθεί ένα πλήθος «μεταλλαγμένων» στην ουσία ανθρώπων, που θα κινείται ελεγχόμενο σε κάθε του κίνηση, σε κάθε του βήμα, σε κάθε του δραστηριότητα;

Μπορούμε να φαντασθούμε το κυνήγι που θα υποστούν οι «ανέγγιχτοι», οι «παλαιοί άνθρωποι» που θα αρνηθούν την «τελική» υποδούλωση του ανθρώπου ως είδος;

Μπορούμε να φαντασθούμε τον Μεγάλο Αδελφό να εκδίδει δελτία μελλοντικών έκτακτων συμβάντων στην τάδε Λεωφόρο, στο τάδε συγκρότημα κατοικιών, ή στην τάδε «κακόφημη» γειτονιά στην οποία έχουν συγκεντρωθεί «άτομα» που σκέφτονται «επικίνδυνα»;

Υπάρχει μήπως οιαδήποτε αμφιβολία ότι η σύμπτυξη ανθρώπου και μηχανής δεν είναι το μέλλον, αλλά ένα εφιαλτικό παρόν, που παρ' όλα αυτά βιώνουν οι περισσότεροι άνθρωποι με μεγάλο ενθουσιασμό, αναγνωρίζοντας τις «εξελίξεις» ως το μέγιστο και πλέον ελπιδοφόρο επίτευγμα στην ιστορία της ανθρωπότητας;

ΛΟΝΔΙΝΟ
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΠΡΟΣΩΠΩΝ - ΚΑΜΕΡΕΣ

Σύμφωνα με επιστολή προς την εταιρεία ανάπτυξης της συνοικίας του Κινγκς Κρος στο κέντρο του Λονδίνου που απέστειλε ο

δήμαρχος της πόλης Σαντίκ Καν, η χρήση τεχνολογίας αναγνώρισης προσώπων από την εταιρεία ενδέχεται να είναι παράνομη και, για τον λόγο αυτό, σύμφωνα με σχετικό δημοσίευμα του The Guardian, ζητά διευκρινήσεις από τον διευθύνοντα σύμβουλο της εταιρεία.

Αφορμή για την διαμαρτυρία του δημάρχου υπήρξε η παραδοχή των ιδιοκτητών τού Κινγκ Κρος, συνοικίας που περιλαμβάνει τον ιστορικό σιδηροδρομικό σταθμό και εκείνον του γειτονικού Σεντ Πάνκρας, τα κτίρια γραφείων της Google και το κτιριακό συγκρότημα της σχολής καλών τεχνών Σεντ Μάρτινς, ότι αξιοποιούν την συγκεκριμένη τεχνολογία παρακολούθησης.

Ο δήμαρχος του Λονδίνου αναφέρει μεταξύ άλλων, στην επιστολή του, ότι οι δημόσιοι χώροι της πρωτεύουσας μπορούν και πρέπει να χρησιμοποιούνται από όλους τους Λονδρέζους, ανεξαρτήτως ηλικίας, σωματικών ικανοτήτων, γένους, σεξουαλικής κατεύθυνσης, θρησκεύματος και κοινωνικής τάξης. Μ' άλλα λόγια, ευθέως ομολογεί ότι στόχος είναι η απαγόρευση πρόσβασης σε εκείνους που έχουν καταγραφεί ως «ύποπτοι», σε εκείνους που οφείλουν να μην συχνάζουν στην τάδε ή την δείνα περιοχή, γιατί μπορούν να «μπλέξουν», αφού θεωρούνται εκ των προτέρων ανεπιθύμητοι και επομένως αποτελούν τους πρώτους στόχους, είτε σε προληπτικούς ελέγχους, είτε σε προσαγωγές, είτε και ακόμη σε σύλληψη.

Ο δήμος του Κάμντεν, στον οποίο ανήκει το συγκρότημα του Κινγκς Κρος, τονίζει από τη πλευρά του ότι η χρήση καμερών ασφαλείας και λογισμικού αναγνώρισης προσώπων δεν πρέπει να είναι ανεξέλεγκτη: «Το κοινό, όπως και ο δήμος μας, θέλει να είναι σίγουρο ότι οι κινήσεις του δεν καταγράφονται παράτυπα», όπως αναφέρεται στην σχετική ανακοίνωση.

Οι συγκεκριμένες «αντιρρήσεις» δείχνουν ολοφάνερα και τις προθέσεις να «περάσει» και αυτού του τύπου ο έλεγχος, αφού το μόνο που ζητείται είναι να εξασφαλισθούν οι «προϋποθέσεις», δηλαδή

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

δήμαρχος της πόλης Σαντίκ Καν, η χρήση τεχνολογίας αναγνώρισης προσώπων από την εταιρεία ενδέχεται να είναι παράνομη και, για τον λόγο αυτό, σύμφωνα με σχετικό δημοσίευμα του The Guardian, ζητά διευκρινήσεις από τον διευθύνοντα σύμβουλο της εταιρεία.

Αφορμή για την διαμαρτυρία του δημάρχου υπήρξε η παραδοχή των ιδιοκτητών τού Κινγκ Κρος, συνοικίας που περιλαμβάνει τον ιστορικό σιδηροδρομικό σταθμό και εκείνον του γειτονικού Σεντ Πάνκρας, τα κτίρια γραφείων της Google και το κτιριακό συγκρότημα της σχολής καλών τεχνών Σεντ Μάρτινς, ότι αξιοποιούν την συγκεκριμένη τεχνολογία παρακολούθησης.

Ο δήμαρχος του Λονδίνου αναφέρει μεταξύ άλλων, στην επιστολή του, ότι οι δημόσιοι χώροι της πρωτεύουσας μπορούν και πρέπει να χρησιμοποιούνται από όλους τους Λονδρέζους, ανεξαρτήτως ηλικίας, σωματικών ικανοτήτων, γένους, σεξουαλικής κατεύθυνσης, θρησκεύματος και κοινωνικής τάξης. Μ' άλλα λόγια, ευθέως ομολογεί ότι στόχος είναι η απαγόρευση πρόσβασης σε εκείνους που έχουν καταγραφεί ως «ύποπτοι», σε εκείνους που οφείλουν να μην συχνάζουν στην τάδε ή την δείνα περιοχή, γιατί μπορούν να «μπλέξουν», αφού θεωρούνται εκ των προτέρων ανεπιθύμητοι και επομένως αποτελούν τους πρώτους στόχους, είτε σε προληπτικούς ελέγχους, είτε σε προσαγωγές, είτε και ακόμη σε σύλληψη.

Ο δήμος του Κάμντεν, στον οποίο ανήκει το συγκρότημα του Κινγκ Κρος, τονίζει από τη πλευρά του ότι η χρήση καμερών ασφαλείας και λογισμικού αναγνώρισης προσώπων δεν πρέπει να είναι ανεξέλεγκτη: «Το κοινό, όπως και ο δήμος μας, θέλει να είναι σίγουρο ότι οι κινήσεις του δεν καταγράφονται παράτυπα», όπως αναφέρεται στην σχετική ανακοίνωση.

Οι συγκεκριμένες «αντιρρήσεις» δείχνουν ολοφάνερα και τις προθέσεις να «περάσει» και αυτού του τύπου ο έλεγχος, αφού το μόνο που ζητείται είναι να εξασφαλισθούν οι «προϋποθέσεις», δηλαδή να αποφευχθεί η ...παράτυπη καταγραφή των κινήσεων με τον συγκεκριμένο τρόπο.

ΓΡΟΙΛΑΝΔΙΑ: «Η πόρτα του ψυγείου της Γης ...

τεροι από 58 δισ. τόνοι πάγου έλιωσαν στην επιφάνεια.

Δορυφόρος της NASA διαπίστωσε ότι το φύλλο πάγου της Γροιλανδίας έχασε περίπου 255 δισεκατομμύρια μετρικούς τόνους πάγου ετησίως μεταξύ του 2003 και του

την ανατολική ακτή της Βόρειας Αμερικής στην Ανατολική Ασία, αναφέροντας, επίσης, την μείωση του χρόνου μεταφοράς προϊόντων, το κόστος των καυσίμων, αλλά και τις εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα...

Φυσικά, «θησαυρός» της περιοχής θεω-

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 18ος, Φύλλο 196
Σεπτέμβριος 2019

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

δήμαρχος της πόλης Σαντίκ Καν, η χρήση τεχνολογίας αναγνώρισης προσώπων από την εταιρεία ενδέχεται να είναι παράνομη και, για τον λόγο αυτό, σύμφωνα με σχετικό δημοσίευμα του The Guardian, ζητά διευκρινήσεις από τον διευθύνοντα σύμβουλο της εταιρεία.

Αφορμή για την διαμαρτυρία του δη- σε προληπτικούς ελέγχους, είτε σε προσαγωγές, είτε και ακόμη σε σύλληψη.

Ο δήμος του Κάμντεν, στον οποίο ανήκει το συγκρότημα του Κινγκς Κρος, τονίζει από τη πλευρά του ότι η χρήση καμερών ασφαλείας και λογισμικού αναγνώρισης προσώπων δεν πρέπει να είναι ανεξέλεγκτη: «Το κοινό, όπως και ο δήμος μας, θέλει να είναι σίγουρο ότι οι κινήσεις του δεν καταγράφονται παράτυπα», όπως αναφέρεται στην σχετική ανακοίνωση.

Οι συγκεκριμένες «αντιρρήσεις» δείχνουν ολοφάνερα και τις προθέσεις να «περάσει» και αυτού του τύπου ο έλεγχος, αφού το μόνο που ζητείται είναι να εξασφαλισθούν οι «προϋποθέσεις», δηλαδή να αποφευχθεί η ...παράτυπη καταγραφή των κινήσεων με τον συγκεκριμένο τρόπο.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 18ος, Φύλλο 196
Σεπτέμβριος 2019

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:
Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

ΓΡΟΙΛΑΝΔΙΑ: «Η πόρτα του ψυγείου της Γης έχει μείνει ανοιχτή»...

Μ' αυτόν τον τρόπο χαρακτηρίζει το λιώσιμο των πάγων στην Γροιλανδία ο Ντέιβιντ Χόλαντ, μελετητής του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης, ο οποίος ερευνά τις επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής και τις συνθήκες που επικρατούν στη Γροιλανδία. Σε συνέντευξή του στο Associated Press, τονίζει ότι οι πάγοι χιλιάδων ετών πιθανότατα θα έχουν εξαφανιστεί σε ένα με δύο χρόνια.

Σύμφωνα με υπολογισμούς, έως το τέλος του καλοκαιριού θα έχουν λιώσει ή σπάσει περί τους 440 δισ. τόνοι (400 δισ. μετρικοί τόνοι) από το τεράστιο φύλλο πάγου της Γροιλανδίας. Είναι ενδεικτικό ότι μόλις σε πέντε ημέρες, από τις 31 Ιουλίου έως τις 3 Αυγούστου, περισσότεροι από 58 δισ. τόνοι πάγου έλιωσαν στην επιφάνεια.

Δορυφόρος της NASA διαπίστωσε ότι το φύλλο πάγου της Γροιλανδίας έχασε περίπου 255 δισεκατομμύρια μετρικούς τόνους πάγου ετησίως μεταξύ του 2003 και του 2016, με το ρυθμό απώλειας να επιδεινώνεται την περίοδο αυτή.

«Το μέλλον της Γης ίσως να διαγράφεται στους λιωμένους πάγους της περιοχής»...

Και ενώ το σύνολο των μελετητών της κλιματικής αλλαγής συμφωνούν ότι βρίσκεται προ των πυλών η κατάρρευση της βιοποικιλότητας του πλανήτη, με τεράστιες περιβαλλοντικές αλλά και κοινωνικές συνέπειες, δηλαδή πείνα, ασθένειες, νέους πόλεμους και εκατομμύρια κλιματικούς μετανάστες, ο Τραμπ και το συνάφι του οσφραίνονται σαν τις ύαινες καινούργιες ευκαιρίες...

Ήδη από το 2014, έρευνα του Πανεπιστημίου του Καναδά κατέγραφε αυτήν την ... ευκαιρία καταδεικνύοντας τις νέες θαλάσσιες οδούς, που «ανοίγει» η άνοδος της θερμοκρασίας του πλανήτη, τονίζοντας το πώς αυτές μπορούν να μειώσουν σημαντικά την απόσταση, που διανύουν τα πλοία από τον Ατλαντικό στον Ειρηνικό, από την Ευρώπη ή την ανατολική ακτή της Βόρειας Αμερικής στην Ανατολική Ασία, αναφέροντας, επίσης, την μείωση του χρόνου μεταφοράς προϊόντων, το κόστος των καυσίμων, αλλά και τις εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα...

Φυσικά, «θησαυρός» της περιοχής θεωρούνται τα κοιτάσματα χρυσού, ουρανίου, λιθάνθρακα, χαλκού, ψευδάργυρου, σπάνιων γαιών, ακόμη και πετρελαίου και φυσικού αερίου.

«Η σταθερή μείωση του πάγου της θάλασσας ανοίγει νέους διαδρόμους και νέες ευκαιρίες για εμπόριο», είπε ο Αμερικανός υπουργός Εξωτερικών τον Μάιο στη Φινλανδία, εκφράζοντας την βαθιά του ικανοποίηση για την καταστροφή που συντελείται εξ αιτίας του λιωσίματος των πάγων προσθέτοντας ότι:

«Οι θαλάσσιες διαδρομές της Αρκτικής θα μπορούσαν να γίνουν η Διώρυγα του Σουέζ και του Παναμά του 21ου αιώνα».

Λεόν

Εμείς και οι άλλοι

Διανύοντας ήδη μία δεκαετία οικονομικής ύφεσης, αλλά χωρίς κρίση, καθώς άκριτα επιλέγουμε και άκριτα σκεφτόμαστε ακόμη για όσα συνέβησαν και όσα επίκεινται, ένα από τα κεντρικά διακυβεύματα αυτής της περιόδου είναι το «Εμείς» και οι «Άλλοι». Αν παρατηρήσουμε λίγο καλύτερα, θα διαπιστώσουμε ότι αυτή η κεντρική διάκριση δεν είναι μονοδιάστατη αυτή την περίοδο, αλλά μάλλον πολυδιάστατη· μπορεί να εμφανίζεται ως «Διεθνιστές» εναντίον «Εθνικιστών», «(άκρο) Αριστεροί» απέναντι σε «(άκρο) Δεξιούς», «Έλληνες» και «Ξένοι», «Έλληνες» και «Τουρίστες», «Έλληνες που ζουν εδώ» και «Έλληνες που ζουν έξω». Η βασικός «διάλογος» αναλώνεται στον φόβο των εθνικιστών και φασιστών και στον τρόπο αποτροπής τους από την απόκτηση ισχύος.

Στα πλαίσια της «αποφυγής» ενός άκρου και των όποιων ενδεχόμενων κινδύνων συνεπάγονται, οι περισσότεροι στρέφονται στο «απέναντι». Τα δίπολα καθιέρωσαν νέες εξουσίες και ανέδειξαν και επισκίασαν το πραγματικό γεγονός· ότι η παγκοσμιοποίηση επελαύνει με οποιοδήποτε προσωπείο είναι απαραίτητο. Άλλοτε, χρησιμοποιεί τα φαντάσματα του παρελθόντος (φασισμός, ναζισμός), άλλοτε προβάλλει την ανάγκη της πολιτικής ορθότητας, η οποία επιχειρεί μία τομή στην ανθρώπινη σκέψη. Τομή με την κυριολεκτική σημασία της λέξης, δηλαδή σχάση, διχοτόμηση. Είναι γνωστό ότι μέσω της πολιτικής ορθότητας, ο εγκέφαλος εκπαιδεύεται να διαχωρίζει τις «ορθές» από τις «λάθος» λέξεις που θα χρησιμοποιήσει και αυτομάτως αυτό-καταστέλλεται. Εκπαιδεύει σιωπηρά τον εαυτό του με πολύ κόπο να ξεχνάει λέξεις και να τις αντικαθιστά με άλλες. Οι «κακές» ή «λάθος» σκέψεις επανέρ-

ότι εναπόκειται σε προσωπικές επιλογές, εξαρτάται όλο και περισσότερο από την πολιτική ορθότητα της παγκοσμιοποιημένης σκέψης. Έτσι, σήμερα, ένα παιδί, σε μεγάλο βαθμό, αποκτά τις άτυπες γνώσεις του από τις μηχανές, αλληλοεπιδρά με μηχανές και αναπτύσσει μια μηχανιστική συλλογιστική για αυτό που ως ενήλικας θα ονομάζει πραγματικότητα. Οι σχέσεις του, καθώς μεγαλώνει, επίσης καλλιεργούνται σε μια μηχανιστική βάση, όπου το δούναι και λαβείν είναι πολύ συγκεκριμένα. Οι άλλοι είναι για να μας ικανοποιούν και για να τους ικανοποιούμε. Όσο αυτή η συνθήκη πληρείται, τόσο διαρκούν οι σχέσεις – φιλικές, ερωτικές, εργασιακές. Ο άλλος έχει χρησιμότητα. Το ίδιο, όμως, συμβαίνει και για τον εαυτό μας. Είμαστε και θα έπρεπε να είμαστε εξίσου χρήσιμοι για τους άλλους. Γι' αυτό, χρειάζεται να διατηρούμε σαν καινούρια τη μηχανή μας, ακόμη κι όταν πάει να παλαιώσει.

Το σώμα και το πνεύμα μας πρέπει να είναι παραγωγικά και χρήσιμα. Δεν πρέπει να είμαστε απλώς χρήσιμοι για τη δουλειά μας –αυτό το όριο το ξεπεράσαμε προ πολλού, όσο κι αν διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους οι κάθε λογής συνδικαλιστήριοι– απαιτείται να είμαστε καλές μηχανές για τα παιδιά και τους συντρόφους μας, για τους φίλους μας και τους γονείς μας. Αργά ή γρήγορα, ερχόμαστε αντιμέτωποι με τη θέση που μας κράτησε η παγκοσμιοποίηση στο έργο που έχει ονομάσει «πραγματικότητα».

Το καλούπι είναι έτοιμο και μας περιμένει. Εμείς δεν έχουμε παρά να λιώσουμε και να χυθούμε μέσα σε αυτό. Έτσι, θα είμαστε τέλειοι. Καμιά απέκκρισή μας δεν θα μυρίζει και δεν θα ενοχλεί, καμιά ατέλεια δεν θα ψεγαδιάζει τα τέλεια σώματά μας. Κανένα εμπόδιο δεν θα σταματάει τα τέλεια μυαλά μας. Η ψυχή και

καλύτερα, θα διαπιστώσουμε ότι αυτή η κεντρική διάκριση δεν είναι μονοδιάστατη αυτή την περίοδο, αλλά μάλλον πολυδιάστατη· μπορεί να εμφανίζεται ως «Διεθνιστές» εναντίον «Εθνικιστών», «(άκρο) Αριστεροί» απέναντι σε «(άκρο) Δεξιούς», «Έλληνες» και «Ξένοι», «Έλληνες» και «Τουρίστες», «Έλληνες που ζουν εδώ» και «Έλληνες που ζουν έξω». Η βασικός «διάλογος» αναλώνεται στον φόβο των εθνικιστών και φασιστών και στον τρόπο αποτροπής τους από την απόκτηση ισχύος.

Στα πλαίσια της «αποφυγής» ενός άκρου και των όποιων ενδεχόμενων κινδύνων συνεπάγονται, οι περισσότεροι στρέφονται στο «απέναντι». Τα δίπολα καθιέρωσαν νέες εξουσίες και ανέδειξαν και επισκίασαν το πραγματικό γεγονός· ότι η παγκοσμιοποίηση επελαύνει με οποιοδήποτε προσωπείο είναι απαραίτητο. Άλλοτε, χρησιμοποιεί τα φαντάσματα του παρελθόντος (φασισμός, ναζισμός), άλλοτε προβάλλει την ανάγκη της πολιτικής ορθότητας, η οποία επιχειρεί μία τομή στην ανθρώπινη σκέψη. Τομή με την κυριολεκτική σημασία της λέξης, δηλαδή σχάση, διχοτόμηση. Είναι γνωστό ότι μέσω της πολιτικής ορθότητας, ο εγκέφαλος εκπαιδεύεται να διαχωρίζει τις «ορθές» από τις «λάθος» λέξεις που θα χρησιμοποιήσει και αυτομάτως αυτό-καταστέλλεται. Εκπαιδεύει σιωπηρά τον εαυτό του με πολύ κόπο να ξεχνάει λέξεις και να τις αντικαθιστά με άλλες. Οι «κακές» ή «λάθος» σκέψεις επανέρχονται διαρκώς, αλλά –φευ!– πρέπει να κατασταλούν εν τη γενέσει τους.

Ο φόβος ότι μπορεί ο αδερφός, ο φίλος, το παιδί σου να είναι επί παραδείγματι φασίστας, αλλά, ακόμη χειρότερα, ότι εσύ ο ίδιος μπορεί να έχεις το «μικρόβιο» του φασίστα-εθνικιστή φαίνεται να κυριαρχεί. Όλη η συζήτηση γίνεται για τη φύση του κακού και για το ποιος είναι ο φορέας του. Σε κάθε κοινωνία το επιτακτικό ερώτημα είναι αυτό ακριβώς: να εξιχνιαστεί η φύση του κακού. Δίχως, ασφαλώς, να θέλουμε μέσα σε ολίγες αράδες να αναπτύξουμε πολύπλοκα ζητήματα, θεωρούμε πως αυτό που εν γένει αναγνωρίζεται ως κακό

νατον. Σε κοινωνίες όπου όλα είναι απρόσωπα, όπου όλα είναι ξένα και έχουν τον χαρακτήρα του «άλλου», οι κοινωνίες χρειάζονται κατ' επειγόντως το αλλότριο. Αν το αλλότριο αφεθεί στο φάσμα της αοριστίας τότε αυτομάτως, οι κοινωνίες θα στραφούν στην ασφάλεια του «εμείς» και θα σπεύσουν στη συγκρότηση ταυτότητας. Το «Εμείς», όμως, προϋποθέτει και το «Άλλοι».

Η κοινωνία που βρίσκεται πλησίον του μηδενός και νιώθει την απειλή να απορροφηθεί από αυτό το μηδέν, διατρέχεται από αισθήματα πανικού. Επιχειρεί να επιβιώσει. Στην προσπάθεια να γλιτώσει από τον αφανισμό, πολλές φορές κάνει

παγκοσμιοποίηση, αλλά τί σημαίνει βαρβαρότητα. Η παγκοσμιοποίηση έχει πλέον προχωρήσει τόσο πολύ, που δεν χρειάζεται πολλές περιγραφές. Απαιτεί απλώς παρατήρηση. Εύκολα βλέπει κάποιος ότι οι δύο πυλώνες της παγκοσμιοποίησης –ο παγκόσμιος ιστός και οι σύγχρονες τεχνολογίες σε σύνδεση με το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα– δομούν μεθοδικά μια πραγματικότητα, από την οποία κανείς μας δεν μπορεί να ξεφύγει κατά το μάλλον ή ήττον, εφ' όσον δεν ζει απομονωμένος και αποκομμένος από τα πάντα.

Πλέον, η παραμικρή μας κίνηση, μια απλή τηλεφωνική κλήση, μια οποιουδήποτε είδους συναλλαγή προϋποθέτει ότι

συλλογιστική για αυτό που ως ενήλικας θα ονομάζει πραγματικότητα. Οι σχέσεις του, καθώς μεγαλώνει, επίσης καλλιεργούνται σε μια μηχανιστική βάση, όπου το δούναι και λαβείν είναι πολύ συγκεκριμένα. Οι άλλοι είναι για να μας ικανοποιούν και για να τους ικανοποιούμε. Όσο αυτή η συνθήκη πληρείται, τόσο διαρκούν οι σχέσεις – φιλικές, ερωτικές, εργασιακές. Ο άλλος έχει χρησιμότητα. Το ίδιο, όμως, συμβαίνει και για τον εαυτό μας. Είμαστε και θα έπρεπε να είμαστε εξίσου χρήσιμοι για τους άλλους. Γι' αυτό, χρειάζεται να διατηρούμε σαν καινούρια τη μηχανή μας, ακόμη κι όταν πάει να παλαιώσει.

Το σώμα και το πνεύμα μας πρέπει να είναι παραγωγικά και χρήσιμα. Δεν πρέπει να είμαστε απλώς χρήσιμοι για τη δουλειά μας –αυτό το όριο το ξεπεράσαμε προ πολλού, όσο κι αν διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους οι κάθε λογής συνδικαλιστήριοι– απαιτείται να είμαστε καλές μηχανές για τα παιδιά και τους συντρόφους μας, για τους φίλους μας και τους γονείς μας. Αργά ή γρήγορα, ερχόμαστε αντιμέτωποι με τη θέση που μας κράτησε η παγκοσμιοποίηση στο έργο που έχει ονομάσει «πραγματικότητα».

Το καλούπι είναι έτοιμο και μας περιμένει. Εμείς δεν έχουμε παρά να λιώσουμε και να χυθούμε μέσα σε αυτό. Έτσι, θα είμαστε τέλειοι. Καμιά απέκκρισή μας δεν θα μυρίζει και δεν θα ενοχλεί, καμιά ατέλεια δεν θα ψεγαδιάζει τα τέλεια σώματά μας. Κανένα εμπόδιο δεν θα σταματάει τα τέλεια μυαλά μας. Η ψυχή και τα συναισθήματα είναι όλο κι όλο ζήτημα διαχείρισης. Όπως μαθαίνουμε να διαχειριζόμαστε τις επιχειρήσεις μας, άλλο τόσο επιτυχώς μαθαίνουμε να διαχειριζόμαστε τα συναισθήματά μας. Αυτό άλλωστε πρεσβεύει το νέο μοντέλο ωριμότητας. Τα σπασμωδικά και άτεχνα συναισθήματα είναι ένδειξη ανωριμότητας. Αλλά βέβαια, υπάρχει λύση και για αυτούς που δεν είχαν την «εξυπνάδα» να αυτό-κατασταλούν· ψυχανάλυση ή ψυχοθεραπεία. Τελικά ψυχοθεραπεία σημαίνει θεραπεία της ψυχής ή θεραπεία από την ψυχή;

Ωστόσο, φαίνεται ότι κάτι δεν πάει ακριβώς όπως προγραμματίζεται. Όσο ο άν-

ότι η παγκοσμιοποίηση επελαύνει με οποιοδήποτε προσωπείο είναι απαραίτητο. Άλλοτε, χρησιμοποιεί τα φαντάσματα του παρελθόντος (φασισμός, ναζισμός), άλλοτε προβάλλει την ανάγκη της πολιτικής ορθότητας, η οποία επιχειρεί μία τομή στην ανθρώπινη σκέψη. Τομή με την κυριολεκτική σημασία της λέξης, δηλαδή σχάση, διχοτόμηση. Είναι γνωστό ότι μέσω της πολιτικής ορθότητας, ο εγκέφαλος εκπαιδεύεται να διαχωρίζει τις «ορθές» από τις «λάθος» λέξεις που θα χρησιμοποιήσει και αυτομάτως αυτό-καταστέλλεται. Εκπαιδεύει σιωπηρά τον εαυτό του με πολύ κόπο να ξεχνάει λέξεις και να τις αντικαθιστά με άλλες. Οι «κακές» ή «λάθος» σκέψεις επανέρχονται διαρκώς, αλλά –φευ!– πρέπει να κατασταλούν εν τη γενέσει τους.

Ο φόβος ότι μπορεί ο αδερφός, ο φίλος, το παιδί σου να είναι επί παραδείγματι φασίστας, αλλά, ακόμη χειρότερα, ότι εσύ ο ίδιος μπορεί να έχεις το «μικρόβιο» του φασίστα-εθνικιστή φαίνεται να κυριαρχεί. Όλη η συζήτηση γίνεται για τη φύση του κακού και για το ποιος είναι ο φορέας του. Σε κάθε κοινωνία το επιτακτικό ερώτημα είναι αυτό ακριβώς: να εξιχνιαστεί η φύση του κακού. Δίχως, ασφαλώς, να θέλουμε μέσα σε ολίγες αράδες να αναπτύξουμε πολύπλοκα ζητήματα, θεωρούμε πως αυτό που εν γένει αναγνωρίζεται ως κακό υπάρχει με έναν τρόπο ούτως ή άλλως και βρίσκεται αναμεμειγμένο με το γενικότερα νομιζόμενο καλό. Ωστόσο, μια κοινωνία που χρειάζεται τη συνοχή της, έχει ανάγκη το κακό να συγκεντρώνεται στον «Άλλο». Διαφορετικά, δεν θα υπήρχε «Άλλος», δεν θα χρειαζόταν.

Αν κάποιος αναγνώριζε τον άλλο όπως τον εαυτό του, έβλεπε στους άλλους όσα βλέπει και στον εαυτό του, τότε θα συνδεόταν διαφορετικά με τον καθένα. Αυτό, όμως, δεν δύναται να συμβεί σε μεγάλες απρόσωπες κοινωνίες. Είναι φύσει αδύνατον. Σε κοινωνίες όπου όλα είναι απρόσωπα, όπου όλα είναι ξένα και έχουν τον χαρακτήρα του «άλλου», οι κοινωνίες χρειάζονται κατ' επειγόντως το αλλότριο. Αν το αλλότριο αφεθεί στο φάσμα της αοριστίας τότε αυτομάτως, οι κοινωνίες θα στραφούν στην ασφάλεια του «εμείς» και θα σπεύσουν στη συγκρότηση ταυτότητας. Το «Εμείς», όμως, προϋποθέτει και το «Άλλοι».

Η κοινωνία που βρίσκεται πλησίον του μηδενός και νιώθει την απειλή να απορροφηθεί από αυτό το μηδέν, διατρέχεται από αισθήματα πανικού. Επιχειρεί να επιβιώσει. Στην προσπάθεια να γλιτώσει από τον αφανισμό, πολλές φορές κάνει απεγνωσμένες κινήσεις. Η αναζήτηση ταυτότητας, όσον αφορά στην πολιτική, είναι ένα κεντρικό ζήτημα. Η παγκοσμιοποιημένη μεγα-κοινωνία αποτελεί μια μαύρη τρύπα που απορροφά την ετερότητα και επιβάλλει την ομοιομορφία. Την ίδια στιγμή, ωστόσο, διατείνεται ότι την υπερασπίζεται, για να μην τρομοκρατεί όποιον πέφτει στη χοάνη της. Οποιοσδήποτε μπορεί να δει καθαρά, αν το θελήσει, ότι το ερώτημα είναι παγκοσμιοποίηση ή βαρβαρότητα, σήμερα.

Το ζήτημα δεν είναι πλέον τί σημαίνει παγκοσμιοποίηση, αλλά τί σημαίνει βαρβαρότητα. Η παγκοσμιοποίηση έχει πλέον προχωρήσει τόσο πολύ, που δεν χρειάζεται πολλές περιγραφές. Απαιτεί απλώς παρατήρηση. Εύκολα βλέπει κάποιος ότι οι δύο πυλώνες της παγκοσμιοποίησης –ο παγκόσμιος ιστός και οι σύγχρονες τεχνολογίες σε σύνδεση με το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα– δομούν μεθοδικά μια πραγματικότητα, από την οποία κανείς μας δεν μπορεί να ξεφύγει κατά το μάλλον ή ήττον, εφ' όσον δεν ζει απομονωμένος και αποκομμένος από τα πάντα.

Πλέον, η παραμικρή μας κίνηση, μια απλή τηλεφωνική κλήση, μια οποιουδήποτε είδους συναλλαγή προϋποθέτει ότι θα περάσει από το «κόσκινο» της παγκοσμιοποίησης. Από τη γέννησή μας, βρισκόμαστε υπό την επιρροή όλο και πιο ισχυρών δυνάμεων, που δεν αφήνουν κανένα περιθώριο πραγματικής προσωπικής ανάπτυξης. Ουσιαστικά, βιώνουμε έναν ευνουχισμό σκέψεων, συναισθημάτων και κινήσεων.

Όχι μόνο η επίσημη εκπαίδευση, αλλά και ευρύτερα ο τρόπος που προσλαμβάνουμε τη γνώση –αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε άτυπη ή κοινωνική γνώση ή ανατροφή– όσο κι αν νομίζουμε πολλού, όσο κι αν διαρρηγνύουν τα ιμάτιά τους οι κάθε λογής συνδικαλιστήριοι– απαιτείται να είμαστε καλές μηχανές για τα παιδιά και τους συντρόφους μας, για τους φίλους μας και τους γονείς μας. Αργά ή γρήγορα, ερχόμαστε αντιμέτωποι με τη θέση που μας κράτησε η παγκοσμιοποίηση στο έργο που έχει ονομάσει «πραγματικότητα».

Το καλούπι είναι έτοιμο και μας περιμένει. Εμείς δεν έχουμε παρά να λιώσουμε και να χυθούμε μέσα σε αυτό. Έτσι, θα είμαστε τέλειοι. Καμιά απέκκρισή μας δεν θα μυρίζει και δεν θα ενοχλεί, καμιά ατέλεια δεν θα ψεγαδιάζει τα τέλεια σώματά μας. Κανένα εμπόδιο δεν θα σταματάει τα τέλεια μυαλά μας. Η ψυχή και τα συναισθήματα είναι όλο κι όλο ζήτημα διαχείρισης. Όπως μαθαίνουμε να διαχειριζόμαστε τις επιχειρήσεις μας, άλλο τόσο επιτυχώς μαθαίνουμε να διαχειριζόμαστε τα συναισθήματά μας. Αυτό άλλωστε πρεσβεύει το νέο μοντέλο ωριμότητας. Τα σπασμωδικά και άτεχνα συναισθήματα είναι ένδειξη ανωριμότητας. Αλλά βέβαια, υπάρχει λύση και για αυτούς που δεν είχαν την «εξυπνάδα» να αυτό-κατασταλούν· ψυχανάλυση ή ψυχοθεραπεία. Τελικά ψυχοθεραπεία σημαίνει θεραπεία της ψυχής ή θεραπεία από την ψυχή;

Ωστόσο, φαίνεται ότι κάτι δεν πάει ακριβώς όπως προγραμματίζεται. Όσο ο άνθρωπος είναι απασχολημένος με το να μετατρέπει τον εαυτό του σε μηχανή, κάνει την εμφάνισή της η βαρβαρότητα. Ήρθε, λοιπόν, η ώρα της να οριστεί. Αυτό το καίριο ερώτημα του ποιητή «τί θα απογίνουμε χωρίς βαρβάρους;» χάνει παντελώς την ειρωνική χροιά του. Κάθε κοινωνία, αλλά και κάθε άνθρωπος εμπεριέχει τη βαρβαρότητα. Η βαρβαρότητα είναι στη φύση και δεν είναι τόσο αθόρυβη, για να μπορεί να κάθεται ήρεμη κάτω από τον τάπητα, όπου την υποκρύπτουμε επιμελώς με κάθε μας ξύπνημα.

συνέχεια από τη σελ. 3

ένα κουμπί και να ισοπεδώσουν με μια κίνηση τον πλανήτη, αλλά συστήματα κυριαρχίας, που συγκρούονται άγρια για την «επόμενη ημέρα».

Σύμφωνα με τον Μακιαβέλλι (Ο Ηγεμόνας), «ο καθένας κατανοεί πόσο αξιέπαινο είναι να κρατά ένας ηγεμόνας τον λόγο του και να ζει με ευθύτητα κι όχι με δόλο: όπως όμως μας δείχνει η πείρα των καιρών μας, μεγάλα πράγματα έχουν κατορθώσει οι ηγεμόνες που έδωσαν λίγη σημασία στην καλή πίστη και που κατάφεραν με δολιότητες να ξεγελάσουν τα μυαλά των ανθρώπων· και στο τέλος έβαλαν κάτω όσους βασίστηκαν στην τιμιότητα». Γνωστά θα πει κάποιος αυτά και δίχως αμφιβολία διαχρονικά.

Οι «αλλοπρόσαλλοι», λοιπόν, οι «ανεύθυνοι» ή οι δήθεν αντισυμβατικοί ηγέτες εμφανίζονται και δίνουν τεράστια ώθηση σε περιόδους «κρίσης», στις οποίες είτε λόγω της γραφειοκρατίας και ανελαστικών κανόνων παρουσιάζεται στασιμότητα είτε επειδή είναι αδύνατη η πολιτική εκπροσώπηση των κοινωνικών στρωμάτων, που νιώθουν μετέωρα σε ένα κόσμο στον οποίο η ανασφάλεια και η σύγχυση γιγαντώνονται.

Ο Μακιαβέλλι, όμως, εύστοχα τόνιζε κάτι ακόμη: «Οι άνθρωποι, εν γένει κρίνουν περισσότερο με βάση τα μάτια, παρά τα έργα· γιατί όλοι μπορούν να δουν, λίγοι όμως καταλαβαίνουν. Ο καθένας βλέπει αυτό που φαίνεται, λίγοι όμως καταλαβαίνουν αυτό που πραγματικά είσαι· και αυτοί οι λίγοι δεν τολμούν να εναντιωθούν στην γνώμη των πολλών, που έχουν την αυθεντία του κράτους να τους προστατεύει· και στις πράξεις όλων των ανθρώπων, και ιδιαίτερα των ηγεμόνων, όπου δεν υπάρχει ένα δικαστήριο στο οποίο να προσφύγεις, κρίνει κανείς από το τελικό αποτέλεσμα».

Και το τελικό αποτέλεσμα είναι που έχει σημασία, το τελικό αποτέλεσμα είναι αυτό που ξεκαθαρίζει το θολό τοπίο. Όπως ακριβώς και στην περίπτωση του ***Brexit*** και στις πρόσφατες συναντήσεις του «ακατανόμαστου» βρετανού πρωθυπουργού Μπόρις Τζόνσον με την γερμανίδα καγκελάριο Άγκελα Μέρκελ και στη συνέχεια με τον Γάλλο πρόεδρο Εμμανουέλ Μακρόν. Ο Μπόρις Τζόνσον, ο οποίος σημειωτέον ουδέποτε τάχθηκε υπέρ της «άτακτης εξόδου» της Βρετανίας από την Ε.Ε., δίχως να καταθέσει κατάλογο «αλλαγών» της συμφωνίας έθεσε με τρόπο «οξύτατο» την απάλειψη της «δικλίδος ασφαλείας» των

χαμένους της παγκοσμιοποίησης, όσους χρειάζεται και δεν είναι λίγοι να παραπλανηθούν ακόμη περισσότερο με τις διαβεβαιώσεις, που λένε ότι «μπορούμε και μόνοι μας δίχως τα δεκανίκια της παγκοσμιοποίησης».

Σύμφωνα με τον ολλανδό μελετητή, Κας Μούντε «Είναι η αίσθηση της κρίσης περισσότερο, παρά μια πραγματική κρίση, που παίζει σημαντικό ρόλο σε μια τέτοια περίπτωση. Κι αυτό γιατί δείχνει ότι τα καθιερωμένα κόμματα αδυνατούν να ελέγξουν τα γεγονότα, κάτι που δημιουργεί ατμόσφαιρα επείγουσας κατάστασης που με τη σειρά της κάνει πολλούς να αναζητούν ριζοσπαστικές εναλλακτικές λύσεις, περιλαμβανομένων και ριζικότερων εκδοχών από εκείνες, που θα υποστήριζαν σε κανονικές συνθήκες» (Λαϊκισμός, Μια Σύντομη Εισαγωγή», Κας Μούντε, **Κριστομπάλ Καλτβάσερ**).

Εδώ, ακριβώς, εισάγεται και στον ελλαδικό χώρο και η εικόνα της «παλαβής» αριστεράς, που αναλαμβάνει πάραυτα την εξουσία:

«Αυτό έκανε πάντα η παλαβή Αριστερά, όποτε κυβερνούσε. Έπαιρνε ένα πρόβλημα και το μεγέθυνε. Έβρισκε μιζέρια και την πολλαπλασίαζε. Φωνασκούσε για τις χαμηλές συντάξεις και τις πετσόκοβε. Γκρίνιαζε για την ανεργία και την πολλαπλασίαζε. Δεν θέλησε ποτέ να κάνει πιο πλούσιους τους φτωχούς· αρκείται κομπλεξικά να κάνει τους πλούσιους πιο φτωχούς. Δεν συμπονά τους άτυχους, φθονεί τους επιτυχημένους». (Πάσχος Μανδράβελης 3-7-2015, Καθημερινή).

Η «παλαβή» αριστερά, όμως, έκανε μια χαρά την «δουλειά», ψήφισε και επέβαλλε δύο μνημόνια, έθαψε τους «επαναστατημένους» του δημοψηφίσματος στην αδράνεια και στην παραίτηση και παρέδωσε τα ηνία στον επόμενο διαχειριστή. Ο «μεγάλος», όμως, ηγέτης της «παλαβής» αριστεράς έχει στρίψει το τιμόνι εδώ και καιρό με τους γέροντες συμβούλους όπως ο Δραγασάκης να μιλούν ήδη σε ανυποψίαστο χρόνο για την «ανάγκη ωρίμανσης» του Συριζα. Σε κάθε περίπτωση ο αριστερός ηγέτης Τσίπρας, μια μετριότητα, προϊόν του κομματικού σωλήνα, και φυσικά ιδιαίτερα αυταρχικός, ήταν και παραμένει στο απυρόβλητο, γιατί παραμένει χρήσιμος, γιατί έχει ευλογηθεί και βαπτισθεί πλέον στην κολυμπήθρα

όχι μόνο! Δεν τα καταφέρνει. Χρησιμοποιεί τα όπλα που γνωρίζει καλύτερα: λασπολογία, ύβρεις (κρίμα το «λουστράρισμα» στο Χάρβαρντ), απειλές, αθέμιτα μέσα... Τίποτα! Προσλαμβάνει «μισθοφόρους» και υποσκάπτει την κυβέρνηση με ΜΜΕ, ψευδοκινήματα... *Τζίφος! Σκέφτεται να κάνει πλαστική στο πρόσωπο, στη μύτη, για να ελκύει τουλάχιστον τις γυναίκες! Τίποτα! Ο επηρμένος γόνος της* αρχοντοχωριάτικης αριστοκρατίας χάνεται καθημερινά στη λυσσώδη προσπάθεια για αναγνώριση. Αυτοδιαφημίζεται στους *Financial Times... Αποτέλεσμα, μηδέν! Δεν το χωράει ο νους του πώς ένας πτυχιούχος του ΕΜΠ μπορεί να τον επισκιάζει... Και το χειρότερο: αρχίζουν και κάτι αμφισβητήσεις μέσα στο κόμμα. Είναι έτοιμος να καταρρεύσει... Πόσα χάπια να πάρει ακόμη; Κι αυτές οι ηλίθιες δημοσκοπήσεις... Άδωνι, δεν τους πληρώσαμε αυτό τον μήνα;».*

Δεν θα πρέπει να εκπλήσσει ότι η πέννα του αρθρογρά-

θα πει κάποιος αυτά και δίχως αμφιβολία διαχρονικά.

Οι «αλλοπρόσαλλοι», λοιπόν, οι «ανεύθυνοι» ή οι δήθεν αντισυμβατικοί ηγέτες εμφανίζονται και δίνουν τεράστια ώθηση σε περιόδους «κρίσης», στις οποίες είτε λόγω της γραφειοκρατίας και ανελαστικών κανόνων παρουσιάζεται στασιμότητα είτε επειδή είναι αδύνατη η πολιτική εκπροσώπηση των κοινωνικών στρωμάτων, που νιώθουν μετέωρα σε ένα κόσμο στον οποίο η ανασφάλεια και η σύγχυση γιγαντώνονται.

Ο Μακιαβέλλι, όμως, εύστοχα τόνιζε κάτι ακόμη: «Οι άνθρωποι, εν γένει κρίνουν περισσότερο με βάση τα μάτια, παρά τα έργα· γιατί όλοι μπορούν να δουν, λίγοι όμως καταλαβαίνουν. Ο καθένας βλέπει αυτό που φαίνεται, λίγοι όμως καταλαβαίνουν αυτό που πραγματικά είσαι· και αυτοί οι λίγοι δεν τολμούν να εναντιωθούν στην γνώμη των πολλών, που έχουν την αυθεντία του κράτους να τους προστατεύει· και στις πράξεις όλων των ανθρώπων, και ιδιαίτερα των ηγεμόνων, όπου δεν υπάρχει ένα δικαστήριο στο οποίο να προσφύγεις, κρίνει κανείς από το τελικό αποτέλεσμα».

Και το τελικό αποτέλεσμα είναι που έχει σημασία, το τελικό αποτέλεσμα είναι αυτό που ξεκαθαρίζει το θολό τοπίο. Όπως ακριβώς και στην περίπτωση του ***Brexit*** και στις πρόσφατες συναντήσεις του «ακατανόμαστου» βρετανού πρωθυπουργού Μπόρις Τζόνσον με την γερμανίδα καγκελάριο Άγκελα Μέρκελ και στη συνέχεια με τον Γάλλο πρόεδρο Εμμανουέλ Μακρόν. Ο Μπόρις Τζόνσον, ο οποίος σημειωτέον ουδέποτε τάχθηκε υπέρ της «άτακτης εξόδου» της Βρετανίας από την Ε.Ε., δίχως να καταθέσει κατάλογο «αλλαγών» της συμφωνίας έθεσε με τρόπο «οξύτατο» την απάλειψη της «δικλίδος ασφαλείας» των ιρλανδικών συνόρων – ή ***backstop***.

Παρ' ότι ο επικεφαλής της ευρωπαϊκής διαπραγματευτικής ομάδος Μισέλ Μπαρνιέ απέρριψε την απαίτηση αυτή, όπως επίσης και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η Μέρκελ χαρακτήρισε τη «δικλίδα ασφαλείας» όρο όχι «αδιαπραγμάτευτο», αλλά «εφεδρική διάταξη» αναθεωρητέα εντός τριάντα ημερών, υπό την προϋπόθεση ότι διασφαλίζει τα συμφέροντα της Ε.Ε. και της Βρετανίας, για να εισπράξει τον ενθουσιασμό του Μπόρις Τζόνσον. Για μιαν ακόμη φορά ένας «αλλοπρόσαλλος» ή «παλαβός» ηγέτης θα συμβάλλει στην «λύση της τελευταίας στιγμής»;

Είδομεν. Το σίγουρο είναι ότι οι ευρωπαϊκές κοινωνίες διασχίζουν μια μεταβατική περίοδο, όπου ο λεγόμενος διχαστικός λόγος προϋποθέτει τα νέα ηγετικά πρότυπα, μη συμβατά τουλάχιστον στο θεαθήναι, ώστε να προσελκύουν τα βλέμματα, να γοητεύουν τους οργισμένους, τους νομένων και ριζικότερων εκδοχών από εκείνες, που θα υποστήριζαν σε κανονικές συνθήκες» (Λαϊκισμός, Μια Σύντομη Εισαγωγή», Κας Μούντε, **Κριστομπάλ Καλτβάσερ**).

Εδώ, ακριβώς, εισάγεται και στον ελλαδικό χώρο και η εικόνα της «παλαβής» αριστεράς, που αναλαμβάνει πάραυτα την εξουσία:

«Αυτό έκανε πάντα η παλαβή Αριστερά, όποτε κυβερνούσε. Έπαιρνε ένα πρόβλημα και το μεγέθυνε. Έβρισκε μιζέρια και την πολλαπλασίαζε. Φωνασκούσε για τις χαμηλές συντάξεις και τις πετσόκοβε. Γκρίνιαζε για την ανεργία και την πολλαπλασίαζε. Δεν θέλησε ποτέ να κάνει πιο πλούσιους τους φτωχούς· αρκείται κομπλεξικά να κάνει τους πλούσιους πιο φτωχούς. Δεν συμπονά τους άτυχους, φθονεί τους επιτυχημένους». (Πάσχος Μανδράβελης 3-7-2015, Καθημερινή).

Η «παλαβή» αριστερά, όμως, έκανε μια χαρά την «δουλειά», ψήφισε και επέβαλλε δύο μνημόνια, έθαψε τους «επαναστατημένους» του δημοψηφίσματος στην αδράνεια και στην παραίτηση και παρέδωσε τα ηνία στον επόμενο διαχειριστή. Ο «μεγάλος», όμως, ηγέτης της «παλαβής» αριστεράς έχει στρίψει το τιμόνι εδώ και καιρό με τους γέροντες συμβούλους όπως ο Δραγασάκης να μιλούν ήδη σε ανυποψίαστο χρόνο για την «ανάγκη ωρίμανσης» του Συριζα. Σε κάθε περίπτωση ο αριστερός ηγέτης Τσίπρας, μια μετριότητα, προϊόν του κομματικού σωλήνα, και φυσικά ιδιαίτερα αυταρχικός, ήταν και παραμένει στο απυρόβλητο, γιατί παραμένει χρήσιμος, γιατί έχει ευλογηθεί και βαπτισθεί πλέον στην κολυμπήθρα της εξουσίας, γιατί τα μεγάλα αφεντικά μπορεί και να τον χρειασθούν κάποια άλλη στιγμή.

Στις 23 Μαϊου του 2015 η αναπληρωτής υπουργός τότε Κοινωνικής Αλληλεγγύης Θεανώ Φωτίου έκανε την εξής εκπληκτική δήλωση «Ο Τσίπρας είναι ένας ηγέτης παγκόσμιας ακτινοβολίας, απ› αυτούς που γεννιούνται κάθε 100 χρόνια». Και όμως γεννήθηκε για να μας κυβερνήσει σίγουρα λόγω της θεϊκής πρόνοιας, σίγουρα γιατί, δεν μπορεί, κατά βάθος μέσα στην ατυχία μας είμαστε και εμείς εκλεκτοί της μοίρας, ...σίγουρα, δεν μπορεί, η αντικατάστασή του από τον Κυριάκο Μητσοτάκη είναι προσωρινή, αλλά παρ' όλα αυτά απίστευτα απρόσμενη...

Σύμφωνα με δημοσίευμα της εφημερίδας Αυγή (24-6-2016) «Τώρα, πώς να συνδυάσει κανείς *Bilderberg* με λαϊκή αγορά; Κι όμως, για χάρη του απώτερου σκοπού, το κάνει κι αυτό. «Συμπάσχει» με τους κατοίκους στο Μενίδι και

όχι μόνο! Δεν τα καταφέρνει. Χρησιμοποιεί τα όπλα που γνωρίζει καλύτερα: λασπολογία, ύβρεις (κρίμα το «λουστράρισμα» στο Χάρβαρντ), απειλές, αθέμιτα μέσα... Τίποτα! Προσλαμβάνει «μισθοφόρους» και υποσκάπτει την κυβέρνηση με ΜΜΕ, ψευδοκινήματα... *Τζίφος! Σκέφτεται να κάνει πλαστική στο πρόσωπο, στη μύτη, για να ελκύει τουλάχιστον τις γυναίκες! Τίποτα! Ο επηρμένος γόνος της* αρχοντοχωριάτικης αριστοκρατίας χάνεται καθημερινά στη λυσσώδη προσπάθεια για αναγνώριση. Αυτοδιαφημίζεται στους *Financial Times... Αποτέλεσμα, μηδέν! Δεν το χωράει ο νους του πώς ένας πτυχιούχος του ΕΜΠ μπορεί να τον επισκιάζει... Και το χειρότερο: αρχίζουν και κάτι αμφισβητήσεις μέσα στο κόμμα. Είναι έτοιμος να καταρρεύσει... Πόσα χάπια να πάρει ακόμη; Κι αυτές οι ηλίθιες δημοσκοπήσεις... Άδωνι, δεν τους πληρώσαμε αυτό τον μήνα;*».

Δεν θα πρέπει να εκπλήσσει ότι η πέννα του αρθρογράφου είναι τόσο βαθιά βουτηγμένη στο μελάνι του βούρκου εκείνης της, τελικά όχι και τόσο αξεπέραστης, Αυριανής της περίφημης δεκαετίας του '80.

Ο ηγέτης της «παλαβής» αριστεράς εμφανίζεται ανίκητος, άτρωτος, βγαλμένος μέσα από τα κόκκαλα της ιεράς της ταξικής πάλης, τίποτα δεν μπορεί να τον επισκιάσει, κανένας απώτερος σκοπός της άρχουσας τάξης δεν τον αγγίζει· χαρισματικός δίχως άλλο αφού δύσκολα μπορεί να συγκριθεί κάποιος μαζί του, παρά μόνο εάν περάσουν 100 χρόνια και πάλι βλέπουμε. Η «πτώση», που επέρχεται δεν είναι τελικά παρά μια «αρρυθμία» της ιστορίας, ένα «λάθος» και μια αδικία που δεν του αξίζει, η αντικατάσταση του από έναν «κατασκευασμένο» ηγέτη της ελίτ μια παραφωνία στις επαναστατικές εξελίξεις του 2015.

Δυστυχώς η παράσταση δεν έχει τελειώσει ακόμη...

Συσπείρωση Αναρχικών

Ο βάρβαρος κρύβεται κάτω από τη γλώσσα μας, μέσα στα σχόλιά μας, πίσω από το

δεν είναι όλες όπως θα έπρεπε, ότι είμαστε άνθρωποι και γι' αυτό όχι όπως θα έπρεπε.

ναι κάπου εκεί έξω ούτε είναι δουλειά της πολιτικής και της ψυχιατρικής να τη διαχει-

χρειάζεται να γίνουμε καλύτεροι, αλλά να απελευθερωθούμε. Η ελευθερία είναι μια

γοι όμως καταλαβαίνουν αυτό που πραγματικά είναι και αυτοί οι λίγοι δεν τολμούν να εναντιωθούν στην γνώμη των πολλών, που έχουν την αυθεντία του κράτους να τους προστατεύει· και στις πράξεις όλων των ανθρώπων, και ιδιαίτερα των ηγεμόνων, όπου δεν υπάρχει ένα δικαστήριο στο οποίο να προσφύγεις, κρίνει κανείς από το τελικό αποτέλεσμα».

Και το τελικό αποτέλεσμα είναι που έχει σημασία, το τελικό αποτέλεσμα είναι αυτό που ξεκαθαρίζει το θολό τοπίο. Όπως ακριβώς και στην περίπτωση του ***Brexit*** και στις πρόσφατες συναντήσεις του «ακατανόμαστου» βρετανού πρωθυπουργού Μπόρις Τζόνσον με την γερμανίδα καγκελάριο Άγκελα Μέρκελ και στη συνέχεια με τον Γάλλο πρόεδρο Εμμανουέλ Μακρόν. Ο Μπόρις Τζόνσον, ο οποίος σημειωτέον ουδέποτε τάχθηκε υπέρ της «άτακτης εξόδου» της Βρετανίας από την Ε.Ε., δίχως να καταθέσει κατάλογο «αλλαγών» της συμφωνίας έθεσε με τρόπο «οξύτατο» την απάλειψη της «δικλίδος ασφαλείας» των ιρλανδικών συνόρων – ή ***backstop***.

Παρ' ότι ο επικεφαλής της ευρωπαϊκής διαπραγματευτικής ομάδος Μισέλ Μπαρνιέ απέρριψε την απαίτηση αυτή, όπως επίσης και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η Μέρκελ χαρακτήρισε τη «δικλίδα ασφαλείας» όρο όχι «αδιαπραγμάτευτο», αλλά «εφεδρική διάταξη» αναθεωρητέα εντός τριάντα ημερών, υπό την προϋπόθεση ότι διασφαλίζει τα συμφέροντα της Ε.Ε. και της Βρετανίας, για να εισπράξει τον ενθουσιασμό του Μπόρις Τζόνσον. Για μιαν ακόμη φορά ένας «αλλοπρόσαλλος» ή «παλαβός» ηγέτης θα συμβάλλει στην «λύση της τελευταίας στιγμής»;

Είδομεν. Το σίγουρο είναι ότι οι ευρωπαϊκές κοινωνίες διασχίζουν μια μεταβατική περίοδο, όπου ο λεγόμενος διχαστικός λόγος προϋποθέτει τα νέα ηγετικά πρότυπα, μη συμβατά τουλάχιστον στο θεαθήναι, ώστε να προσελκύουν τα βλέμματα, να γοητεύουν τους οργισμένους, τους για την ανεργία και την πολλαπλασιάζει. Δεν θέλησε ποτέ να κάνει πιο πλούσιους τους φτωχούς· αρκείται κομπλεξικά να κάνει τους πλούσιους πιο φτωχούς. Δεν συμπονά τους άτυχους, φθονεί τους επιτυχημένους». (Πάσχος Μανδράβελης 3-7-2015, Καθημερινή).

Η «παλαβή» αριστερά, όμως, έκανε μια χαρά την «δουλειά», ψήφισε και επέβαλλε δύο μνημόνια, έθαψε τους «επαναστατημένους» του δημοψηφίσματος στην αδράνεια και στην παραίτηση και παρέδωσε τα ηνία στον επόμενο διαχειριστή. Ο «μεγάλος», όμως, ηγέτης της «παλαβής» αριστεράς έχει στρίψει το τιμόνι εδώ και καιρό με τους γέροντες συμβούλους όπως ο Δραγασάκης να μιλούν ήδη σε ανυποψίαστο χρόνο για την «ανάγκη ωρίμανσης» του Συριζα. Σε κάθε περίπτωση ο αριστερός ηγέτης Τσίπρας, μια μετριότητα, προϊόν του κομματικού σωλήνα, και φυσικά ιδιαίτερα αυταρχικός, ήταν και παραμένει στο απυρόβλητο, γιατί παραμένει χρήσιμος, γιατί έχει ευλογηθεί και βαπτισθεί πλέον στην κολυμπήθρα της εξουσίας, γιατί τα μεγάλα αφεντικά μπορεί και να τον χρειασθούν κάποια άλλη στιγμή.

Στις 23 Μαΐου του 2015 η αναπληρωτής υπουργός τότε Κοινωνικής Αλληλεγγύης Θεανώ Φωτίου έκανε την εξής εκπληκτική δήλωση «Ο Τσίπρας είναι ένας ηγέτης παγκόσμιας ακτινοβολίας, απ› αυτούς που γεννιούνται κάθε 100 χρόνια». Και όμως γεννήθηκε για να μας κυβερνήσει σίγουρα λόγω της θεϊκής πρόνοιας, σίγουρα γιατί, δεν μπορεί, κατά βάθος μέσα στην ατυχία μας είμαστε και εμείς εκλεκτοί της μοίρας, ...σίγουρα, δεν μπορεί, η αντικατάστασή του από τον Κυριάκο Μητσοτάκη είναι προσωρινή, αλλά παρ' όλα αυτά απίστευτα απρόσμενη...

Σύμφωνα με δημοσίευμα της εφημερίδας Αυγή (24-6-2016) «Τώρα, πώς να συνδυάσει κανείς *Bilderberg* με λαϊκή αγορά; Κι όμως, για χάρη του απώτερου σκοπού, το κάνει κι αυτό. «Συμπάσχει» με τους κατοίκους στο Μενίδι και όχι μόνο! Δεν τα καταφέρνει. Χρησιμοποιεί τα όπλα που γνωρίζει καλύτερα: λασπολογία, ύβρεις (κρίμα το «λουστράρισμα» στο Χάρβαρντ), απειλές, αθέμιτα μέσα... Τίποτα! Προσλαμβάνει «μισθοφόρους» και υποσκάπτει την κυβέρνηση με ΜΜΕ, ψευδοκινήματα... *Τζίφος! Σκέφτεται να κάνει πλαστική στο πρόσωπο, στη μύτη, για να ελκύει τουλάχιστον τις γυναίκες! Τίποτα! Ο επηρμένος γόνος της* αρχοντοχωριάτικης αριστοκρατίας χάνεται καθημερινά στη λυσσώδη προσπάθεια για αναγνώριση. Αυτοδιαφημίζεται στους *Financial Times... Αποτέλεσμα, μηδέν! Δεν το χωράει ο νους του πώς ένας πτυχιούχος του ΕΜΠ μπορεί να τον επισκιάζει... Και το χειρότερο: αρχίζουν και κάτι αμφισβητήσεις μέσα στο κόμμα. Είναι έτοιμος να καταρρεύσει... Πόσα χάπια να πάρει ακόμη; Κι αυτές οι ηλίθιες δημοσκοπήσεις... Άδωνι, δεν τους πληρώσαμε αυτό τον μήνα;*».

Δεν θα πρέπει να εκπλήσσει ότι η πέννα του αρθρογράφου είναι τόσο βαθιά βουτηγμένη στο μελάνι του βούρκου εκείνης της, τελικά όχι και τόσο αξεπέραστης, Αυριανής της περίφημης δεκαετίας του '80.

Ο ηγέτης της «παλαβής» αριστεράς εμφανίζεται ανίκητος, άτρωτος, βγαλμένος μέσα από τα κόκκαλα της ιερά της ταξικής πάλης, τίποτα δεν μπορεί να τον επισκιάσει, κανένας απώτερος σκοπός της άρχουσας τάξης δεν τον αγγίζει· χαρισματικός δίχως άλλο αφού δύσκολα μπορεί να συγκριθεί κάποιος μαζί του, παρά μόνο εάν περάσουν 100 χρόνια και πάλι βλέπουμε. Η «πτώση», που επέρχεται δεν είναι τελικά παρά μια «αρρυθμία» της ιστορίας, ένα «λάθος» και μια αδικία που δεν του αξίζει, η αντικατάσταση του από έναν "κατασκευασμένο" ηγέτη της ελίτ μια παραφωνία στις επαναστατικές εξελίξεις του 2015.

Δυστυχώς η παράσταση δεν έχει τελειώσει ακόμη...

Συσπείρωση Αναρχικών

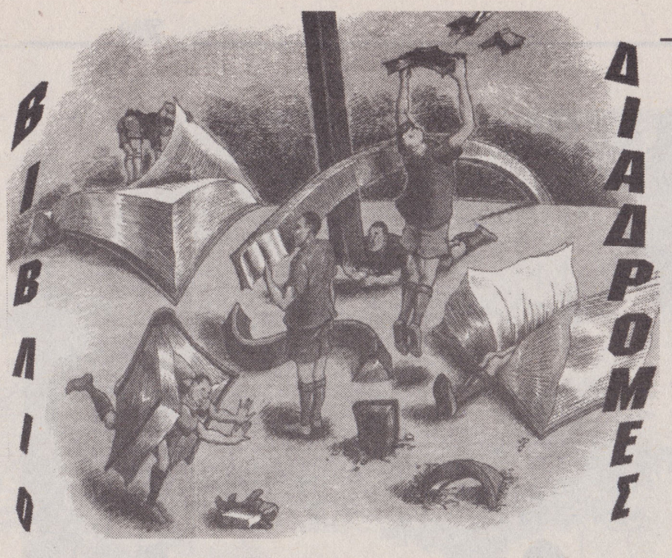

Ο βάρβαρος κρύβεται κάτω από τη γλώσσα μας, μέσα στα σχόλιά μας, πίσω από το βλέμμα μας, μέσα στην ανάσα μας. Κάθε μέρα είναι εκεί και μας χαμογελάει στον καθρέφτη. Και μάλιστα όχι σαρδόνια και τρομακτικά, αλλά μάλλον ανόητα και άτεχνα. Μάλλον χοντροκομμένα. Τα χέρια του μάς στρέφουν το κεφάλι απότομα στις αρχέγονες ρίζες μας. Μας υπενθυμίζει ότι οι λέξεις εμπεριέχουν βρισιές, ότι οι κινήσεις δεν είναι όλες όπως θα έπρεπε, ότι είμαστε άνθρωποι και γι' αυτό όχι όπως θα έπρεπε.

Φέρουμε από την γέννησή μας –καθώς, προς το παρόν, δεν μας κατασκευάζει κάποιο εργοστάσιο, αν και όλο και περισσότεροι πια κατασκευαζόμαστε σε κάποιο εργαστήριο– το ανθρώπινο, δηλαδή το απρόβλεπτο. Είμαστε ικανοί για το καλύτερο και το χειρότερο. Είμαστε εμείς και οι άλλοι συγχρόνως. Η βαρβαρότητα δεν είναι κάπου εκεί έξω ούτε είναι δουλειά της πολιτικής και της ψυχιατρικής να τη διαχειριστεί. Η βαρβαρότητα είναι όλη δική μας και χρειάζεται απλώς να την κοιτάξουμε· είναι η καύσιμη ύλη της ανθρωπιάς μας. Είναι παντού γύρω μας στη φύση. Η καταστολή της βάρβαρης φύσης μας δεν μας φέρνει ελευθερία, αλλά αυτό-καταστολή.

Όλες αυτές οι μορφές αυτό-βελτίωσης μετατρέπουν τον βάρβαρο σε τέρας. Δεν χρειάζεται να γίνουμε καλύτεροι, αλλά να απελευθερωθούμε. Η ελευθερία είναι μια παρατήρηση που περιλαμβάνει τη βίωση του εαυτού μας ως παρόντος παντού και πάντα. Η ελευθερία είναι ότι είμαστε τώρα εδώ κι όχι κάποιοι άλλοι, κάπου αλλού, σε ένα μακρινό μέλλον ή παρελθόν. Εμείς είμαστε οι άλλοι.

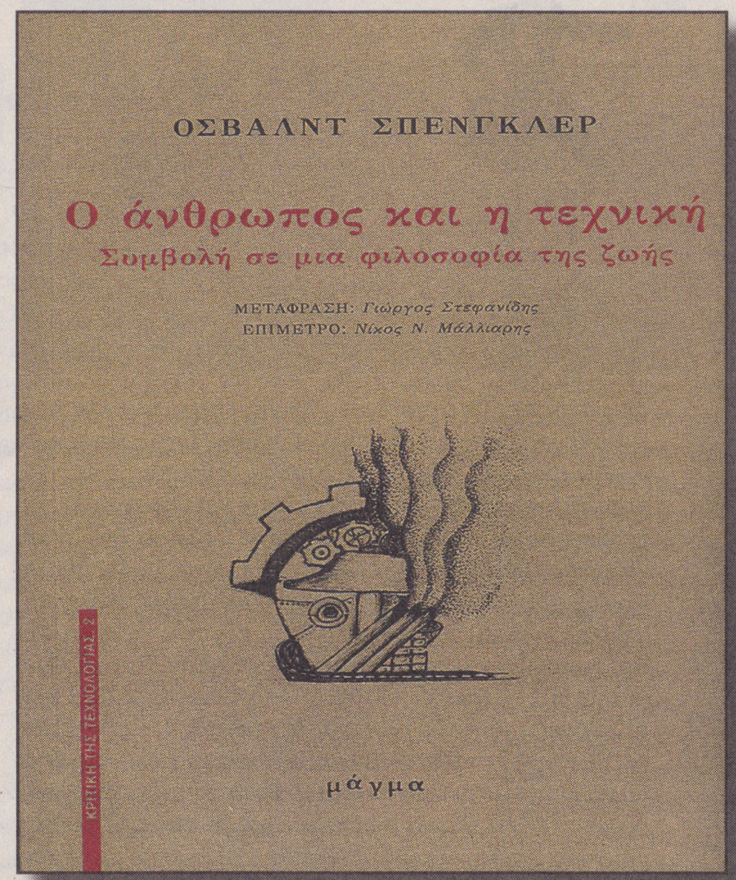
σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Ο άνθρωπος και η τεχνική

Συμβολή σε μια φιλοσοφία της ζωής

ΟΣΒΑΛΝΤ ΣΠΕΝΓΚΛΕΡ

που απασχολεί εδώ τον Γερμανό φιλόσοφο είναι η ανάδυση κι οι πολλαπλές συνέπειες της επικράτησης της βιομηχανικής τεχνικής: σε επίπεδο κοινωνικό, οικονομικό και πνευματικό εντός της ίδιας της παρακμάζουσας Δύσης σε επίπεδο γεωπολιτικό σε ό,τι αφορά τις σχέσεις της Δύσης με τους μη δυτικούς λαούς· τέλος σε επίπεδο οικολογικό, καθώς ο συγγραφέας αναλύει με ποιον τρόπο η ισχύς και η θηρευτική κι επεκτατική φύση της δυτικής τεχνικής χρησιμοποιούνται από τον άνθρωπο ως το ύψιστο και πιο αποτελεσματικό όπλο στον προμηθεϊκό του αγώνα ενάντια στην Φύση.

Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης

Το δοκίμιο του Όσβαλντ Σπένγκλερ, που παρουσιάζουν οι εκδόσεις *Μάγμα*, συνιστά ανάπτυξη του κειμένου μιας διάλεξης που έδωσε ο συγγραφέας του στις 6 Μαΐου 1931, με αφορμή την εκλογή του ως μέλους του διοικητικού Συμβουλίου του Γερμανικού Μουσείου του Μονάχου και το οποίο ο ίδιος παρουσίασε ως εφαρμογή της μεθόδου που ανέπτυξε στο περιβόητο έργο του ***Η Παρακμή της Δύσης***.

Ο βαθιά αντιδημοκράτης *Σπένγκλερ* απέρριπτε τους Ναζί ως χυδαίους θεατρίνους, απέρριψε τις προτάσεις τους να στηρίξει το καθεστώς. Ήδη το 1925 απορρίπτει την πρόταση του ηγετικού στελέχους των εθνικοσοσιαλιστών *Γκρέγκορ Στράσσερ* να συνεργαστεί στο μηνιαίο περιοδικό

και δρουν οι σημερινές ολιγαρχικές ελίτ»[2]. Φυσικά ο Σπένγκλερ, μολονότι ακροδεξιός, δεν ήταν «φασίστας», μιας κι ο φασισμός συνιστά την κατεξοχήν νεωτερική, «εκσυγχρονιστική» κι «επαναστατική» εκδοχή της Ακροδεξιάς. Ο Γερμανός φιλόσοφος ήταν ένας εκπρόσωπος της λεγόμενης «Συντηρητικής Επανάστασης»: εθνικιστής, οπαδός του γερμανικού μιλιταρισμού, υπέρμαχος ενός νεοαριστοκρατικού μοντέλου που ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τη «μαζική» και πληβειακή λογική των φασιστικών κινημάτων.

Ο Μάλλιαρης συντάσσεται σαφώς με την άποψη ότι ο Όσβαλντ Σπένγκλερ είναι εκφραστής της «*συντηρητικής καχυποψίας απέναντι σε κάθε μορφή χιλιασμού*», βρισκόμενος στον αντίποδα τόσο του ρομαντισμού όσο και του μεσσιανισμού, καθώς «*η φιλοσοφία του στρέφεται ενάντια σε κάθε νεωτερικό ουτοπισμό: είτε πρόκειται για τη φιλελεύθερη λατρεία της Προόδου είτε για τον ναζισμό*».

Το βιβλίο του Όσβαλντ Σπένγκλερ περιέχει μια εισαγωγή του ιδίου και στην συνέχεια ακολουθούν: *Η τεχνική ως τακτική της ζωής*, *Φυτοφάγα και αρπακτικά*, *Η γένεση του ανθρώπου: το χέρι και το εργαλείο*, το *Δεύτερο Στάδιο: Ομιλία και Εγχείρημα*, και τέλος η *Έξοδος: Άνοδος και Πτώση του πολιτισμού της μηχανής*.

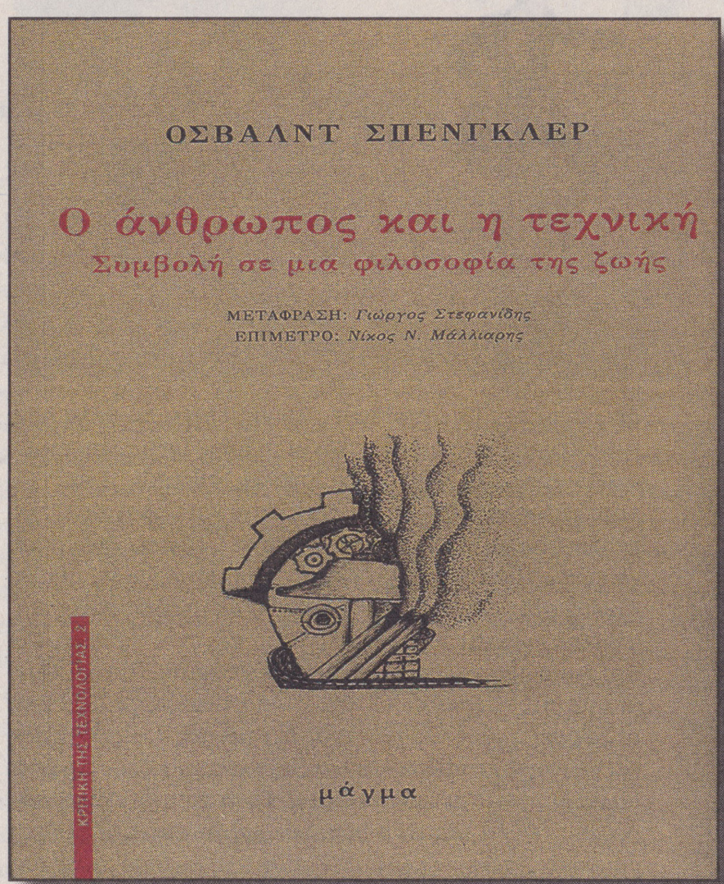
Την έκδοση προλογίζει κείμενο των εκδόσεων Μάγμα.

Τα παρακάτω αποσπάσματα που παραθέτουμε ανήκουν στην *Έξοδος: Άνοδος και Πτώση του πολιτισμού της μηχανής*.

«Ο άνθρωπος δεν αρκείται πλέον να χρησιμοποιεί τα φυτά, τα ζώα και τους θρύλους ως υπηρέτες του, να στε-

ΟΣΒΑΛΝΤ ΣΠΕΝΓΚΛΕΡ

Μτφ: Γιώργος Στεφανίδης
Επίμετρο: Νίκος Μάλλιαρης

Εκδόσεις *Μάγμα* / Ιούνιος 2019 / σελ. 154

«Ο άνθρωπος ήταν –και είναι– υπερβολικά ρηχός και δειλός για να αντέξει το γεγονός της φθαρτότητας κάθε τι ζωντανού. Ως εκ τούτου, κουκουλώνει τη φθαρτότητα αυτή με τη ρόδινη αισιοδοξία της Προόδου –στην οποία κανείς δεν πιστεύει πραγματικά–, τη συγκαλύπτει με τη λογοτεχνία, ενώ κρύβεται πίσω από ιδεώδη για να μην αντικρύσει το παραμικρό. Η φθαρτότητα όμως, η γένεση και η φθορά, είναι μορφή κάθε τι πραγματικού [...]. Κάθε δημιουργία υποκύπτει στην παρακμή· κάθε σκέψη, κάθε εφεύρεση, κάθε πράξη υποκύπτει στην λησμοσύνη. Διαισθανόμαστε παντού κοσμοϊστορικές διαδρομές που έχουν που απασχολεί εδώ τον Γερμανό φιλόσοφο είναι η ανάδυση κι οι πολλαπλές συνέπειες της επικράτησης της βιομηχανικής τεχνικής: σε επίπεδο κοινωνικό, οικονομικό και πνευματικό εντός της ίδιας της παρακμάζουσας Δύσης σε επίπεδο γεωπολιτικό σε ό,τι αφορά τις σχέσεις της Δύσης με τους μη δυτικούς λαούς· τέλος σε επίπεδο οικολογικό, καθώς ο συγγραφέας αναλύει με ποιον τρόπο η ισχύς και η θηρευτική κι επεκτατική φύση της δυτικής τεχνικής χρησιμοποιούνται από τον άνθρωπο ως το ύψιστο και πιο αποτελεσματικό όπλο στον προμηθεϊκό του αγώνα ενάντια στην Φύση.

Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης

Το δοκίμιο του Όσβαλντ Σπένγκλερ, που παρουσιάζουν οι εκδόσεις *Μάγμα*, συνιστά ανάπτυξη του κειμένου μιας διάλεξης που έδωσε ο συγγραφέας του στις 6 Μαΐου 1931, με αφορμή την εκλογή του ως μέλους του διοικητικού Συμβουλίου του Γερμανικού Μουσείου του Μονάχου και το οποίο ο ίδιος παρουσίασε ως εφαρμογή της μεθόδου που ανέπτυξε στο περιβόητο έργο του ***Η Παρακμή της Δύσης***.

Ο βαθιά αντιδημοκράτης *Σπένγκλερ* απέρριπτε τους Ναζί ως χυδαίους θεατρίνους, απέρριψε τις προτάσεις τους να στηρίξει το καθεστώς. Ήδη το 1925 απορρίπτει την πρόταση του ηγετικού στελέχους των εθνικοσοσιαλιστών *Γκρέγκορ Στράσσερ* να συνεργαστεί στο μηνιαίο περιοδικό τους, λόγω του «πρωτόγονου αντισημιτισμού τους». Στην συνέχεια ασκεί στους ναζί δριμεία κριτική στο βιβλίο *Αποφασιστικά Βήματα* ενώ μετά την κατάληψη της εξουσίας από τους ναζί απορρίπτει πρόταση του Γκαίμπελς να μιλήσει στην «*Ημερίδα του Πότσνταμ*» στις 18 Μαρτίου 1933. Στις 14 Ιουνίου 1933 απορρίπτει την πρόταση του *Πανεπιστημίου της Λειψίας* να αναλάβει την πανεπιστημιακή έδρα *Παγκόσμιας Ιστορίας και Ιστορίας του Πολιτισμού*. Το βιβλίο του *Αποφασιστικά Βήματα* απαγορεύεται από τους ναζί, καθώς και κάθε αναφορά στο όνομα του από τον Σεπτέμβριο του 1933 έως τον θάνατό του στις 8 Μαΐου του 1936.

Στο εξαιρετικό του ***Επίμετρο***, ο ***Νίκος Μάλλιαρης*** σημειώνει, μεταξύ άλλων, σχετικά με την εξέταση των πολιτικών απόψεων του Όσβαλντ Σπένγκλερ, ότι «*...οφείλουμε κατ' αρχάς ν' αντιτεθούμε στον ιεροεξεταστικό τρόπο με τον οποίο προσεγγίζεται πλέον πολύ συχνά ο πολιτικός και δρουν οι σημερινές ολιγαρχικές ελίτ»*[2]. *Φυσικά ο Σπένγκλερ, μολονότι ακροδεξιός, δεν ήταν «φασίστας», μιας κι ο φασισμός συνιστά την κατεξοχήν νεωτερική, «εκσυγχρονιστική» κι «επαναστατική» εκδοχή της Ακροδεξιάς. Ο Γερμανός φιλόσοφος ήταν ένας εκπρόσωπος της λεγόμενης «Συντηρητικής Επανάστασης»: εθνικιστής, οπαδός του γερμανικού μιλιταρισμού, υπέρμαχος ενός νεοαριστοκρατικού μοντέλου που ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τη «μαζική» και πληβειακή λογική των φασιστικών κινημάτων.*

Ο *Μάλλιαρης* συντάσσεται σαφώς με την άποψη ότι ο Όσβαλντ Σπένγκλερ είναι εκφραστής της «*συντηρητικής καχυποψίας απέναντι σε κάθε μορφή χιλιασμού*», βρισκόμενος στον αντίποδα τόσο του ρομαντισμού όσο και του μεσσιανισμού, καθώς «*η φιλοσοφία του στρέφεται ενάντια σε κάθε νεωτερικό ουτοπισμό: είτε πρόκειται για τη φιλελεύθερη λατρεία της Προόδου είτε για τον ναζισμό*».

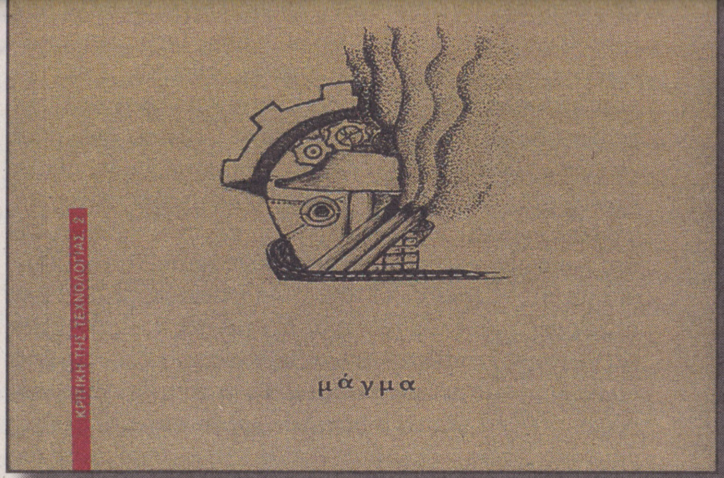
Το βιβλίο του Όσβαλντ Σπένγκλερ περιέχει μια εισαγωγή του ιδίου και στην συνέχεια ακολουθούν: *Η τεχνική ως τακτική της ζωής, Φυτοφάγα και αρπακτικά, Η γένεση του ανθρώπου: το χέρι και το εργαλείο*, το *Δεύτερο Στάδιο: Ομιλία και Εγχείρημα*, και τέλος η *Έξοδος: Άνοδος και Πτώση του πολιτισμού της μηχανής*.

Την έκδοση προλογίζει κείμενο των εκδόσεων Μάγμα.

Τα παρακάτω αποσπάσματα που παραθέτουμε ανήκουν στην *Έξοδος: Άνοδος και Πτώση του πολιτισμού της μηχανής*.

«Ο άνθρωπος δεν αρκείται πλέον να χρησιμοποιεί τα φυτά, τα ζώα και τους δούλους ως υπηρέτες του, να στερεί από τη φύση τους θησαυρούς –τα μεταλλεύματα, τους

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθε-

Μτφ: Γιώργος Στεφανίδης
Επίμετρο: Νίκος Μάλλιαρης

Εκδόσεις *Μάγμα* / Ιούνιος 2019 / σελ. 154

«Ο άνθρωπος ήταν –και είναι– υπερβολικά ρηχός και δειλός για να αντέξει το γεγονός της φθαρτότητας κάθε τι ζωντανού. Ως εκ τούτου, κουκουλώνει τη φθαρτότητα αυτή με τη ρόδινη αισιοδοξία της Προόδου –στην οποία κανείς δεν πιστεύει πραγματικά–, τη συγκαλύπτει με τη λογοτεχνία, ενώ κρύβεται πίσω από ιδεώδη για να μην αντικρύσει το παραμικρό. Η φθαρτότητα όμως, η γένεση και η φθορά, είναι μορφή κάθε τι πραγματικού [...]. Κάθε δημιουργία υποκύπτει στην παρακμή· κάθε σκέψη, κάθε εφεύρεση, κάθε πράξη υποκύπτει στην λησμοσύνη. Διαισθανόμαστε παντού κοσμοϊστορικές διαδρομές που έχουν εξαφανιστεί. Ερείπια περασμένων έργων που ανήκουν σε νεκρούς πλέον πολιτισμούς κείνται παντού μπροστά στα μάτια μας. Στην ύβρη του Προμηθέα, ο οποίος φθάνει μέχρι τον ουρανό για να υποτάξει τις θεϊκές δυνάμεις στον άνθρωπο, αναλογεί η συντριβή».

Όσβαλντ Σπένγκλερ

Οι ιδέες που περιλαμβάνονται σε τούτο το σύντομο βιβλίο συνεχίζουν, εμβαθύνουν, αλλά και ανανεώνουν συνάμα, τις αναλύσεις της Παρακμής της Δύσης, του μείζονος έργου του Όσβαλντ Σπένγκλερ. Το βασικό ζήτημα

Από το οπισθόφυλλο της έκδοσης

Το δοκίμιο του *Όσβαλντ Σπένγκλερ*, που παρουσιάζουν οι εκδόσεις *Μάγμα*, συνιστά ανάπτυξη του κειμένου μιας διάλεξης που έδωσε ο συγγραφέας του στις 6 Μαΐου 1931, με αφορμή την εκλογή του ως μέλους του διοικητικού Συμβουλίου του Γερμανικού Μουσείου του Μονάχου και το οποίο ο ίδιος παρουσίασε ως εφαρμογή της μεθόδου που ανέπτυξε στο περιβόητο έργο του ***Η Παρακμή της Δύσης***.

Ο βαθιά αντιδημοκράτης *Σπένγκλερ* απέρριπτε τους Ναζί ως χυδαίους θεατρίνους, απέρριψε τις προτάσεις τους να στηρίξει το καθεστώς. Ήδη το 1925 απορρίπτει την πρόταση του ηγετικού στελέχους των εθνικοσοσιαλιστών *Γκρέγκορ Στράσσερ* να συνεργαστεί στο μηνιαίο περιοδικό τους, λόγω του «πρωτόγονου αντισημιτισμού τους». Στην συνέχεια ασκεί στους ναζί δριμεία κριτική στο βιβλίο *Αποφασιστικά Βήματα* ενώ μετά την κατάληψη της εξουσίας από τους ναζί απορρίπτει πρόταση του Γκαίμπελς να μιλήσει στην «*Ημερίδα του Πότσνταμ*» στις 18 Μαρτίου 1933. Στις 14 Ιουνίου 1933 απορρίπτει την πρόταση του *Πανεπιστημίου της Λειψίας* να αναλάβει την πανεπιστημιακή έδρα *Παγκόσμιας Ιστορίας και Ιστορίας του Πολιτισμού*. Το βιβλίο του *Αποφασιστικά Βήματα* απαγορεύεται από τους ναζί, καθώς και κάθε αναφορά στο όνομα του από τον Σεπτέμβριο του 1933 έως τον θάνατό του στις 8 Μαΐου του 1936.

Στο εξαιρετικό του ***Επίμετρο***, ο ***Νίκος Μάλλιαρης*** σημειώνει, μεταξύ άλλων, σχετικά με την εξέταση των πολιτικών απόψεων του Όσβαλντ Σπένγκλερ, ότι «*...οφείλουμε κατ' αρχάς ν' αντιτεθούμε στον ιεροεξεταστικό τρόπο με τον οποίο προσεγγίζεται πλέον πολύ συχνά ο πολιτικός και φιλοσοφικός στοχασμός. Διαβάζουμε, λ.χ. ότι «είναι φασίστας –πιο φασίστας δεν γίνεται. Και όμως αξίζει να του δείξουμε τον σεβασμό μας, αντιμετωπίζοντάς τον σαν αυτό που είναι και όχι σαν έναν ευφυή λόγιο, έναν εύστροφο κριτικό του πολιτισμού. [...] δηλαδή σαν μια από τις μορφές της παρακμής που λοιδορεί*»[1].

Έτσι, όπως εξηγεί ο Μάλλιαρης: *στην καλύτερη δηλαδή, περίπτωση έχουμε μια εργαλειακού τύπου ανάγνωση: «στις όψιμες μαζικές κοινωνίες ο αντιδημοκρατικός, αντιδιαφωτιστικός, αντεπαναστατικός λόγος του Σπένγκλερ μπορεί να μας μάθει περισσότερα για το πώς σκέπτονται*

καχυποψίας απέναντι σε κάθε μορφή χιλιασμού», βρισκόμενος στον αντίποδα τόσο του ρομαντισμού όσο και του μεσσιανισμού, καθώς «*η φιλοσοφία του στρέφεται ενάντια σε κάθε νεωτερικό ουτοπισμό: είτε πρόκειται για τη φιλελεύθερη λατρεία της Προόδου είτε για τον ναζισμό*».

Το βιβλίο του *Όσβαλντ Σπένγκλερ* περιέχει μια εισαγωγή του ιδίου και στην συνέχεια ακολουθούν: *Η τεχνική ως τακτική της ζωής, Φυτοφάγα και αρπακτικά, Η γένεση του ανθρώπου: το χέρι και το εργαλείο*, το *Δεύτερο Στάδιο: Ομιλία και Εγχείρημα*, και τέλος η *Έξοδος: Άνοδος και Πτώση του πολιτισμού της μηχανής*.

Την έκδοση προλογίζει κείμενο των εκδόσεων Μάγμα.

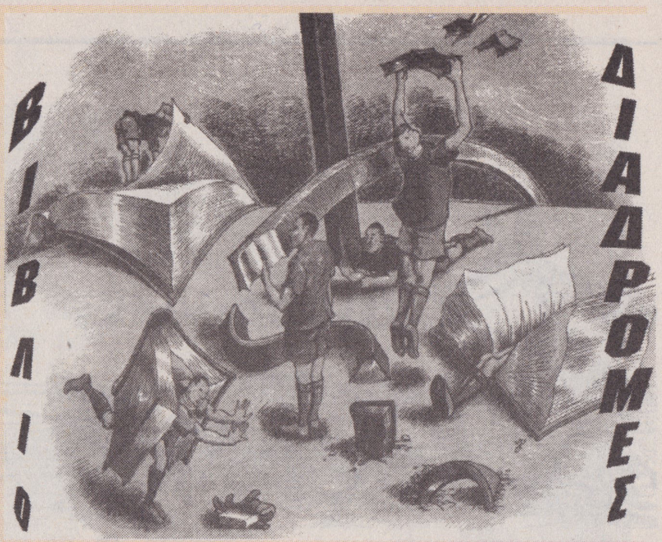
Τα παρακάτω αποσπάσματα που παραθέτουμε ανήκουν στην *Έξοδος: Άνοδος και Πτώση του πολιτισμού της μηχανής*.

«Ο άνθρωπος δεν αρκείται πλέον να χρησιμοποιεί τα φυτά, τα ζώα και τους δούλους ως υπηρέτες του, να στερεί από τη φύση τους θησαυρούς –τα μεταλλεύματα, τους

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών. Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ' όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπου διατίθενται ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.

ΤΟ ΜΟΥΝΑΚΙ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

GIANFRANCO SANGUINETTI

Εκδόσεις *bibliothèque du temps perdu*
Αθήνα 2018
Μτφ: Τηλέμαχος Δουφεξής Αντωνόπουλος
σελ. 79

«Αυτό το φυλλάδιο, που αντλεί την έμπνευσή του από το μουνάκι, είναι ταυτόχρονα μια καταστασιακή derive γύρω από το θέμα και μια καυστική καταγγελία ενάντια στις διαστροφές των politically correct, ενάντια στην υποκρισία της ιδεολογίας των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων», εναντίον του αστυνομικού φεμινισμού, ενάντια στα ήθη των σημερινών σκλάβων, εναντίον του νέου δεσποτισμού και των εγκλημάτων που η κυρίαρχη δύναμη, η Δύση, επιβάλλει στους υποτελείς λαούς, υποβιβάζοντάς τους σ' ένα καθεστώς δουλείας. Συνεπώς, αφορά σχεδόν τη ζωή του καθενός».

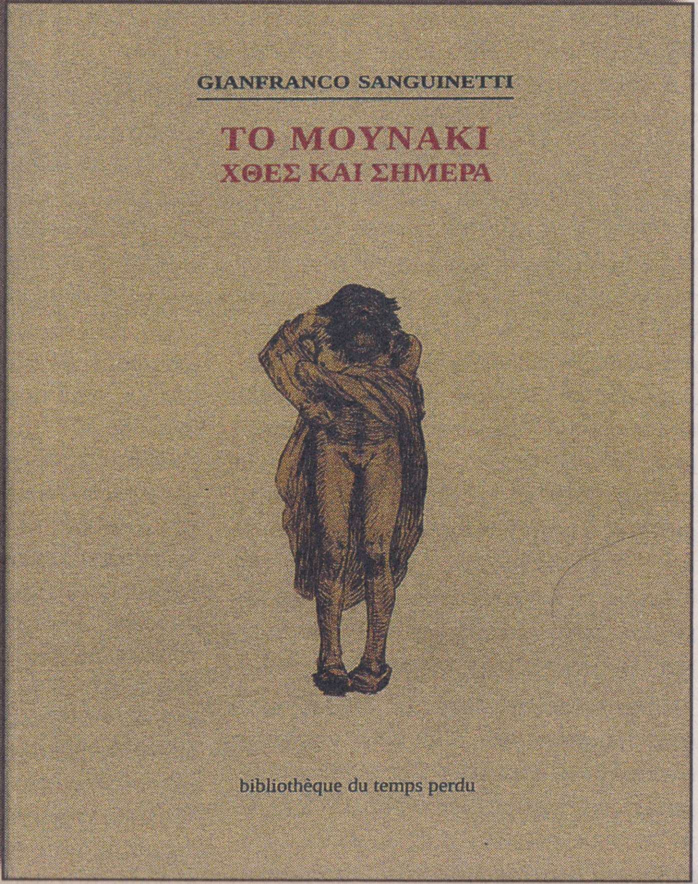
Gianfranco Sanguinetti, πρόλογος στην ελληνική έκδοση, από το οπισθόφυλλο της έκδοσης.

Ο *Sanguinetti* στέλνει στον σκουπιδοτενεκέ της ηθικής πλήθος στερεότυπων, που αφορούν δήθεν την χειραφέτηση της γυναίκας, την σύγχρονη υποκρισία, τους γλωσσικούς ακρωτηριασμούς, «*που οι χριστιανοί, προτεστάντες, καθολικοί και ορθόδοξοι, επιβάλλουν στο μουνάκι*» και που «*δεν είναι καλύτερος από τον φυσικό ακρωτηριασμό, που επιβάλλεται στις γυναίκες από τους μουσουλμάνους*», αφού «*και στις δυο περιπτώσεις πρόκειται για ακρωτηριασμό*»· αναφέρεται ακόμα στον σεξουαλικό υποσιτισμό «*από τον οποίο υποφέρουν οι άνθρωποι των πλουσιοτέρων χωρών*» και που τώρα πια «*μετατρέπεται σε πραγματική πείνα και πανωλεθρία*» την ίδια στιγμή που σύμφωνα με την σύγχρονη ηθική, ανήθικος θεωρείται μόνο όποιος δεν παράγει κέρδος, όπως για παράδειγμα μια σεξουαλικότητα ελεύθερη και ανυπόκριτη.

Ο *Sanguinetti* εξηγεί πως η καταστολή της σεξουαλικότητας είναι αναγκαία «*επειδή αυτή η ίδια είναι που παράγει την έλλειψη ικανοποίησης, στην οποία η αγορά ανταποκρίνεται προσφέροντας φτηνιάρικα εμπορεύματα-εικόνες, με ένα διόλου ευκαταφρόνητο κέρδος*», ενώ δεν ξεχνά, φυσικά, να σχολιάσει καυστικά την «πολιτική ορθότητα και την σεξουαλική παρενόχληση».

Αναρωτιέται, μάλιστα, σχετικά με το ζήτημα: «*Στο τέλος των λογαριασμών, τί είναι επιτέλους αυτή η περίφημη σεξουαλική παρενόχληση; Είναι η απίστευτη αξίωση, να έχει κανείς δωρεάν, αυτό για το οποίο πρέπει να πληρώσει. Ορίστε ο λόγος που τιμωρούμαστε. Στην Αμερική, οι συζευγμένες φεμινίστριες ήθελαν, εδώ και χρόνια, να κάνουν τους συζύγους να πληρώνουν για κάθε συνουσία, επιβεβαιώνοντας, ακόμα κι έτσι, το παλιό αναρχικό απόφθεγμα, σύμφωνα με το οποίο "ο γάμος είναι*

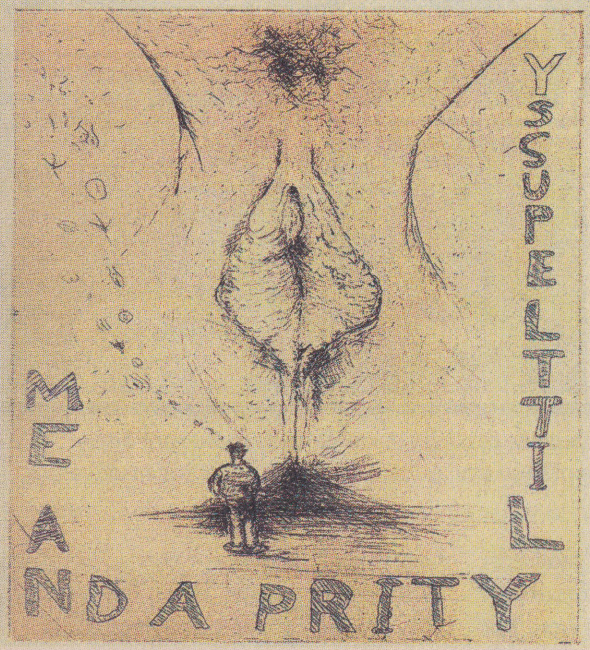

Εκδόσεις *bibliothèque du temps perdu*
Αθήνα 2018
Μτφ: Τηλέμαχος Δουφεξής Αντωνόπουλος
σελ. 79

«Αυτό το φυλλάδιο, που αντλεί την έμπνευσή του από το μουνάκι, είναι ταυτόχρονα μια καταστασιακή derive γύρω από το θέμα και μια καυστική καταγγελία ενάντια στις διαστροφές των politically correct, ενάντια στην υποκρισία της ιδεολογίας των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων», εναντίον του αστυνομικού φεμινισμού, ενάντια στα ήθη των σημερινών σκλάβων, εναντίον του νέου δεσποτισμού και των εγκλημάτων που η κυρίαρχη δύναμη, η Δύση, επιβάλλει στους υποτελείς λαούς, υποβιβάζοντάς τους σ' ένα καθεστώς δουλείας. Συνεπώς, αφορά σχεδόν τη ζωή του καθενός».

Gianfranco Sanguinetti, πρόλογος στην ελληνική έκδοση, από το οπισθόφυλλο της έκδοσης.

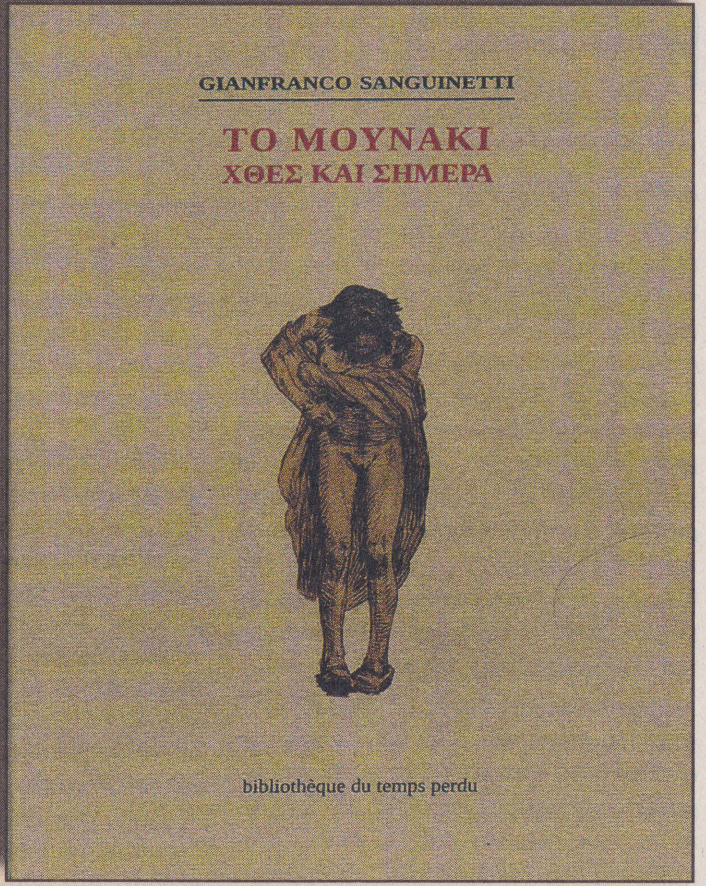
Ο *Sanguinetti* στέλνει στον σκουπιδοτενεκέ της ηθικής πλήθος στερεότυπων, που αφορούν δήθεν την χειραφέτηση της γυναίκας, την σύγχρονη υποκρισία, τους γλωσσικούς ακρωτηριασμούς, *«που οι χριστιανοί, προτεστάντες, καθολικοί και ορθόδοξοι, επιβάλλουν στο μουνάκι»* και που *«δεν είναι καλύτερος από τον φυσικό ακρωτηριασμό, που επιβάλλεται στις γυναίκες από τους μουσουλμάνους»*, αφού *«και στις δυο περιπτώσεις πρόκειται για ακρωτηριασμό»*· αναφέρεται ακόμα στον σεξουαλικό υποσιτισμό *«από τον οποίο υποφέρουν οι άνθρωποι των πλουσιοτέρων χωρών»* και που τώρα πια *«μετατρέπεται σε πραγματική πείνα και πανωλεθρία»* την ίδια στιγμή που σύμφωνα με την σύγχρονη ηθική, ανήθικος θεωρείται μόνο όποιος δεν παράγει κέρδος, όπως για παράδειγμα μια σεξουαλικότητα ελεύθερη και ανυπόκριτη.

Ο *Sanguinetti* εξηγεί πως η καταστολή της σεξουαλικότητας είναι αναγκαία *«επειδή αυτή η ίδια είναι που παράγει την έλλειψη ικανοποίησης, στην οποία η αγορά ανταποκρίνεται προσφέροντας φτηνιάρικα εμπορεύματα-εικόνες, με ένα διόλου ευκαταφρόνητο κέρδος»*, ενώ δεν ξεχνά, φυσικά, να σχολιάσει καυστικά την «πολιτική ορθότητα και την σεξουαλική παρενόχληση».

Αναρωτιέται, μάλιστα, σχετικά με το ζήτημα: *«Στο τέλος των λογαριασμών, τί είναι επιτέλους αυτή η περίφημη σεξουαλική παρενόχληση; Είναι η απίστευτη αξίωση, να έχει κανείς δωρεάν, αυτό για το οποίο πρέπει να πληρώσει. Ορίστε ο λόγος που τιμωρούμαστε. Στην Αμερική, οι συζευγμένες φεμινίστριες ήθελαν, εδώ και χρόνια, να κάνουν τους συζύγους να πληρώνουν για κάθε συνουσία, επιβεβαιώνοντας, ακόμα κι έτσι, το παλιό αναρχικό απόφθεγμα, σύμφωνα με το οποίο "ο γάμος είναι πορνεία". Αν ήταν μόνο ο γάμος!»*.

Ο *Sanguinetti* θεωρεί ότι *«οι σύγχρονες κοινωνίες είναι καθολικά ίδιες με ένα τεράστιο μπουρδέλο θλιβερό και ζοφερό: όλος ο κόσμος εργάζεται εκεί και εκεί καταναλώνει χωρίς χαρά [...] Τα μπουρδέλα και οι φυλακές χτίζονται με τα τούβλα της ηθικής, απεφάνθη ο William Blake. Όταν ο Πάπας Ινοκέντιος ο IVος εγκατέλειψε την πόλη της Λυών το 1251, όπου διέμεινε για οκτώ χρόνια, ο καρδινάλιος Hugo διακήρυξε, στην αποχαιρετιστήρια ομιλία του προς τους πολίτες: "Πραγματοποιήσαμε πολλές βελτιώσεις κατά την διάρκεια της παραμονής μας. Όταν φτάσαμε υπήρχαν εδώ τρία ή τέσσερα μπουρδέλα. Δεν αφήνουμε παρά μόνο ένα πίσω μας. Πρέπει*

ωστόσο να προσθέσουμε ότι εκτείνεται χωρίς διακοπή από την Ανατολική Πύλη έως την Πύλη της Δύσης"».

Ο συγγραφέας στο **«*εγκώμιο για το μουνάκι*»** τονίζει μεταξύ άλλων, επίσης, ότι οι κάθε είδους λογοκριτές *«κρίνουν αισχρό ακόμα και να κατονομάσουμε το μουνάκι: ιδού η πρωταρχική προσβολή που κάνουμε, ιδού η απόλυτη ταπείνωση που επιβάλλουμε στο μέρος το πιο όμορφο, ευγενές και δημιουργικό του γυναικείου κορμιού, που χαρακτηρίζει την διαφορά και τη μαγική ουσία του, όπου παράγεται η αλχημεία της ύπαρξης...»*.

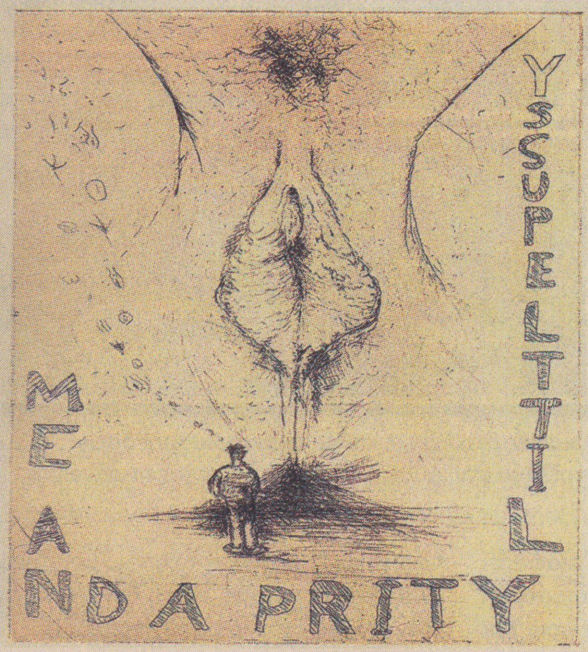
Συσπείρωση Αναρχικών

πολύτιμους λίθους, τα δάση, τις κάθε λογής ίνες, το νερό συλλογίζονταν γύρω από την ιδέα του perpetuum mobile αυτό ήταν το όνειρο του φαουστικού εφευρέτη, από το

ντας τους σ' ένα καθεστώς δουλείας. Συνεπώς, αφορά σχεδόν τη ζωή του καθενός».

Gianfranco Sanguinetti, πρόλογος στην ελληνική έκδοση, από το οπισθόφυλλο της έκδοσης.

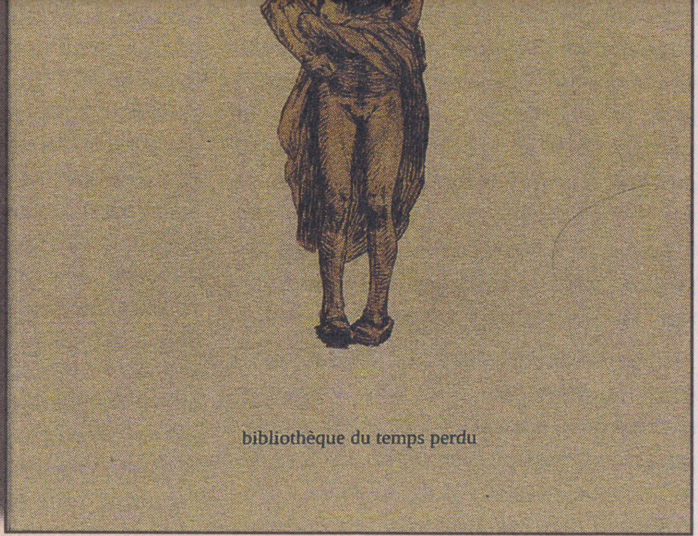
Ο *Sanguinetti* στέλνει στον σκουπιδοτενεκέ της ηθικής πλήθος στερεότυπων, που αφορούν δήθεν την χειραφέτηση της γυναίκας, την σύγχρονη υποκρισία, τους

ξουαλικότητας είναι αναγκαία *«επειδή αυτή η ίδια είναι που παράγει την έλλειψη ικανοποίησης, στην οποία η αγορά ανταποκρίνεται προσφέροντας φτηνιάρικα εμπορεύματα-εικόνες, με ένα διόλου ευκαταφρόνητο κέρδος»*, ενώ δεν ξεχνά, φυσικά, να σχολιάσει καυστικά την «πολιτική ορθότητα και την σεξουαλική παρενόχληση».

Αναρωτιέται, μάλιστα, σχετικά με το ζήτημα: *«Στο τέλος των λογαριασμών, τί είναι επιτέλους αυτή η περίφημη σεξουαλική παρενόχληση; Είναι η απίστευτη αξίωση, να έχει κανείς δωρεάν, αυτό για το οποίο πρέπει να πληρώσει. Ορίστε ο λόγος που τιμωρούμαστε. Στην Αμερική, οι συζευγμένες φεμινίστριες ήθελαν, εδώ και χρόνια, να κάνουν τους συζύγους να πληρώνουν για κάθε συνουσία, επιβεβαιώνοντας, ακόμα κι έτσι, το παλιό αναρχικό απόφθεγμα, σύμφωνα με το οποίο ''ο γάμος είναι πορνεία''. Αν ήταν μόνο ο γάμος!»*.

Ο *Sanguinetti* θεωρεί ότι *«οι σύγχρονες κοινωνίες είναι καθολικά ίδιες με ένα τεράστιο μπουρδέλο θλιβερό και ζοφερό: όλος ο κόσμος εργάζεται εκεί και εκεί καταναλώνει χωρίς χαρά [...] Τα μπουρδέλα και οι φυλακές χτίζονται με τα τούβλα της ηθικής, απεφάνθη ο William Blake. Όταν ο Πάπας Ινοκέντιος ο IVος εγκατέλειψε την πόλη της Λυών το 1251, όπου διέμεινε για οκτώ χρόνια, ο καρδινάλιος Hugo διακήρυξε, στην αποχαιρετιστήρια ομιλία του προς τους πολίτες: ''Πραγματοποιήσαμε πολλές βελτιώσεις κατά την διάρκεια της παραμονής μας. Όταν φτάσαμε υπήρχαν εδώ τρία ή τέσσερα μπουρδέλα. Δεν αφήνουμε παρά μόνο ένα πίσω μας. Πρέπει*

ωστόσο να προσθέσουμε ότι εκτείνεται χωρίς διακοπή από την Ανατολική Πύλη έως την Πύλη της Δύσης''».

Ο συγγραφέας στο ***«εγκώμιο για το μουνάκι»*** τονίζει μεταξύ άλλων, επίσης, ότι οι κάθε είδους λογοκριτές *«κρίνουν αισχρό ακόμα και να κατονομάσουμε το μουνάκι: ιδού η πρωταρχική προσβολή που κάνουμε, ιδού η απόλυτη ταπείνωση που επιβάλλουμε στο μέρος το πιο όμορφο, ευγενές και δημιουργικό του γυναικείου κορμιού, που χαρακτηρίζει την διαφορά και τη μαγική ουσία του, όπου παράγεται η αλχημεία της ύπαρξης...»*.

Συσπείρωση Αναρχικών

πολύτιμους λίθους, τα δάση, τις κάθε λογής ίνες, το νερό των καναλιών και πηγών–, να υπερνικά τις αντιστάσεις της μέσω της ναυσιπλοΐας και της κατασκευής δρόμων, γεφυρών, τούνελ και αναχωμάτων. Δεν περιορίζεται να λεηλατεί τις πρώτες ύλες της φύσης, αλλά επιχειρεί να χαλιναγωγήσει και να υποδουλώσει τις ίδιες τις δυνάμεις της, προκειμένου να πολλαπλασιάσει ο ίδιος τη δύναμή του. Αυτή η τερατώδης σκέψη, ανήκουστη ως τότε, εμφανίζεται μαζί με τον φαουστικό πολιτισμό. Ήδη τον 10ο αιώνα συναντούμε τεχνικές κατασκευές ενός εντελώς καινοφανούς είδους. Ήδη ο Ρότζερ Μπέικον και ο Αλβέρτος ο Μέγας είχαν συλλάβει τις ατμομηχανές, τα ατμόπλοια και τα αεροπλάνα. Δεν ήταν λίγοι αυτοί που στα κελιά τους συλλογίζονταν γύρω από την ιδέα του perpetuum mobile (λατινικά στο πρωτότυπο, αεικίνητο)».

Και ο Σπένγκλερ με μια αναμφισβήτητη διαύγεια και σχεδόν προφητικά συνεχίζει τον στοχασμό του «βλέποντας» την καταστροφή, που σχεδόν έναν αιώνα αργότερα δοξάζεται ολοένα και περισσότερο ως πρόοδος: *«Έκτοτε η σκέψη αυτή δεν μας έχει εγκαταλείψει. Αν υλοποιούνταν, θα σήμαινε την οριστική νίκη επί του Θεού ή επί της φύσης –κατά το περίφημο deus sive natura – ένας μικρός αυτοδημιούργητος κόσμος, που κινείται αποκλειστικά και μόνο χάρη στην δική του δύναμη (όπως και ο μεγάλος) και υπακούει μονάχα στα κελεύσματα του ανθρώπου. Να ανεγείρει έναν κόσμο αφ' εαυτού, να γίνει ο ίδιος Θεός: αυτό ήταν το όνειρο του φαουστικού εφευρέτη, από το οποίο προέκυψαν στη συνέχεια όλα τα σχεδιαγράμματα μηχανών, πλησιάζοντας όσο το δυνατόν τον ανέφικτο στόχο του perpetuum mobile. Η ιδέα της λείας εκδιπλώνεται ως τις έσχατες συνέπειές της. Όχι το τάδε ή το δείνα, όπως η φωτιά του Προμηθέα, αλλά ο ίδιος ο κόσμος σαν λάφυρο, μαζί με το μυστικό της δύναμής του, σύρεται βίαια μέσα στο οικοδόμημα του πολιτισμού»*.

---

1 Γ. Λιερός, *«Η αντεπανάσταση στη δυτικοευρωπαϊκή ιδεολογία»*, Α' Μέρος, Δρόμος της Αριστεράς, 22-3-2017

2 ό.π. Λιερός.

ΚΟΝΓΚΟ:

ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΕ ΜΙΑ ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΙΑΣ ΠΟΥ ΔΙΑΡΚΕΙ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ

Η ιστορία της ανθρωπότητας και όλου του πλανήτη είναι γεμάτη από γεγονότα, μικρής ή μεγάλης διάρκειας, καταπίεσης και εκμετάλλευσης.

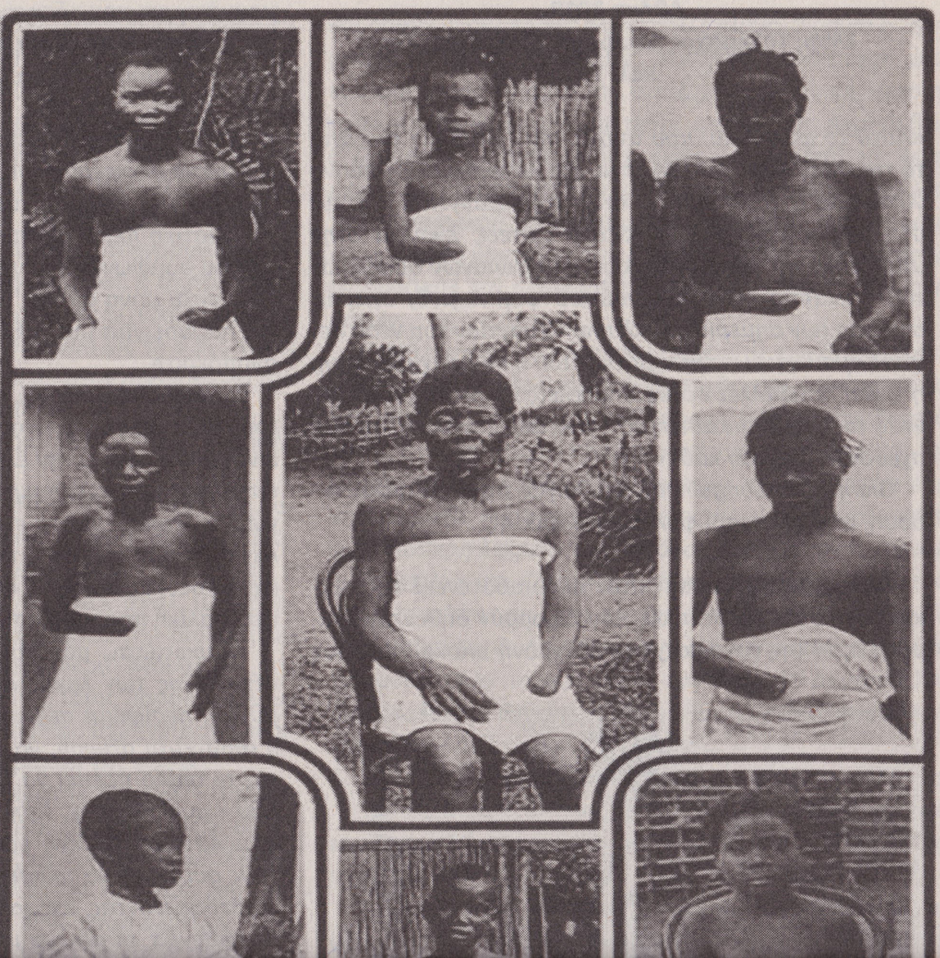
Πολλές αποικίες ήταν κατ' ουσία ιδιοκτησία των ευρωπαϊκών μοναρχικών οίκων, οι οποίοι είχαν το αναφαίρετο δικαίωμα, ελέω ηγεμόνα, ζωής και θανάτου επί του «έμψυχου και άψυχου υλικού» ολόκληρων των περιοχών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το βελγικό Κονγκό. Ο Λεοπόλδος Β΄, βασιλιάς του Βελγίου, παρέλαβε το 1885 ως προσωπική ιδιοκτησία το επονομαζόμενο βελγικό Κονγκό, σημερινό Ζαΐρ, για να ενισχύσει τις οικονομικές του δραστηριότητες. Έχοντας έκταση σχεδόν 20 φορές αυτήν της Ελλάδας και 76 φορές αυτήν του Βελγίου, το Κονγκό έμελλε να γίνει το μέρος που συντελέστηκε ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας.

Η εφεύρεση της ρόδας με συμπιεσμένο αέρα (λάστιχο) και η ύπαρξη πλούσιων κοιτασμάτων καουτσούκ στη χώρα ήταν μια χρυσή ευκαιρία για κέρδη. Όλοι έπρεπε να συνεισφέρουν στην ευοίωνη προοπτική του Λεοπόλδου κι έτσι εκατομμύρια

Σύντομη ιστορική αναδρομή

Αρχαιολογικά ευρήματα δείχνουν ότι η περιοχή του σημερινού Κονγκό κατοικείται τουλάχιστον εδώ και 80.000 χρόνια, όπως έδειξε η ανακάλυψη του καμακιού Σεμλίκι στη Κατάντα το 1988, το οποίο είναι ένα από τα παλαιότερα που έχουν βρεθεί και θεωρείται ότι χρησιμοποιήθηκε για το ψάρεμα γιγάντιου γατόψαρου.

Από τους πρώτους αποικιοκράτες που καταφθάνουν στην περιοχή είναι οι Πορτογάλοι, περί τα τέλη του 15ου αιώνα. Εκεί ανακάλυψαν τους δυνατούς και ανθεκτικούς στις ασθένειες Κονγκολέζους που θα μοσχοπωλούνταν ως σκλάβοι. Αντιλήφθηκαν γρήγορα ότι θα μπορούσαν να εμπορεύονται τους σκλάβους αν στο Κονγκό βασίλευε το χάος. Έτσι, ενώ η χώρα σπαράσσεται από τοπικούς εμφύλιους, περί τα τέσσερα εκατομμύρια σκλάβοι πουλήθηκαν στις ΗΠΑ. Οι Αφρικανοί που κατοικούσαν στο βασίλειο του Κονγκό τον 15ο αιώνα αντίκρισαν για πρώτη φορά πορτογάλους ναυτικούς, τους θεώρησαν vumbu –δηλαδή φαντάσματα που το χρώμα του δέρματός τους είχε αλλάξει, καθώς είχαν περάσει στο βασίλειο των νεκρών. Όταν

ΠΟΥ ΔΙΑΡΚΕΙ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ

Η ιστορία της ανθρωπότητας και όλου του πλανήτη είναι γεμάτη από γεγονότα, μικρής ή μεγάλης διάρκειας, καταπίεσης και εκμετάλλευσης.

Πολλές αποικίες ήταν κατ' ουσία ιδιοκτησία των ευρωπαϊκών μοναρχικών οίκων, οι οποίοι είχαν το αναφαίρετο δικαίωμα, ελέω ηγεμόνα, ζωής και θανάτου επί του «έμψυχου και άψυχου υλικού» ολόκληρων των περιοχών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το βελγικό Κονγκό. Ο Λεοπόλδος Β΄, βασιλιάς του Βελγίου, παρέλαβε το 1885 ως προσωπική ιδιοκτησία το επονομαζόμενο βελγικό Κονγκό, σημερινό Ζαΐρ, για να ενισχύσει τις οικονομικές του δραστηριότητες. Έχοντας έκταση σχεδόν 20 φορές αυτήν της Ελλάδας και 76 φορές αυτήν του Βελγίου, το Κονγκό έμελλε να γίνει το μέρος που συντελέστηκε ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας.

Η εφεύρεση της ρόδας με συμπιεσμένο αέρα (λάστιχο) και η ύπαρξη πλούσιων κοιτασμάτων καουτσούκ στη χώρα ήταν μια χρυσή ευκαιρία για κέρδη. Όλοι έπρεπε να συνεισφέρουν στην ευοίωνη προοπτική του Λεοπόλδου κι έτσι εκατομμύρια ιθαγενείς εργάτες κλήθηκαν υποχρεωτικά να συμμετάσχουν κι αυτοί. Ριζοσπαστικές μέθοδοι αντιμετώπισης της παραγωγικότητας επινοήθηκαν. Χιλιάδες ήταν οι καθημερινές εκτελέσεις και οι ακρωτηριασμοί όσων δεν μπορούσαν να ανταποκριθούν στις αυξημένες απαιτήσεις της παραγωγής. [Κάποιοι μελετητές αναφέρουν ότι τα κομμένα μέλη χρησιμοποιούνταν ως μονάδες μέτρησης –πήχης, πόδι]. Η δουλειά δεν μπορούσε να πηγαίνει πίσω.

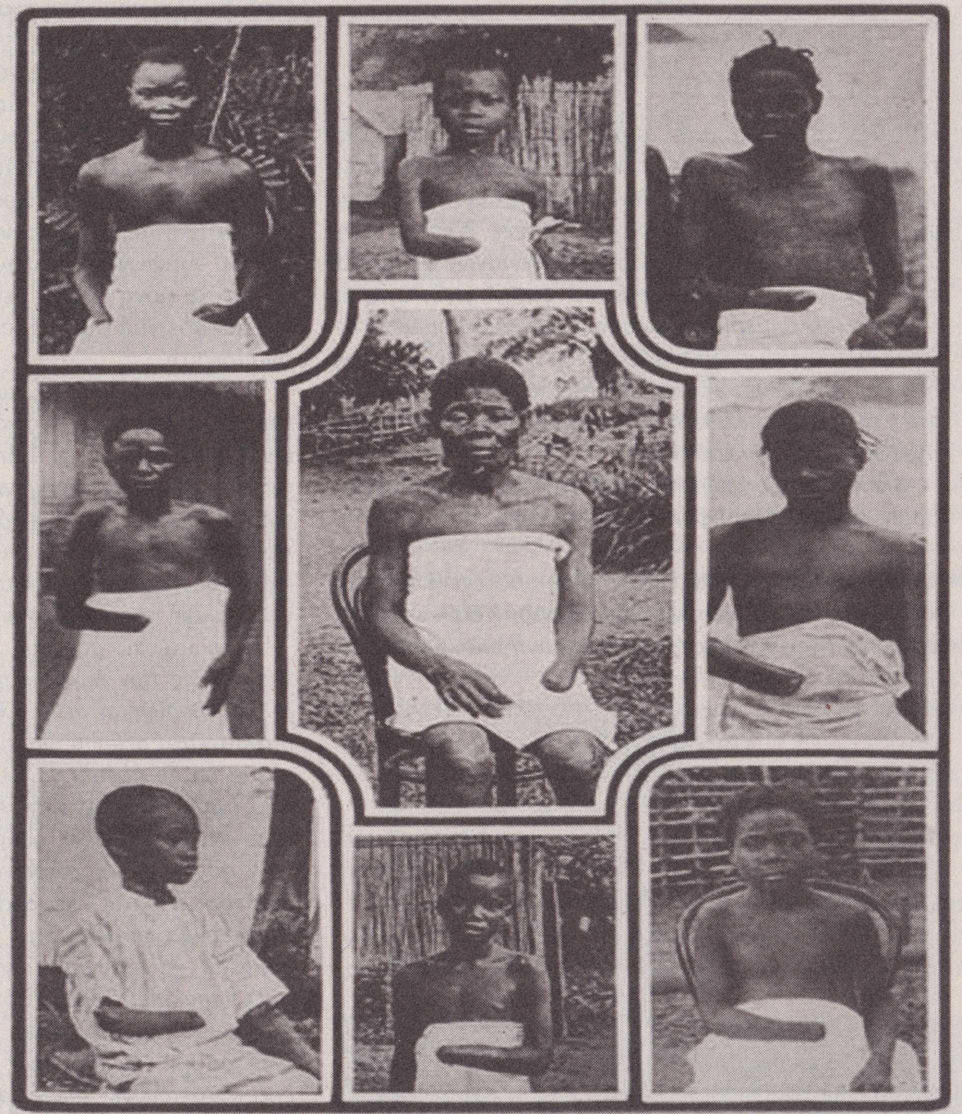
Οι υπολογισμοί για τους θανάτους τα 23 χρόνια της ιδιοκτησίας του Λεοπόλδου του Β΄ (1885-1908) κυμαίνονται από τα 5 έως τα 12 εκατομμύρια. Αναφερόμαστε πάντα σε ανθρώπους. Το έγκλημα του Λε-

Σύντομη ιστορική αναδρομή

Αρχαιολογικά ευρήματα δείχνουν ότι η περιοχή του σημερινού Κονγκό κατοικείται τουλάχιστον εδώ και 80.000 χρόνια, όπως έδειξε η ανακάλυψη του καμακιού Σεμλίκι στη Κατάντα το 1988, το οποίο είναι ένα από τα παλαιότερα που έχουν βρεθεί και θεωρείται ότι χρησιμοποιήθηκε για το ψάρεμα γιγάντιου γατόψαρου.

Από τους πρώτους αποικιοκράτες που καταφθάνουν στην περιοχή είναι οι Πορτογάλοι, περί τα τέλη του 15ου αιώνα. Εκεί ανακάλυψαν τους δυνατούς και ανθεκτικούς στις ασθένειες Κονγκολέζους που θα μοσχοπωλούνταν ως σκλάβοι. Αντιλήφθηκαν γρήγορα ότι θα μπορούσαν να εμπορεύονται τους σκλάβους αν στο Κονγκό βασίλευε το χάος. Έτσι, ενώ η χώρα σπαράσσεται από τοπικούς εμφύλιους, περί τα τέσσερα εκατομμύρια σκλάβοι πουλήθηκαν στις ΗΠΑ. Οι Αφρικανοί που κατοικούσαν στο βασίλειο του Κονγκό τον 15ο αιώνα αντίκρισαν για πρώτη φορά πορτογάλους ναυτικούς, τους θεώρησαν vumbu –δηλαδή φαντάσματα που το χρώμα του δέρματός τους είχε αλλάξει, καθώς είχαν περάσει στο βασίλειο των νεκρών. Όταν οι Πορτογάλοι άρχισαν να αγοράζουν σκλάβους από την περιοχή, ο μύθος αυτός πήρε μια ολοκληρωμένη μορφή: οι Αφρικανοί, βλέποντας τους λευκούς να τρώνε αλατισμένο κρέας και να πίνουν κρασί, πίστεψαν ότι τα φαντάσματα έτρωγαν τις σάρκες των σκλάβων και έπιναν το αίμα τους.

Οι Βέλγοι άρχισαν να ενδιαφέρονται για το Κονγκό τη δεκαετία του 1870. Προηγήθηκε τριετής εξερεύνηση της ενδοχώρας (1874-1877), μέσω του, περίπου τεσσάρων χιλιάδων επτακοσίων χιλιομέτρων, ποταμού Κόνγκο από τον τυχοδιώκτη – εξερευνητή δημοσιογράφο Χένρυ Μόρτον Στάνλεϋ. Ο Στάνλεϋ διείσδυσε στην καρδιά

Χιλιάδες ήταν οι καθημερινές εκτελέσεις και οι ακρωτηριασμοί όσων δεν μπορούσαν να ανταποκριθούν στις αυξημένες απαιτήσεις της παραγωγής

κανικούς λαούς... Έως τότε, οι διάφορες ευρωπαϊκές εξερευνητικές αποστολές εξαντλούνταν στις ακτές της Ηπείρου. Στις ανατολικές ακτές του προαποικιακού Κονγκό γίνονταν συχνά επιδρομές για την αρπαγή ανθρώπων ώστε να πουληθούν ως δούλοι από Άραβες δουλεμπόρους.

Αφρικανικού Κονγκό», το οποίο μετέτρεψε σε ιδιόκτητη έκταση, αφού δεν ανήκε στο Βέλγιο αλλά στον ίδιο τον Λεοπόλδο.

Το καθεστώς του Λεοπόλδου Β΄ ξεκίνησε διάφορα «έργα υποδομής», όπως την κατασκευή σιδηροδρόμου ο οποίος θα ένωνε τις ακτές με την πρωτεύουσα Λεοπόλντβιλ

δειγμα το βελγικό Κονγκό. Ο Λεοπόλδος Β΄, βασιλιάς του Βελγίου, παρέλαβε το 1885 ως προσωπική ιδιοκτησία το επονομαζόμενο βελγικό Κονγκό, σημερινό Ζαΐρ, για να ενισχύσει τις οικονομικές του δραστηριότητες. Έχοντας έκταση σχεδόν 20 φορές αυτήν της Ελλάδας και 76 φορές αυτήν του Βελγίου, το Κονγκό έμελλε να γίνει το μέρος που συντελέστηκε ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας.

Η εφεύρεση της ρόδας με συμπιεσμένο αέρα (λάστιχο) και η ύπαρξη πλούσιων κοιτασμάτων καουτσούκ στη χώρα ήταν μια χρυσή ευκαιρία για κέρδη. Όλοι έπρεπε να συνεισφέρουν στην ευοίωνη προοπτική του Λεοπόλδου κι έτσι εκατομμύρια ιθαγενείς εργάτες κλήθηκαν υποχρεωτικά να συμμετάσχουν κι αυτοί. Ριζοσπαστικές μέθοδοι αντιμετώπισης της παραγωγικότητας επινοήθηκαν. Χιλιάδες ήταν οι καθημερινές εκτελέσεις και οι ακρωτηριασμοί όσων δεν μπορούσαν να ανταποκριθούν στις αυξημένες απαιτήσεις της παραγωγής. [Κάποιοι μελετητές αναφέρουν ότι τα κομμένα μέλη χρησιμοποιούνταν ως μονάδες μέτρησης –πήχης, πόδι]. Η δουλειά δεν μπορούσε να πηγαίνει πίσω.

Οι υπολογισμοί για τους θανάτους τα 23 χρόνια της ιδιοκτησίας του Λεοπόλδου του Β΄ (1885-1908) κυμαίνονται από τα 5 έως τα 12 εκατομμύρια. Αναφερόμαστε πάντα σε ανθρώπους. Το έγκλημα του Λεοπόλδου είναι μια αγνοημένη γενοκτονία. Όταν το 1960 το Κονγκό αποκτούσε την αιματοβαμμένη ανεξαρτησία του, ο βασιλιάς του Βελγίου Μποντουέν ξεκίνησε την ομιλία του στη Λεόπολντβιλ, την πόλη του Λεοπόλδου, σημερινή Κινσάσα, λέγοντας: «*Η ανεξαρτησία του Κονγκό είναι αποτέλεσμα του σχεδίου που συνέλαβε η μεγαλοφυΐα του βασιλιά Λεοπόλδου Β΄*». Ποιος μπορεί να αμφιβάλει;

καταφθάνουν στην περιοχή είναι οι Πορτογάλοι, περί τα τέλη του 15ου αιώνα. Εκεί ανακάλυψαν τους δυνατούς και ανθεκτικούς στις ασθένειες Κονγκολέζους που θα μοσχοπωλούνταν ως σκλάβοι. Αντιλήφθηκαν γρήγορα ότι θα μπορούσαν να εμπορεύονται τους σκλάβους αν στο Κονγκό βασίλευε το χάος. Έτσι, ενώ η χώρα σπαράσσεται από τοπικούς εμφύλιους, περί τα τέσσερα εκατομμύρια σκλάβοι πουλήθηκαν στις ΗΠΑ. Οι Αφρικανοί που κατοικούσαν στο βασίλειο του Κονγκό τον 15ο αιώνα αντίκρισαν για πρώτη φορά πορτογάλους ναυτικούς, τους θεώρησαν vumbu –δηλαδή φαντάσματα που το χρώμα του δέρματός τους είχε αλλάξει, καθώς είχαν περάσει στο βασίλειο των νεκρών. Όταν οι Πορτογάλοι άρχισαν να αγοράζουν σκλάβους από την περιοχή, ο μύθος αυτός πήρε μια ολοκληρωμένη μορφή: οι Αφρικανοί, βλέποντας τους λευκούς να τρώνε αλατισμένο κρέας και να πίνουν κρασί, πίστεψαν ότι τα φαντάσματα έτρωγαν τις σάρκες των σκλάβων και έπιναν το αίμα τους.

Χιλιάδες ήταν οι καθημερινές εκτελέσεις και οι ακρωτηριασμοί όσων δεν μπορούσαν να ανταποκριθούν στις αυξημένες απαιτήσεις της παραγωγής

Οι Βέλγοι άρχισαν να ενδιαφέρονται για το Κονγκό τη δεκαετία του 1870. Προηγήθηκε τριετής εξερεύνηση της ενδοχώρας (1874-1877), μέσω του, περίπου τεσσάρων χιλιάδων επτακοσίων χιλιομέτρων, ποταμού Κόνγκο από τον τυχοδιώκτη – εξερευνητή δημοσιογράφο Χένρυ Μόρτον Στάνλεϋ. Ο Στάνλεϋ διείσδυσε στην καρδιά της αφρικανικής Ηπείρου, σε μια απέραντη, άγρια περιοχή οργιώδους βλάστησης, στην οποία δεν είχε προηγουμένως πατήσει λευκός. Το 1876 ο Λεοπόλδος Β΄ ίδρυσε την «φιλανθρωπική» Διεθνή Ένωση της Αφρικής. Ήταν μια φιλανθρωπική οργάνωση, που είχε ως βιτρίνα την ιεραποστολική εργασία και την δυτικοποίηση-εκπολιτισμό των αφρικανικών λαών. Στην πραγματικότητα η οργάνωση ήταν το όχημα για να δημιουργήσει την δική του αυτοκρατορία, αλλά κυρίως να υποδουλώσει τους αφρικανικούς λαούς... Έως τότε, οι διάφορες ευρωπαϊκές εξερευνητικές αποστολές εξαντλούνταν στις ακτές της Ηπείρου. Στις ανατολικές ακτές του προαποικιακού Κονγκό γίνονταν συχνά επιδρομές για την αρπαγή ανθρώπων ώστε να πουληθούν ως δούλοι από Άραβες δουλεμπόρους.

Ο Στάνλεϋ, αρχικά, θέλησε να «πουλήσει» τα ευρήματά του στη βρετανική αυτοκρατορία, η οποία, όμως, εκείνο τον καιρό δεν ενδιαφερόταν. Ενδιαφέρθηκε ο αυτοκράτορας Λεοπόλδος ο Β΄ του Βελγίου –ένα νέο ευρωπαϊκό κράτος που είχε δημιουργηθεί μόλις το 1830 και αποζητούσε μια αποικία. Έτσι, στη Διάσκεψη του Βερολίνου το 1885 για το μοίρασμα της αφρικανικής αποικιοκρατικής πίτας, θα πάρει επιτέλους την πολυπόθητη αποικία του και θα ιδρύσει το «Ελεύθερο Κράτος του Αφρικανικού Κονγκό», το οποίο μετέτρεψε σε ιδιόκτητη έκταση, αφού δεν ανήκε στο Βέλγιο αλλά στον ίδιο τον Λεοπόλδο.

Το καθεστώς του Λεοπόλδου Β΄ ξεκίνησε διάφορα «έργα υποδομής», όπως την κατασκευή σιδηροδρόμου ο οποίος θα ένωνε τις ακτές με την πρωτεύουσα Λεόπολντβιλ προφανώς για την μεταφορά εμπορευμάτων. Χρειάστηκαν οχτώ χρόνια για να ολοκληρωθεί. Ουσιαστικά ξεκίνησε ένας ξέφρενος χορός αίματος, με την εκμετάλλευση των πλούσιων πρώτων υλών της χώρας, κυρίως καουτσούκ, μετά ελεφαντόδοντο και αργότερα μεταλλεύματα. Κι αυτό γιατί το 1886, ο Αντρέ Μισελέν αναπτύσσει την πρώτη εμπορικά πετυχημένη εκδοχή του ελαστικού με σαμπρέλα και το καουτσούκ αξίζει τώρα χρυσάφι. Τα αποθέματα καουτσούκ του Κονγκό ήταν εκείνη την εποχή

τα μεγαλύτερα στον κόσμο. Μιλάμε για την εποχή όπου το αυτοκίνητο καθιερωνόταν ως μέσο μεταφοράς. Το κονγκολέζικο καουτσούκ το οποίο μάζευαν σκλάβοι θα μετατρεπόταν σε λάστιχα αυτοκινήτου ή ηλεκτρομόνωση, καθώς ήταν και η εποχή που κέρδιζε έδαφος ο ηλεκτρισμός.

Οι διαταγές του Βέλγου βασιλιά ήταν σαφείς: οι ιθαγενείς θα πρέπει να αποδίδουν συγκεκριμένες ποσότητες. Σε περίπτωση αποτυχίας, τους περίμενε σκληρή τιμωρία. Κάπως έτσι, άρχισαν σιγά-σιγά να κυκλοφορούν φωτογραφίες με άπειρα κομμένα χέρια και μαρτυρίες ιεραποστόλων για ξεκληρισμένα χωριά, προκαλώντας την οργή και την αγανάκτηση των ανθρωπιστικών συλλόγων της εποχής, καθώς και ξένων κυβερνήσεων. Χαρακτηριστικά, το 1896, γερμανική εφημερίδα αναφέρει πως σε μια μόνο μέρα «συλλέχθηκαν» 1.308 χέρια από ακρωτηριασμένους ανθρώπους. Οι στρατιώτες συλλάμβαναν τις γυναίκες για να αναγκάσουν τους άντρες να δουλέψουν για τη συλλογή του καουτσούκ.

Η μαρτυρία ενός κατώτερου αξιωματικού του μισθοφορικού στρατού του Λεοπόλδου αποκαλύπτει την ωμή πραγματικότητα: «Ο διοικητής μας διέταξε να κόψουμε και να παλουκώσουμε τα κεφάλια όλων των ανδρών ενός χωριού που αντιστάθηκε στις επιθυμίες του Λεοπόλδου. Κόψαμε επίσης και τα γεννητικά τους όργανα. Τέλος, μας ανάγκασαν να κρεμάσουμε σε σχήμα σταυρού μανάδες με τα παιδιά τους...»

Την περίοδο 1885-1908, εκατομμύρια Κονγκολέζων πέθαναν εξ' αιτίας των επιπτώσεων της εκμετάλλευσης και των ασθενειών. Σε κάποιες περιοχές ο πληθυσμός μειώθηκε αισθητά. Εκτιμάται ότι η ασθένεια του ύπνου και η ευλογιά σκό-

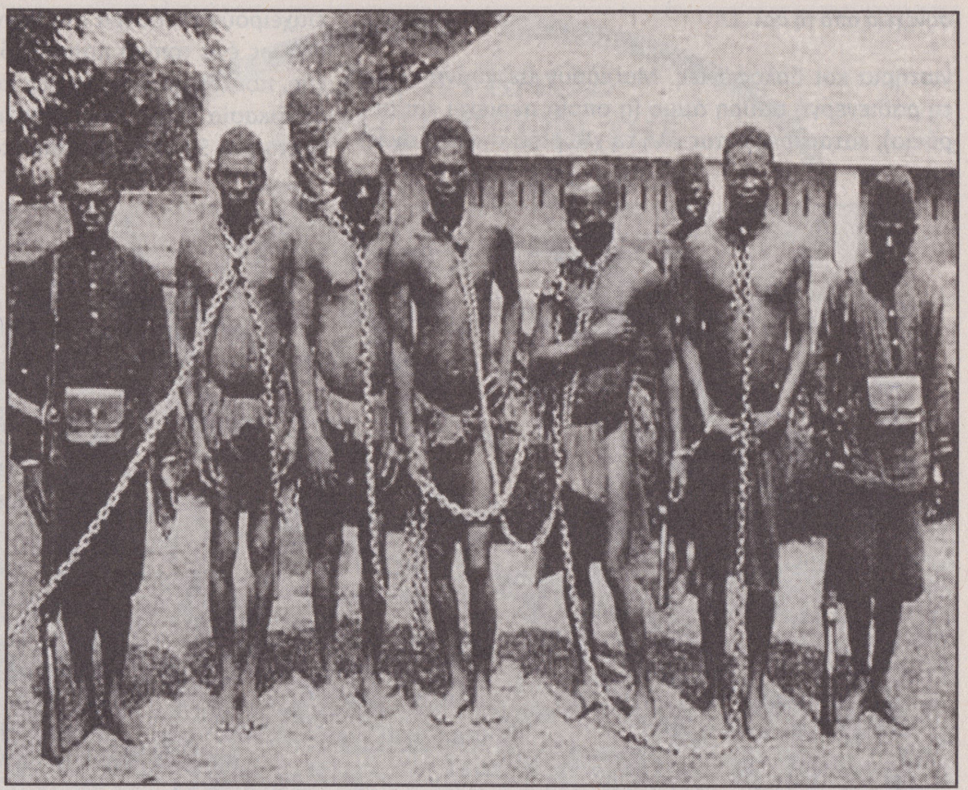
νητική επιτροπή αργότερα κατέληξε ότι ο πληθυσμός του Κονγκό είχε μειωθεί στο μισό εκείνη την περίοδο, αν και δεν υπάρχουν ακριβή στοιχεία.

Οι αριθμοί της θηριωδίας δεν συμφωνούν, αν και προτού φτάσουν οι Βέλγοι ο πληθυσμός του Κονγκό υπολογιζόταν περίπου σε 25 εκατ. κατοίκους. Η επίσημη απογραφή του 1911 στην αποικία του κτήνους έλεγε ότι στη χώρα είχαν απομείνει μόλις 7,5 εκατ. ψυχές. Αν συμπεριλάβουμε και τις εκατοντάδες χιλιάδες των ακρωτηριασμένων, τότε η τραγωδία του Κονγκό δεν έχει όμοιό της στη ζοφερή ιστορία της αποικιοκρατίας, με τους ιστορικούς να κάνουν λόγο για περισσότερους από 10-15 εκατ. δολοφονημένους Αφρικανούς και 50% μείωση του γενικού πληθυσμού στα μόλις 23 χρόνια της διακυβέρνησης του Λεοπόλδου Β΄!

Ο «σφαγέας του Κονγκό», όπως αποκαλούσαν τον Λεοπόλδο Β΄, επιζεί από απόπειρα εναντίον του τον Νοέμβριο του 1902, όταν ο ιταλός αναρχικός Τζενάρο Ρουμπίνο προσπάθησε να τον δολοφονήσει μέσα στην άμαξά του.

Έτσι, στις 18 Οκτωβρίου του 1908, μπροστά στην διεθνή πίεση, το Βελγικό Κοινοβούλιο υπερψήφισε την προσάρτηση του Κονγκό ως Βελγική αποικία. Οι αποικιοκράτες διοικούσαν την περιοχή και υπήρχε διπλό νομικό σύστημα (ένα για τους ευρωπαίους και ένα για τους ιθαγενείς). Τα δικαστήρια για τους ιθαγενείς είχαν περιορισμένες εξουσίες και παρέμεναν υπό τον αυστηρό έλεγχο των αποικιακών αρχών. Δεν επιτρεπόταν καμία πολιτική δραστηριότητα στο Κονγκό.

Τελικά, ο Λεοπόλδος Β΄ πέθανε ένα χρόνο αφ' ότου του αφαίρεσαν την προσωπική του κτήση σε όλους τους Βέλγους, στις

είχε πάει ποτέ στο Κονγκό. Τις θηριωδίες του βασιλιά-σφαγέα «ζήλεψαν» οι Βρετανοί, οι Γερμανοί και οι Πορτογάλοι, οι οποίοι εφάρμοσαν τις ίδιες τακτικές στους αυτόχθονες λαούς που κατέκτησαν.

Ο τρόμος στο Κονγκό έπαψε περίπου την δεκαετία του 1920 και μόνο όταν ο πληθυσμός του μειώθηκε τόσο δραματικά που η καταναγκαστική εργασία δεν επαρκούσε πλέον για να συντηρήσει επικερδείς δραστηριότητες.

Η βαρβαρότητα της αποικιοκρατίας μέχρι σήμερα

Το Κονγκό παρέμεινε βελγική αποικία, τουλάχιστον στα χαρτιά, μέχρι το 1960, όποτε

πωλήσεις δημοφιλούς παιχνιδομηχανής.

Από το 1996, σε διαδοχικούς και περίπλοκους πολέμους, χιλιάδες Κονγκολέζοι πεθαίνουν εξ' αιτίας της εξόρυξης του κολτάν, ενός μεταλλεύματος που περιγράφεται συχνά και ως «γκρίζος χρυσός».

Το κολτάν είναι ένα μετάλλευμα στρατηγικής σημασίας ίσης εμπορικής αξίας με το χρυσό. Χρησιμεύει για να ελαχιστοποιεί την κατανάλωση της ηλεκτρικής ενέργειας και να λύνει το πρόβλημα της διάρκειας των μπαταριών. Η εφαρμογή των πυκνωτών τανταλίου (κολτάν) επιτρέπει την ελαχιστοποίηση των διαστάσεων των κινητών τηλεφώνων, καθώς και την αύξηση της διάρκειας ζωής των μπαταριών τους. Η υπερβολική και ξαφνική ζήτηση ανάγκα-

φεις: οι ιθαγενείς θα πρέπει να αποδίδουν συγκεκριμένες ποσότητες. Σε περίπτωση αποτυχίας, τους περίμενε σκληρή τιμωρία. Κάπως έτσι, άρχισαν σιγά-σιγά να κυκλοφορούν φωτογραφίες με άπειρα κομμένα χέρια και μαρτυρίες ιεραποστόλων για ξεκληρισμένα χωριά, προκαλώντας την οργή και την αγανάκτηση των ανθρωπιστικών συλλόγων της εποχής, καθώς και ξένων κυβερνήσεων. Χαρακτηριστικά, το 1896, γερμανική εφημερίδα αναφέρει πως σε μια μόνο μέρα «συλλέχθηκαν» 1.308 χέρια από ακρωτηριασμένους ανθρώπους. Οι στρατιώτες συλλάμβαναν τις γυναίκες για να αναγκάσουν τους άντρες να δουλέψουν για τη συλλογή του καουτσούκ.

Η μαρτυρία ενός κατώτερου αξιωματικού του μισθοφορικού στρατού του Λεοπόλδου αποκαλύπτει την ωμή πραγματικότητα: «Ο διοικητής μας διέταξε να κόψουμε και να παλουκώσουμε τα κεφάλια όλων των ανδρών ενός χωριού που αντιστάθηκε στις επιθυμίες του Λεοπόλδου. Κόψαμε επίσης και τα γεννητικά τους όργανα. Τέλος, μας ανάγκασαν να κρεμάσουμε σε σχήμα σταυρού μανάδες με τα παιδιά τους...»

Την περίοδο 1885-1908, εκατομμύρια Κονγκολέζων πέθαναν εξ' αιτίας των επιπτώσεων της εκμετάλλευσης και των ασθενειών. Σε κάποιες περιοχές ο πληθυσμός μειώθηκε αισθητά. Εκτιμάται ότι η ασθένεια του ύπνου και η ευλογιά σκότωσαν σχεδόν τον μισό πληθυσμό του κατώτερου ρου του ποταμού Κόνγκο. Κυβερνητική απογραφή του 1911 στην αποικία του κτήνους έλεγε ότι στη χώρα είχαν απομείνει μόλις 7,5 εκατ. ψυχές. Αν συμπεριλάβουμε και τις εκατοντάδες χιλιάδες των ακρωτηριασμένων, τότε η τραγωδία του Κονγκό δεν έχει όμοιό της στη ζοφερή ιστορία της αποικιοκρατίας, με τους ιστορικούς να κάνουν λόγο για περισσότερους από 10-15 εκατ. δολοφονημένους Αφρικανούς και 50% μείωση του γενικού πληθυσμού στα μόλις 23 χρόνια της διακυβέρνησης του Λεοπόλδου Β΄!

Ο «σφαγέας του Κονγκό», όπως αποκαλούσαν τον Λεοπόλδο Β΄, επιζεί από απόπειρα εναντίον του τον Νοέμβριο του 1902, όταν ο ιταλός αναρχικός Τζενάρο Ρουμπίνο προσπάθησε να τον δολοφονήσει μέσα στην άμαξά του.

Έτσι, στις 18 Οκτωβρίου του 1908, μπροστά στην διεθνή πίεση, το Βελγικό Κοινοβούλιο υπερψήφισε την προσάρτηση του Κονγκό ως Βελγική αποικία. Οι αποικιοκράτες διοικούσαν την περιοχή και υπήρχε διπλό νομικό σύστημα (ένα για τους ευρωπαίους και ένα για τους ιθαγενείς). Τα δικαστήρια για τους ιθαγενείς είχαν περιορισμένες εξουσίες και παρέμεναν υπό τον αυστηρό έλεγχο των αποικιακών αρχών. Δεν επιτρεπόταν καμία πολιτική δραστηριότητα στο Κονγκό.

Τελικά, ο Λεοπόλδος Β΄ πέθανε ένα χρόνο αφ' ότου του αφαίρεσαν την προσωπική του κτήση σε όλους τους Βέλγους, στις 17 Δεκεμβρίου 1909. Η τραγική ειρωνεία της ιστορίας είναι ότι ο Λεοπόλδος δεν είχε πάει ποτέ στο Κονγκό. Τις θηριωδίες του βασιλιά-σφαγέα "ζήλεψαν" οι Βρετανοί, οι Γερμανοί και οι Πορτογάλοι, οι οποίοι εφάρμοσαν τις ίδιες τακτικές στους αυτόχθονες λαούς που κατέκτησαν.

Ο τρόμος στο Κονγκό έπαψε περίπου την δεκαετία του 1920 και μόνο όταν ο πληθυσμός του μειώθηκε τόσο δραματικά που η καταναγκαστική εργασία δεν επαρκούσε πλέον για να συντηρήσει επικερδείς δραστηριότητες.

Η βαρβαρότητα της αποικιοκρατίας μέχρι σήμερα

Το Κονγκό παρέμεινε βελγική αποικία, τουλάχιστον στα χαρτιά, μέχρι το 1960, όποτε και ανακηρύσσεται Ανεξάρτητη Δημοκρατία (sic!). Το Βελγικό Κονγκό αναμίχθηκε και στους δύο Παγκόσμιους Πολέμους. Οι αποικιοκράτες ανακάλυψαν, όλο αυτό το διάστημα, ότι, εκτός από το καουτσούκ που λιγόστεψε, η χώρα είναι πλούσια σε κοιτάσματα χρυσού, χαλκού, διαμαντιών, κοβαλτίου (50% των παγκόσμιων αποθεμάτων), ουρανίου, κολτάν (περί το 80% των παγκόσμιων αποθεμάτων), πετρελαίου και άνθρακα.

Μελετητές αναφέρουν ότι οι σφαίρες που χρησιμοποιήθηκαν κατά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο περιείχαν χαλκό από το Κονγκό. Επίσης, η ατομική βόμβα που κατάστρεψε τη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι,

πωλήσεις δημοφιλούς παιχνιδομηχανής.

Από το 1996, σε διαδοχικούς και περίπλοκους πολέμους, χιλιάδες Κονγκολέζοι πεθαίνουν εξ' αιτίας της εξόρυξης του κολτάν, ενός μεταλλεύματος που περιγράφεται συχνά και ως «γκρίζος χρυσός».

Το κολτάν είναι ένα μετάλλευμα στρατηγικής σημασίας ίσης εμπορικής αξίας με το χρυσό. Χρησιμεύει για να ελαχιστοποιεί την κατανάλωση της ηλεκτρικής ενέργειας και να λύνει το πρόβλημα της διάρκειας των μπαταριών. Η εφαρμογή των πυκνωτών τανταλίου (κολτάν) επιτρέπει την ελαχιστοποίηση των διαστάσεων των κινητών τηλεφώνων, καθώς και την αύξηση της διάρκειας ζωής των μπαταριών τους. Η υπερβολική και ξαφνική ζήτηση ανάγκασε τις βιομηχανίες να στραφούν προς την οικονομικότερη εξόρυξη του μεταλλεύματος. Και τί πιο οικονομικό και εύκολο από την ταλαίπωρη Αφρική!

Όπως είπαμε, αυτή τη στιγμή το 80% της παγκόσμιας εξόρυξης προέρχεται από το Κογκό (πρώην Ζαΐρ), επειδή είναι πάμφθηνο (μηδαμινό εργατικό κόστος) σε σχέση με τα ορυχεία του Καναδά και της Αυστραλίας. Το Κογκό, όμως, μαστίζεται από συμμοριτοπόλεμους, αλλά και από τον πόλεμο με τους γείτονές του (η Ρουάντα, το Μπουρούντι, η Ουγκάντα να υποστηρίζουν τους αντάρτες του Κογκό και από την άλλη η Αγκόλα, η Ναμίμπια και η Ζιμπάμπουε να στηρίζουν τη νόμιμη κυβέρνηση)

Η μαρτυρία ενός κατώτερου αξιωμα-τικού του μισθοφορικού στρατού του Λεοπόλδου αποκαλύπτει την ωμή πραγματικότητα: «Ο διοικητής μας διέταξε να κόψουμε και να παλουκώσουμε τα κεφάλια όλων των ανδρών ενός χωριού που αντιστάθηκε στις επιθυμίες του Λεοπόλδου. Κόψαμε επίσης και τα γεννητικά τους όργανα. Τέλος, μας ανάγκασαν να κρεμάσουμε σε σχήμα σταυρού μανάδες με τα παιδιά τους...»

Την περίοδο 1885-1908, εκατομμύρια Κονγκολέζων πέθαναν εξ' αιτίας των επιπτώσεων της εκμετάλλευσης και των ασθενειών. Σε κάποιες περιοχές ο πληθυσμός μειώθηκε αισθητά. Εκτιμάται ότι η ασθένεια του ύπνου και η ευλογιά σκότωσαν σχεδόν τον μισό πληθυσμό του κατώτερου ρου του ποταμού Κόνγκο. Κυβερ-σει μέσα στην άμαξά του.

Έτσι, στις 18 Οκτωβρίου του 1908, μπροστά στην διεθνή πίεση, το Βελγικό Κοινοβούλιο υπερψήφισε την προσάρτηση του Κονγκό ως Βελγική αποικία. Οι αποικιοκράτες διοικούσαν την περιοχή και υπήρχε διπλό νομικό σύστημα (ένα για τους ευρωπαίους και ένα για τους ιθαγενείς). Τα δικαστήρια για τους ιθαγενείς είχαν περιορισμένες εξουσίες και παρέμεναν υπό τον αυστηρό έλεγχο των αποικιακών αρχών. Δεν επιτρεπόταν καμία πολιτική δραστηριότητα στο Κονγκό.

Τελικά, ο Λεοπόλδος Β΄ πέθανε ένα χρόνο αφ' ότου του αφαίρεσαν την προσωπική του κτήση σε όλους τους Βέλγους, στις 17 Δεκεμβρίου 1909. Η τραγική ειρωνεία της ιστορίας είναι ότι ο Λεοπόλδος δεν

του βασιλιά-σφαγέα «ζήλεψαν» οι Βρετανοί, οι Γερμανοί και οι Πορτογάλοι, οι οποίοι εφάρμοσαν τις ίδιες τακτικές στους αυτόχθονες λαούς που κατέκτησαν.

Ο τρόμος στο Κονγκό έπαψε περίπου την δεκαετία του 1920 και μόνο όταν ο πληθυσμός του μειώθηκε τόσο δραματικά που η καταναγκαστική εργασία δεν επαρκούσε πλέον για να συντηρήσει επικερδείς δραστηριότητες.

Η βαρβαρότητα της αποικιοκρατίας μέχρι σήμερα

Το Κονγκό παρέμεινε βελγική αποικία, τουλάχιστον στα χαρτιά, μέχρι το 1960, όποτε και ανακηρύσσεται Ανεξάρτητη Δημοκρατία (sic!). Το Βελγικό Κονγκό αναμίχθηκε και στους δύο Παγκόσμιους Πολέμους. Οι αποικιοκράτες ανακάλυψαν, όλο αυτό το διάστημα, ότι, εκτός από το καουτσούκ που λιγόστεψε, η χώρα είναι πλούσια σε κοιτάσματα χρυσού, χαλκού, διαμαντιών, κοβαλτίου (50% των παγκόσμιων αποθεμάτων), ουρανίου, κολτάν (περί το 80% των παγκόσμιων αποθεμάτων), πετρελαίου και άνθρακα.

Μελετητές αναφέρουν ότι οι σφαίρες που χρησιμοποιήθηκαν κατά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο περιείχαν χαλκό από το Κονγκό. Επίσης, η ατομική βόμβα που κατάστρεψε τη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι, κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκόσμιου Πολέμου, περιείχε ουράνιο που εξορύχθηκε από ορυχείο του νοτιοανατολικού Κονγκό.

Ας να επανέλθουμε, λοιπόν, στο κολτάν, από το οποίο μετά από επεξεργασία παίρνουμε το ταντάλιο, ένα ζωτικής σημασίας συστατικό των ηλεκτρονικών υπολογιστών, ηλεκτρονικών ειδών και κινητών τηλεφώνων. Την σημασία αυτού του ορυκτού μπορεί να κατανοήσει κανείς από το γεγονός ότι η έλλειψη κολτάν οδήγησε κάποια στιγμή σε απότομη διακοπή στις

Από το 1996, σε διαδοχικούς και περίπλοκους πολέμους, χιλιάδες Κονγκολέζοι πεθαίνουν εξ' αιτίας της εξόρυξης του κολτάν, ενός μεταλλεύματος που περιγράφεται συχνά και ως «γκρίζος χρυσός».

Το κολτάν είναι ένα μετάλλευμα στρατηγικής σημασίας ίσης εμπορικής αξίας με το χρυσό. Χρησιμεύει για να ελαχιστοποιεί την κατανάλωση της ηλεκτρικής ενέργειας και να λύνει το πρόβλημα της διάρκειας των μπαταριών. Η εφαρμογή των πυκνωτών τανταλίου (κολτάν) επιτρέπει την ελαχιστοποίηση των διαστάσεων των κινητών τηλεφώνων, καθώς και την αύξηση της διάρκειας ζωής των μπαταριών τους. Η υπερβολική και ξαφνική ζήτηση ανάγκασε τις βιομηχανίες να στραφούν προς την οικονομικότερη εξόρυξη του μεταλλεύματος. Και τί πιο οικονομικό και εύκολο από την ταλαίπωρη Αφρική!

Όπως είπαμε, αυτή τη στιγμή το 80% της παγκόσμιας εξόρυξης προέρχεται από το Κογκό (πρώην Ζαΐρ), επειδή είναι πάμφθηνο (μηδαμινό εργατικό κόστος) σε σχέση με τα ορυχεία του Καναδά και της Αυστραλίας. Το Κογκό, όμως, μαστίζεται από συμμοριτοπόλεμους, αλλά και από τον πόλεμο με τους γείτονές του (η Ρουάντα, το Μπουρούντι, η Ουγκάντα να υποστηρίζουν τους αντάρτες του Κογκό και από την άλλη η Αγκόλα, η Ναμίμπια και η Ζιμπάμπουε να στηρίζουν τη νόμιμη κυβέρνηση).

Και με την εξόρυξη του κολτάν ποιος θα ασχοληθεί; Μα, φυσικά οι αντάρτες (Rcd – Goma, ιδιαίτερα στην περιοχή Kivu), αφού χρειάζονται τα χρήματα για να αγοράσουν όπλα. Και βέβαια, ως «μεταλλωρύχοι» θα χρησιμοποιηθούν όσοι δεν μπορούν να πάρουν μέρος, ενεργά, στον πόλεμο, δηλαδή: παιδιά, ανάπηροι, φορείς του AIDS, οι οποίοι αναγκάζονται να δουλέψουν στα ορυχεία, ειδάλλως απειλούνται με βασα-

συνέχεια στη σελ. 12

συνέχεια από τη σελ. 11

νιστήρια και δολοφονίες. Μαζεύουν με γυμνά χέρια τη ραδιενεργή μαύρη άμμο (η οποία περιέχει και ουράνιο), καταστρέφοντας όλη τη χλωρίδα της περιοχής, και οδηγώντας σε αφανισμό τους γορίλες και τους ελέφαντες.

Η παγκόσμια ζήτηση για ταντάλιο, νιόβιο, κασσίτερο, χρυσό και βολφράμιο –όλα τους μέταλλα που χρησιμοποιούνται στην κατασκευή εξαρτημάτων για τους υπολογιστές και τα smartphone– αποδεικνύεται ένα ανυπέρβλητο εμπόδιο σε οποιαδήποτε προσπάθεια επίλυσης των συγκρούσεων στη χώρα.

Η ζήτηση κοβαλτίου σήμερα αυξάνεται λόγω της αυξημένης ζήτησης μπαταριών λιθίου-ιόντων που φορτίζουν τα ηλεκτρικά αυτοκίνητα και αποθηκεύουν ανανεώσιμη ενέργεια.

Επίσης, τα μεγάλης κλίμακας ορυχεία επιφανειακής εκμετάλλευσης χαλκού που υπάρχουν στο Κονγκό κατατάσσονται στα δέκα μεγαλύτερα του κόσμου.

επιχειρούν ελεύθερα στο Κονγκό και λειτουργούν επίσης ως ένα τοπικό παρακλάδι της μαφίας της περιοχής, που διευκολύνει αυτό που εύσχημα ονομάζεται διαδικασία «διασυνοριακής οικονομικής ανάπτυξης». Η εταιρία Saracen Uganda Ltd, για παράδειγμα, που επικεντρώνεται στην παροχή ιδιωτικών υπηρεσιών ασφάλειας στην Ανατολική Αφρική, δίνοντας τεχνογνωσία στον εντοπισμό και την απενεργοποίηση εκρηκτικών υλών, στον εντοπισμό οχημάτων, στην εκπαίδευση σκυλιών και φρουρών, επικρίθηκε, το 2002, σε μια έκθεση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ για εκπαίδευση ένοπλων παραστρατιωτικών οργανώσεων στη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό.

Το 2010, πέρασε στις ΗΠΑ ο νόμος Dodd-Frank, που στόχευε στην απαγόρευση εμπορίας μεταλλευμάτων που έχουν αποκτηθεί από εμπόλεμες συνθήκες. Ωστόσο, μετά τη θεσμοθέτηση του συγκεκριμένου νόμου, σημειώθηκε μια ώθηση στην παράνομη διασυνοριακή εμπορία, την λεγόμενη «διασυνοριακή οικονομική ανάπτυξη», με τρόπους που καθίστατο αδύνατο να

και οδηγώντας σε αφανισμό τους γορίλες και τους ελέφαντες.

Η παγκόσμια ζήτηση για ταντάλιο, νιόβιο, κασσίτερο, χρυσό και βολφράμιο –όλα τους μέταλλα που χρησιμοποιούνται στην κατασκευή εξαρτημάτων για τους υπολογιστές και τα smartphone– αποδεικνύεται ένα ανυπέρβλητο εμπόδιο σε οποιαδήποτε προσπάθεια επίλυσης των συγκρούσεων στη χώρα.

Η ζήτηση κοβαλτίου σήμερα αυξάνεται λόγω της αυξημένης ζήτησης μπαταριών λιθίου-ιόντων που φορτίζουν τα ηλεκτρικά αυτοκίνητα και αποθηκεύουν ανανεώσιμη ενέργεια.

Επίσης, τα μεγάλης κλίμακας ορυχεία επιφανειακής εκμετάλλευσης χαλκού που υπάρχουν στο Κονγκό κατατάσσονται στα δέκα μεγαλύτερα του κόσμου.

Κονγκό: Μια ιδιωτική επιχείρηση

Όπως συνέβαινε με τον βασιλιά Λεοπόλδο Β΄, το Κονγκό είναι σήμερα η ιδιωτική επιχείρηση των σημερινών διαχειριστών της εξουσίας και των υποστηρικτών τους. Από το 1997 μέχρι σήμερα τα συμφέροντα υλοποιούνται από τον Πρόεδρο της Λαϊκής Δημοκρατίας του Κονγκό (sic!!!) Ζωζέφ Καμπιλά. Υπάρχουν ορυχεία που ελέγχονται άμεσα από τον Πρόεδρο και την οικογένειά του. Είναι αυτά που δεν έχουν ανατεθεί από τον Καμπιλά σε πολιτοφύλακες, μισθοφόρους και εμπορικά συστήματα εταιριών που κάνουν δουλειές σε «άδειες εκτάσεις» πέρα από τον έλεγχο του κράτους.

Η οικονομική αυτοκρατορία του Καμπιλά περιλαμβάνει τουλάχιστον 70 εταιρίες, των οποίων τη διαχείριση ή την πλειοψηφία των μετοχών έχουν μέλη της οικο-

επικεντρώνεται στην παροχή ιδιωτικών υπηρεσιών ασφάλειας στην Ανατολική Αφρική, δίνοντας τεχνογνωσία στον εντοπισμό και την απενεργοποίηση εκρηκτικών υλών, στον εντοπισμό οχημάτων, στην εκπαίδευση σκυλιών και φρουρών, επικρίθηκε, το 2002, σε μια έκθεση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ για εκπαίδευση ένοπλων παραστρατιωτικών οργανώσεων στη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό.

Το 2010, πέρασε στις ΗΠΑ ο νόμος Dodd-Frank, που στόχευε στην απαγόρευση εμπορίας μεταλλευμάτων που έχουν αποκτηθεί από εμπόλεμες συνθήκες. Ωστόσο, μετά τη θεσμοθέτηση του συγκεκριμένου νόμου, σημειώθηκε μια ώθηση στην παράνομη διασυνοριακή εμπορία, την λεγόμενη «διασυνοριακή οικονομική ανάπτυξη», με τρόπους που καθίστατο αδύνατο να εντοπιστεί η αλυσίδα τροφοδοσίας.

Σύμφωνα με ερευνητές του ΟΗΕ, η παράνομη εμπορία διευκολύνεται από τις εθνικές στρατιωτικές δυνάμεις του Κονγκό (FARDC), καθώς και από τους εθνικούς στρατούς της Ρουάντα, του Μπουρούντι και της Ουγκάντα.

Έτσι, ο χρυσός από την επαρχία Ιτούρι του Κονγκό εξάγεται στην Ουγκάντα και πωλείται σαν να προέρχεται από την Ουγκάντα. Το κολτάν από το βόρειο Κιβού εξάγεται στη Ρουάντα και ομοίως παρουσιάζεται σαν να προέρχεται από τη Ρουάντα. Το ίδιο συμβαίνει με τα διαμάντια από την περιοχή Μπούτζι-Μάγι που εξάγονται στην Κίνα και τη Ζιμπάμπουε, καθώς επίσης και με τον χρυσό από το Νότιο Κιβού και τη Βόρεια Κατάνγκα, τα οποία εξάγονται στο Μπουρούντι και την Τανζανία.

και οδηγώντας σε αφανισμό τους γορίλες και τους ελέφαντες.

Η παγκόσμια ζήτηση για ταντάλιο, νιόβιο, κασσίτερο, χρυσό και βολφράμιο –όλα τους μέταλλα που χρησιμοποιούνται στην κατασκευή εξαρτημάτων για τους υπολογιστές και τα smartphone– αποδεικνύεται ένα ανυπέρβλητο εμπόδιο σε οποιαδήποτε προσπάθεια επίλυσης των συγκρούσεων στη χώρα.

Η ζήτηση κοβαλτίου σήμερα αυξάνεται λόγω της αυξημένης ζήτησης μπαταριών λιθίου-ιόντων που φορτίζουν τα ηλεκτρικά αυτοκίνητα και αποθηκεύουν ανανεώσιμη ενέργεια.

Επίσης, τα μεγάλης κλίμακας ορυχεία επιφανειακής εκμετάλλευσης χαλκού που υπάρχουν στο Κονγκό κατατάσσονται στα δέκα μεγαλύτερα του κόσμου.

Κονγκό: Μια ιδιωτική επιχείρηση

Όπως συνέβαινε με τον βασιλιά Λεοπόλδο Β΄, το Κονγκό είναι σήμερα η ιδιωτική επιχείρηση των σημερινών διαχειριστών της εξουσίας και των υποστηρικτών τους. Από το 1997 μέχρι σήμερα τα συμφέροντα υλοποιούνται από τον Πρόεδρο της Λαϊκής Δημοκρατίας του Κονγκό (sic!!!) Ζωζέφ Καμπιλά. Υπάρχουν ορυχεία που ελέγχονται άμεσα από τον Πρόεδρο και την οικογένειά του. Είναι αυτά που δεν έχουν ανατεθεί από τον Καμπιλά σε πολιτοφύλακες, μισθοφόρους και εμπορικά συστήματα εταιριών που κάνουν δουλειές σε «άδειες εκτάσεις» πέρα από τον έλεγχο του κράτους.

Η οικονομική αυτοκρατορία του Καμπιλά περιλαμβάνει τουλάχιστον 70 εταιρίες, των οποίων τη διαχείριση ή την πλειοψηφία των μετοχών έχουν μέλη της οικογένειάς του. Αυτή η αυτοκρατορία περιλαμβάνει τα τάγματα θανάτου που κάνουν επιχειρήσεις σε όλη τη χώρα, στο πλαίσιο της γενικής στρατιωτικής στρατηγικής της κυβέρνησης.

Στρατιωτικοί αξιωματούχοι και μυστικοί πράκτορες στρατολογούν μισθοφόρους για λογαριασμό του Προέδρου και της οικογένειάς του, κάτω από την προστασία των υπηρεσιών πληροφοριών χωρών της περιοχής, όπως η Ρουάντα, η Ουγκάντα, το Μπουρούντι, η Ζιμπάμπουε και το Σουδάν. Αυτές οι ένοπλες συμμορίες, γνωστές και ως «προεδρικές πολιτοφυλακές», επικεντρώνεται στην παροχή ιδιωτικών υπηρεσιών ασφάλειας στην Ανατολική Αφρική, δίνοντας τεχνογνωσία στον εντοπισμό και την απενεργοποίηση εκρηκτικών υλών, στον εντοπισμό οχημάτων, στην εκπαίδευση σκυλιών και φρουρών, επικρίθηκε, το 2002, σε μια έκθεση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ για εκπαίδευση ένοπλων παραστρατιωτικών οργανώσεων στη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό.

Το 2010, πέρασε στις ΗΠΑ ο νόμος Dodd-Frank, που στόχευε στην απαγόρευση εμπορίας μεταλλευμάτων που έχουν αποκτηθεί από εμπόλεμες συνθήκες. Ωστόσο, μετά τη θεσμοθέτηση του συγκεκριμένου νόμου, σημειώθηκε μια ώθηση στην παράνομη διασυνοριακή εμπορία, την λεγόμενη «διασυνοριακή οικονομική ανάπτυξη», με τρόπους που καθίστατο αδύνατο να εντοπιστεί η αλυσίδα τροφοδοσίας.

Σύμφωνα με ερευνητές του ΟΗΕ, η παράνομη εμπορία διευκολύνεται από τις εθνικές στρατιωτικές δυνάμεις του Κονγκό (FARDC), καθώς και από τους εθνικούς στρατούς της Ρουάντα, του Μπουρούντι και της Ουγκάντα.

Έτσι, ο χρυσός από την επαρχία Ιτούρι του Κονγκό εξάγεται στην Ουγκάντα και πωλείται σαν να προέρχεται από την Ουγκάντα. Το κολτάν από το βόρειο Κιβού εξάγεται στη Ρουάντα και ομοίως παρουσιάζεται σαν να προέρχεται από τη Ρουάντα. Το ίδιο συμβαίνει με τα διαμάντια από την περιοχή Μπούτζι-Μάγι που εξάγονται στην Κίνα και τη Ζιμπάμπουε, καθώς επίσης και με τον χρυσό από το Νότιο Κιβού και τη Βόρεια Κατάνγκα, τα οποία εξάγονται στο Μπουρούντι και την Τανζανία.

Φαίνεται, λοιπόν, ότι οι φρικαλεότητες στο Κονγκό συνεχίζονται εντατικά, εδώ και 150 περίπου χρόνια, μέχρι τις μέρες μας. Τελικά, αυτή η πλούσια και εύφορη χώρα έχει γίνει μια χώρα καταραμένη ή όπως δήλωνε στις Βρυξέλλες ο πρώην βέλγος επίτροπος Λουί Μισέλ, «ο Λεοπόλδος ο Β΄ ήταν ένας πραγματικός οραματιστής της εποχής του, ένας ήρωας», και μετά αναρωτήθηκε: «Ακόμη κι αν συνέβησαν τρομερά πράγματα στο Κονγκό, έπρεπε τώρα να τα καταδικάζουμε;»

Απόδοση Π.

Η Σιβηρία καίγεται, ο πλανήτης μετρά αντίστροφα

Οι μεγάλες πυρκαγιές που έχουν ξεσπάσει στη Σιβηρία, εδώ και 9 ημέρες έχουν ήδη καταπιεί το 1/3 της έκτασης, δηλαδή 4,7 εκατομμύρια στρέμματα. Οι πυρκαγιές πιθανόν να πυροδοτήθηκαν από πτώσεις κεραυνών. Οι καλοκαιρινές πυρκαγιές στη Σιβηρία είναι σχετικά συχνές, ωστόσο η φετινές δεν έχουν προηγούμενο δεδομένου ότι έχουν τροφοδοτηθεί από ένα μίγμα υψηλών θερμοκρασιών με δυνατούς ανέμους.

Αίσθηση προκαλεί η πληροφορία από την Moscow Times ότι λόγω των δυσπρόσιτων περιοχών που βρίσκονται οι φωτιές καθώς και το γεγονός ότι αυτές είναι μακριά από αστικούς ιστούς και ανθρώπινους πληθυσμούς η κυβέρνηση είχε μια βραδύτητα στο να οργανώσει την κατάσβεση. Τα παραπάνω επιβεβαιώνονται από δήλωση του κυβερνήτη της περιοχής Krasnoyarsk ο οποίος δήλωσε ότι: «Αυτό (η πυρκαγιά) είναι ένα κοινό φυσικό φαινόμενο, δεν έχει κανένα νόημα να το πολεμήσουμε, και μάλιστα μερικές φορές, ίσως να είναι και επιβλαβές».

Ο καπνός από τις πυρκαγιές ξεπέρασε το Νοβοσιμπίρσκ, την τρίτη μεγαλύτερη πόλη της Ρωσίας –¬εκτός από άλλα μεγάλα αστικά κέντρα– και τον Αρκτικό Κύκλο έχει καλύψει 4,5 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα πάνω από την κεντρική βόρεια Ασία και πλέον έχει μεταφερθεί στην Βόρεια Αμερική. Ο καπνός από πυρκαγιές όπως αυτές αποτελείται από μικροσκοπικά σωματίδια και αέρια, όπως μονοξείδιο του άνθρακα και διοξείδιο του άνθρακα. Η έκθεση στον καπνό μπορεί να προκαλέσει την ανάπτυξη ορισμένων ασθενειών όπως καρδιαγγειακά και πνευμονικά προβλήματα. Ενώ η μακροπρόθεσμη έκθεση σε λίγες μέρες ή εβδομάδες αυξάνει τον κίνδυνο και την πιθανότητα επιπτώσεων στην υγεία, καθώς η σωρευτική δόση αυξάνεται. Οι τεράστιες απώλειες δασών που απορροφούν άνθρακα από την ατμόσφαιρα καθώς και η δημιουργία καπνού θα συμβάλουν σε αύξηση της θερμοκρασίας στη Σιβηρία.

Το βράδυ της Τρίτης οι ΗΠΑ δήλωσαν ότι θέλουν να βοηθήσουν στην κατάσβεση κάτι που το κράτος της Ρωσίας το εξετάζει δίχως να το αποκλείει.

Ενώ το 1/3 της Σιβηρίας έχει καεί, με την φωτιά να προχωράει, κάποιες περιοχές της πλήττονται από πλημμύρες. Μάλιστα στην πόλη Baikalsk η οποία βρίσκεται στις όχθες της βαθύτερης λίμνης του κόσμου, υπάρχουν 13 δεξαμενές αποθήκευσης ανεπεξέργαστων τοξικών αποβλήτων, οι οποίες κινδυνεύουν να πλημμυρίσουν και έτσι τα απόβλητα να χυθούν στην λίμνη.

Ο άνθρωπος έχει επιταχύνει τον προαιώνιο κύκλο της κλιματικής αλλαγής της Γης με ανυπολόγιστες συνέπειες. Η εκμετάλλευση και το κέρδος με την ταυτόχρονη απομύζηση του πλανήτη έχουν φέρει την Γη στο όριο της. Οι ίδιοι οι κυρίαρχοι που λυμαίνονται αυτόν τον πλανήτη ήδη ετοιμάζουν τα επόμενα βήματα συνέχισης της κυριαρχίας τους εντός αλλά και ακόμα εκτός Γης. Το δυστοπικό μέλλον με τον πλανήτη να καταστρέφεται και τους ανθρώπους να μην μπορούν να τραφούν απ' αυτόν και να είναι υποχείρια της κυριαρχίας δεν είναι σενάριο αλλά σκηνή από το παρών αυτού του πλανήτη. Η μόνη διέξοδος είναι η εξέγερση ενάντια σε αυτό το παρών

Η φωτιά στην Ελαφόνησο και οι χωματερές της τουριστικής ανάπτυξης

Τα σκουπίδια του τουρισμού είναι τα αποκαΐδια των τόπων που αγαπήσαμε

Η χθεσινή φωτιά στην Ελαφόνησο αποδεικνύει περίτρανα πως η λεγόμενη βιομηχανία του τουρισμού είναι ανταγωνιστική προς το φυσικό περιβάλλον, στην τοπική κουλτούρα και εν τέλει διαρρηγνύει κοινωνικές σταθερές.

Η χθεσινή φωτιά ξεκίνησε από την χωματερή του νησιού η οποία βρίσκεται πίσω από την ξακουστή και κατά πολλούς, εξωτική παραλία του Σίμου. Άραγε σε λίγα

ότι έχουν τροφοδοτηθεί από ένα μίγμα υψηλών θερμοκρασιών με δυνατούς ανέμους.

Αίσθηση προκαλεί η πληροφορία από την Moscow Times ότι λόγω των δυσπρόσιτων περιοχών που βρίσκονται οι φωτιές καθώς και το γεγονός ότι αυτές είναι μακριά από αστικούς ιστούς και ανθρώπινους πληθυσμούς η κυβέρνηση είχε μια βραδύτητα στο να οργανώσει την κατάσβεση. Τα παραπάνω επιβεβαιώνονται από δήλωση του κυβερνήτη της περιοχής Krasnoyarsk ο οποίος δήλωσε ότι: «Αυτό (η πυρκαγιά) είναι ένα κοινό φυσικό φαινόμενο, δεν έχει κανένα νόημα να το πολεμήσουμε, και μάλιστα μερικές φορές, ίσως να είναι και επιβλαβές».

Ο καπνός από τις πυρκαγιές ξεπέρασε το Νοβοσιμπίρσκ, την τρίτη μεγαλύτερη πόλη της Ρωσίας —εκτός από άλλα μεγάλα αστικά κέντρα– και τον Αρκτικό Κύκλο έχει καλύψει 4,5 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα πάνω από την κεντρική βόρεια Ασία και πλέον έχει μεταφερθεί στην Βόρεια Αμερική. Ο καπνός από πυρκαγιές όπως αυτές αποτελείται από μικροσκοπικά σωματίδια και αέρια, όπως μονοξείδιο του άνθρακα και διοξείδιο του άνθρακα. Η έκθεση στον καπνό μπορεί να προκαλέσει την ανάπτυξη ορισμένων ασθενειών όπως καρδιαγγειακά και πνευμονικά προβλήματα. Ενώ η μακροπρόθεσμη έκθεση σε λίγες μέρες ή εβδομάδες αυξάνει τον κίνδυνο και την πιθανότητα επιπτώσεων στην υγεία, καθώς η σωρευτική δόση αυξάνεται. Οι τεράστιες απώλειες δασών που απορροφούν άνθρακα από την ατμόσφαιρα καθώς και η δημιουργία καπνού θα συμβάλουν σε αύξηση της θερμοκρασίας στη Σιβηρία.

Το βράδυ της Τρίτης οι ΗΠΑ δήλωσαν ότι θέλουν να βοηθήσουν στην κατάσβεση κάτι που το κράτος της Ρωσίας το εξετάζει δίχως να το αποκλείει.

Ενώ το 1/3 της Σιβηρίας έχει καεί, με την φωτιά να προχωράει, κάποιες περιοχές της πλήττονται από πλημμύρες. Μάλιστα στην πόλη Baikalsk η οποία βρίσκεται στις όχθες της βαθύτερης λίμνης του κόσμου, υπάρχουν 13 δεξαμενές αποθήκευσης ανεπεξέργαστων τοξικών αποβλήτων, οι οποίες κινδυνεύουν να πλημμυρίσουν και έτσι τα απόβλητα να χυθούν στην λίμνη.

Ο άνθρωπος έχει επιταχύνει τον προαιώνιο κύκλο της κλιματικής αλλαγής της Γης με ανυπολόγιστες συνέπειες. Η εκμετάλλευση και το κέρδος με την ταυτόχρονη απομύζηση του πλανήτη έχουν φέρει την Γη στο όριο της. Οι ίδιοι οι κυρίαρχοι που λυμαίνονται αυτόν τον πλανήτη ήδη ετοιμάζουν τα επόμενα βήματα συνέχισης της κυριαρχίας τους εντός αλλά και ακόμα εκτός Γης. Το δυστοπικό μέλλον με τον πλανήτη να καταστρέφεται και τους ανθρώπους να μην μπορούν να τραφούν απ' αυτόν και να είναι υποχείρια της κυριαρχίας δεν είναι σενάριο αλλά σκηνή από το παρών αυτού του πλανήτη. Η μόνη διέξοδος είναι η εξέγερση ενάντια σε αυτό το παρών της κυριαρχίας ώστε να υπάρξει μέλλον χωρίς αυτήν!

Η φωτιά στην Ελαφόνησο και οι χωματερές της τουριστικής ανάπτυξης

Τα σκουπίδια του τουρισμού είναι τα αποκαΐδια των τόπων που αγαπήσαμε

Η χθεσινή φωτιά στην Ελαφόνησο αποδεικνύει περίτρανα πως η λεγόμενη βιομηχανία του τουρισμού είναι ανταγωνιστική προς το φυσικό περιβάλλον, στην τοπική κουλτούρα και εν τέλει διαρρηγνύει κοινωνικές σταθερές.

Η χθεσινή φωτιά ξεκίνησε από την χωματερή του νησιού η οποία βρίσκεται πίσω από την ξακουστή και κατά πολλούς, εξωτική παραλία του Σίμου. Άραγε σε λίγα χρόνια πάνω στην καμένη γη τί ακριβώς θα χτιστεί; Κάτω απ' το χαρακτηρισμό «εξωτική παραλία» κρύβεται μια χωματερή που συγκεντρώνει τα σκουπίδια δεκάδων χιλιάδων τουριστών. Στο νησί διαμένουν μόνιμα περίπου 1.000 κάτοικοι και τους καλοκαιρινούς μήνες ο αριθμός αυτός δεκαπλασιάζεται. Είναι προφανές ότι άλλη η ποσότητα των απορριμμάτων 1.000 και άλλο 10.000 ανθρώπων.

Επίσης, κάτω από τον χαρακτηρισμό της «εξωτικότητας» κρύβεται η παντελής έλλειψη αποχετευτικού δικτύου, βιολογικού καθαρισμού και το μπάζωμα για την δημιουργία χώρου για τραπεζοκαθίσματα. Επίσης, το κάμπινγκ του νησιού έχει χτιστεί με διάφορες νομικές αλχημείες σε περιοχή ιδιαίτερου φυσικού κάλους και χαρακτηρισμένη Natura 2000 και κατά καιρούς έχει δεχτεί πρόστιμα για αυθαίρετες κατασκευές. Βέβαια, τα κατά καιρούς πρόστιμα είναι «νόμιμη» στάχτη στα μάτια. Η ηλεκτρονική σελίδα του οργανωμένου κάμπινγκ στο νησί ενημερώνει ότι στο κάμπινγκ λειτουργεί πρότυπη μονάδα βιολογικού καθαρισμού, αλλά χωρίς να λέει ποιος την ελέγχει, που διοχετεύει τα επεξεργασμένα λύματα και πόσο μακριά βρίσκεται από την εξωτική παραλία του Σίμου;

Ένα τόσο μικρό νησί λοιπόν, που το καλοκαίρι κυριολεκτικά πνίγεται απ' τον

νεται. Οι τεράστιες απώλειες δασών που απορροφούν άνθρακα από την ατμόσφαιρα καθώς και η δημιουργία καπνού θα συμβάλουν σε αύξηση της θερμοκρασίας στη Σιβηρία.

Το βράδυ της Τρίτης οι ΗΠΑ δήλωσαν ότι θέλουν να βοηθήσουν στην κατάσβεση κάτι που το κράτος της Ρωσίας το εξετάζει δίχως να το αποκλείει.

Ενώ το 1/3 της Σιβηρίας έχει καεί, με την φωτιά να προχωράει, κάποιες περιοχές της πλήττονται από πλημμύρες. Μάλιστα στην πόλη Baikalsk η οποία βρίσκεται στις όχθες της βαθύτερης λίμνης του κόσμου, υπάρχουν 13 δεξαμενές αποθήκευσης ανεπεξέργαστων τοξικών αποβλήτων, οι οποίες κινδυνεύουν να πλημμυρίσουν και έτσι τα απόβλητα να χυθούν στην λίμνη.

Ο άνθρωπος έχει επιταχύνει τον προαιώνιο κύκλο της κλιματικής αλλαγής της Γης με ανυπολόγιστες συνέπειες. Η εκμετάλλευση και το κέρδος με την ταυτόχρονη απομύζηση του πλανήτη έχουν φέρει την Γη στο όριο της. Οι ίδιοι οι κυρίαρχοι που λυμαίνονται αυτόν τον πλανήτη ήδη ετοιμάζουν τα επόμενα βήματα συνέχισης της κυριαρχίας τους εντός αλλά και ακόμα εκτός Γης. Το δυστοπικό μέλλον με τον πλανήτη να καταστρέφεται και τους ανθρώπους να μην μπορούν να τραφούν απ' αυτόν και να είναι υποχείρια της κυριαρχίας δεν είναι σενάριο αλλά σκηνή από το παρών αυτού του πλανήτη. Η μόνη διέξοδος είναι η εξέγερση ενάντια σε αυτό το παρών της κυριαρχίας ώστε να υπάρξει μέλλον χωρίς αυτήν!

Η φωτιά στην Ελαφόνησο και οι χωματερές της τουριστικής ανάπτυξης

Τα σκουπίδια του τουρισμού είναι τα αποκαΐδια των τόπων που αγαπήσαμε

Η χθεσινή φωτιά στην Ελαφόνησο αποδεικνύει περίτρανα πως η λεγόμενη βιομηχανία του τουρισμού είναι ανταγωνιστική προς το φυσικό περιβάλλον, στην τοπική κουλτούρα και εν τέλει διαρρηγνύει κοινωνικές σταθερές.

Η χθεσινή φωτιά ξεκίνησε από την χωματερή του νησιού η οποία βρίσκεται πίσω από την ξακουστή και κατά πολλούς, εξωτική παραλία του Σίμου. Άραγε σε λίγα χρόνια πάνω στην καμένη γη τί ακριβώς θα χτιστεί; Κάτω απ' το χαρακτηρισμό «εξωτική παραλία» κρύβεται μια χωματερή που συγκεντρώνει τα σκουπίδια δεκάδων χιλιάδων τουριστών. Στο νησί διαμένουν μόνιμα περίπου 1.000 κάτοικοι και τους καλοκαιρινούς μήνες ο αριθμός αυτός δεκαπλασιάζεται. Είναι προφανές ότι άλλη η ποσότητα των απορριμμάτων 1.000 και άλλο 10.000 ανθρώπων.

Επίσης, κάτω από τον χαρακτηρισμό της «εξωτικότητας» κρύβεται η παντελής έλλειψη αποχετευτικού δικτύου, βιολογικού καθαρισμού και το μπάζωμα για την δημιουργία χώρου για τραπεζοκαθίσματα. Επίσης, το κάμπινγκ του νησιού έχει χτιστεί με διάφορες νομικές αλχημείες σε περιοχή ιδιαίτερου φυσικού κάλους και χαρακτηρισμένη Natura 2000 και κατά καιρούς έχει δεχτεί πρόστιμα για αυθαίρετες κατασκευές. Βέβαια, τα κατά καιρούς πρόστιμα είναι «νόμιμη» στάχτη στα μάτια. Η ηλεκτρονική σελίδα του οργανωμένου κάμπινγκ στο νησί ενημερώνει ότι στο κάμπινγκ λειτουργεί πρότυπη μονάδα βιολογικού καθαρισμού, αλλά χωρίς να λέει ποιος την ελέγχει, που διοχετεύει τα επεξεργασμένα λύματα και πόσο μακριά βρίσκεται από την εξωτική παραλία του Σίμου;

Ένα τόσο μικρό νησί λοιπόν, που το καλοκαίρι κυριολεκτικά πνίγεται απ' τον τουρισμό και το χειμώνα μαραζώνει, έχει ελλείψεις σε βασικές υποδομές. Παρ' όλα αυτά η λύση είναι οι χωματερές, οι βόθροι, τα λύματα στη θάλασσα και τα μπαζώματα για την δημιουργία χώρων.

Ο τουρισμός και η αγάπη για ένα τόπο δεν πάνε μαζί, αλλά βλέπετε το μέλλον για τον ελλαδικό χώρο έχει προδιαγραφεί ώστε να αποτελέσει έναν απέραντο διακοπότοπο, ξεγυμνώνοντας τον απ' όλες τις ιδιαιτερότητες, κουλτούρας, παραδόσεων, περιβάλλοντος κ.λπ. και τελικά την πλήρη καθυπόταξη των υπηκόων. Όσο δεν εξεγειρόμαστε απέναντι σ' αυτούς τους σχεδιασμούς, τόσο οι τόποι που μεγαλώσαμε και αγαπήσαμε θα μοιάζουν και θα γίνονται ξένοι και εχθρικοί.

Ελευθερόκοκκος

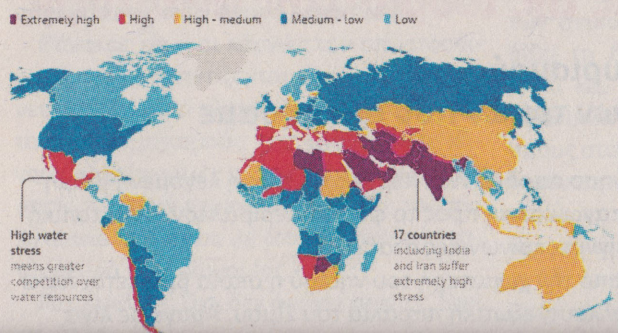
πηγή: Anarchy press

Όσο υπάρχουν Κράτη και Εξουσία το νερό θα μολύνεται και θα στερεύει

Το ¼ του παγκόσμιου πληθυσμού που ζει σε 17 χώρες ήδη επηρεάζεται από την όλο και αυξανόμενη έλλειψη νερού. Το Κατάρ, το Ισραήλ και ο Λίβανος μαζί με τις περιοχές Badghis του Αφγανιστάν, της Γκαμπορόνε και του Τζουάνενγκ στη Μποτσουάνα, βρίσκονται στην κορυφή των χωρών με τις χειρότερες ελλείψεις. Η Ινδία, των 1,3 δισεκατομμυρίων ανθρώπων, βρίσκεται και αυτή μέσα στις χώρες με αυξημένες ελλείψεις νερού γεγονός που είναι αποτέλεσμα του υπερπληθυσμού της, της έντονης βιομηχανοποίησης και της κλιματικής αλλαγής. Το σύνολο σχεδόν των μεγάλων πόλεων της χώρας, συμπεριλαμβανομένου του Νέου Δελχί, εξαντλούν με ταχύτατους ρυθμούς τα αποθέματα νερού, με τους ειδικούς να προειδοποιούν πως έως τα τέλη της επόμενης δεκαετίας το 40% του πληθυσμού θα μπορούσε να στερηθεί την πρόσβαση σε πόσιμο νερό. Αν τίποτα δεν αλλάξει υπολογίζεται ότι το θάνατο σε αργή κίνηση. Η ελλείψεις στο νερό είναι προάγγελος κοινωνικών αλλαγών. Η δυσκολία προμήθειας τροφίμων, η μετακίνηση πληθυσμών και οι κοινωνικές συγκρούσεις που θα συνδέονται άμεσα ή έμμεσα με την έλλειψη του νερού δεν είναι εικόνα απ' το μέλλον αλλά ήδη συμβαίνει.

A quarter of the world's population live in countries facing extremely high water stress

Καίγεται ο Αμαζόνιος. Άλλος ένας πνεύμονας της Γης καταστρέφεται

Από τις αρχές Αυγούστου πολλές φωτιές κατακαίουν μέρος της ζούγκλας του Αμαζονίου. Για τόσο καιρό κανένα ΜΜΕ δεν προέβαλε αυτή την τόσο σημαντική είδηση αποκρύπτοντάς την. Το γεγονός ότι οι καπνοί που κάλυψαν και το Σάο Πάολο έκαναν την μέρα νύχτα στάθηκε η αφορμή ώστε η είδηση να αρχίζει να διαδίδεται.

Οι φωτιές καίνε παρθένο δάσος που τροφοδοτεί τον πλανήτη με 20% του οξυγόνου του και συγχρόνως απορροφά τεράστιες ποσότητες διοξειδίου του άνθρακα. Οι φωτιές έχουν εξαπλωθεί στις επαρχίες Άκρε, Ροντόνια, Μάτο Γκρόσο, Μάτο Γκρόσο ντο Σουλ και φθάνουν ως τα τριπλά σύνορα Βραζιλίας- Βολιβίας και Παραγουάης. Μία από τις πυρκαγιές στην περιοχή της Ροντόνια και μόνο έχει καταστρέψει μέχρι στιγμής 10.000 στρέμματα ζούγκλας. Χιλιάδες άγρια ζώα έχουν χάσει την ζωή τους, ιθαγενείς έχουν εκτοπιστεί απ' τις εστίες τους αν και ακόμα δεν υπάρχει πλήρη ενημέρωση για να γνωρίζουμε το μέγεθος των καταστροφών, το βέβαιο είναι ότι πρόκειται από τις μεγαλύτερες πυρκαγιές στην χώρα και αυτό φαίνεται απ' το τεράστιο νέφος καπνού που έχει σκεπάσει πολλές περιοχές της Βραζιλίας.

Από 1 Ιανουαρίου ως 15 Αυγούστου έχουν καταγραφεί στη Βραζιλία 71.947 φωτιές. Η ζούγκλα του Αμαζονίου, λόγω του ότι στο μεγαλύτερο μέρος της παραμένει υγρή από την πυκνή βλάστηση, είναι σχεδόν απίθανο να αναφλεγεί με φυσικά αίτια και πάντα η πηγή των πυρκαγιών είναι ο ανθρώπινος παράγοντας. Οι φωτιές λοιπόν, προήλθαν από διάφορους καταπατητές και μεγαλοϊδιοκτήτες γης που εκμεταλλευόμενοι την τρίμηνη ξηρασία, προκάλεσαν συνεχιζόμενους εμπρησμούς στη ζούγκλα ώστε να μεγαλώσουν την ιδιοκτησία τους. Επίσης οι φωτιές είναι

ψη και την κράτηση δύο φοιτητών στη Σουραμπάγια της Ανατολικής Ιάβας, οι οποίοι κατέβασαν μία σημαία μπροστά από έναν κοιτώνα της φοιτητικής στέγης κατά την εορτή της Ημέρας Ανεξαρτησίας της Ινδονησίας στις 17 Αυγούστου. Οι διαδηλωτές έβαλαν φωτιά στο κτίριο του νομοθετικού συμβουλίου και έστησαν φλεγόμενα οδοφράγματα με ελαστικά και κλαδιά δέντρων. Η αστυνομία έριξε δακρυγόνα στους φοιτητικούς κοιτώνες συλλαμβάνοντας 43 φοιτητές. Συγχρόνως άτομα που αντιτίθενται στην απόσχιση πετροβολούσαν το κτίριο της εστίας. Συγχρόνως στην πόλη Jayapura έγινε διαδήλωση περίπου 500 ατόμων χωρίς να σημειωθούν επεισόδια.

Να σημειωθεί ότι εδώ και δεκαετίες στις ανατολικές επαρχίες της Ινδονησίας έχει αναπτυχθεί ένα αποσχιστικό κίνημα. Η Ινδονησία υποστηρίζει ότι η Παπούα και η Δυτική Παπούα είναι αναπόσπαστα και αδιαίρετα μέρη του ινδονησιακού κράτους και θεωρεί το κίνημα Free West Papua ως ένα παράνομο αυτονομιστικό κίνημα. Οι επαρχίες Παπούα και Δυτική Παπούα, το πλούσιο σε πόρους δυτικό τμήμα της Νέας Γουινέας, αποτελούν μια πρώην ολλανδική αποικία που ενσωματώθηκε στην Ινδονησία μετά από ένα ευρύτατα επικριμένο δημοψήφισμα που υποστηρίχθηκε από τον ΟΗΕ το 1969.

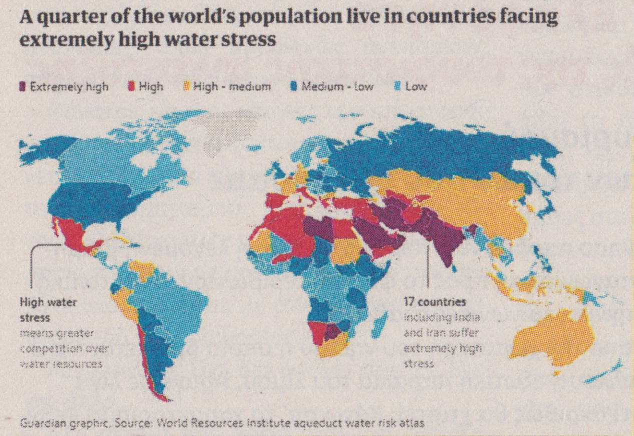
Παραλογισμός και Εξουσία: Αυξάνουν το κυνήγι του Ρινόκερου για τουριστικούς σκοπούς και με τα κερδισμένα έσοδα θα τον ...προστατέψουν.

Η Νότια Αφρική θα διπλασιάσει τον αριθμό των μαύρων ρινόκερων που μπορούν να σκοτωθούν από κυνήγι ως τρόπαια και μάλιστα υποστηρίζει ότι τα χρήματα που θα αντληθούν απ'το κυνήγι, θα στηρίξουν τη διατήρηση των απειλούμενων άγριων ζώων. Η απόφαση ελήφθη στη Σύμβαση για το Διεθνές Εμπόριο Απειλούμενων Ειδών (CITES), αφού έλαβε υποστήριξη από άλλα κράτη της περιοχής, όπως η Μποτσουάνα, η Ζιμπάμπουε, η Eswatini (πρώην Σουαζιλάνδη), καθώς και η Ε.Ε. και ο Καναδάς. Ο πληθυσμός του ρινόκερου λόγω της ζήτησης του κέρατός του, είχε μειωθεί σημαντικά τα προηγούμενα χρόνια από το νόμιμο αλλά και το παράνομο κυνήγι και τώρα που ο πληθυσμός παρουσιάζει αύξηση αποφάσισαν να αυξήσουν τον αριθμό σκοτωμένων ρινόκερων από το νόμιμο

Όσο υπάρχουν Κράτη και Εξουσία το νερό θα μολύνεται και θα στερεύει

Το ¼ του παγκόσμιου πληθυσμού που ζει σε 17 χώρες ήδη επηρεάζεται από την όλο και αυξανόμενη έλλειψη νερού. Το Κατάρ, το Ισραήλ και ο Λίβανος μαζί με τις περιοχές Badghis του Αφγανιστάν, της Γκαμπορόνε και του Τζουάνενγκ στη Μποτσουάνα, βρίσκονται στην κορυφή των χωρών με τις χειρότερες ελλείψεις. Η Ινδία, των 1,3 δισεκατομμυρίων ανθρώπων, βρίσκεται και αυτή μέσα στις χώρες με αυξημένες ελλείψεις νερού γεγονός που είναι αποτέλεσμα του υπερπληθυσμού της, της έντονης βιομηχανοποίησης και της κλιματικής αλλαγής. Το σύνολο σχεδόν των μεγάλων πόλεων της χώρας, συμπεριλαμβανομένου του Νέου Δελχί, εξαντλούν με ταχύτατους ρυθμούς τα αποθέματα νερού, με τους ειδικούς να προειδοποιούν πως έως τα τέλη της επόμενης δεκαετίας το 40% του πληθυσμού θα μπορούσε να στερηθεί την πρόσβαση σε πόσιμο νερό. Αν τίποτα δεν αλλάξει υπολογίζεται ότι το

2030 η ζήτηση νερού θα είναι διπλάσια από το διαθέσιμο. Το Λαντάκ στη βόρεια Ινδία, αντιμετωπίζει σοβαρό πρόβλημα λειψυδρίας καθώς η αυξημένη τουριστική κίνηση έχει αλλάξει τις ισορροπίες υδροδότησης και η περιοχή έχει μετατραπεί σ' ένα από τα πιο ξηρά μέρη του κόσμου. Για αιώνες το Λαντάκ χρησιμοποιούσε και αποθήκευε το νερό από το λιώσιμο των χιονισμένων Ιμαλάϊων κάτι που πλέον δεν είναι αρκετό.

Οι ΗΠΑ δεν αντιμετωπίζουν υψηλές πιέσεις και ελλείψεις συνολικά, εκτός απ' το Νέο Μέξικο, την Καλιφόρνια και κάποιες ακόμα πολιτείες που θα ενταθούν τα επόμενα χρόνια με την αύξηση της θερμοκρασίας του πλανήτη. Η υδάτινη διαθεσιμότητα του Νέου Μέξικο είναι ισοδύναμη με τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και την Ερυθραία. Η Καλιφόρνια, η οποία το 2011 αντιμετώπισε ξηρασία, παρέα

πνεύμονας της Γης καταστρέφεται

Από τις αρχές Αυγούστου πολλές φωτιές κατακαίουν μέρος της ζούγκλας του Αμαζονίου. Για τόσο καιρό κανένα ΜΜΕ δεν προέβαλε αυτή την τόσο σημαντική είδηση αποκρύπτοντάς την. Το γεγονός ότι οι καπνοί που κάλυψαν και το Σάο Πάολο έκαναν την μέρα νύχτα στάθηκε η αφορμή ώστε η είδηση να αρχίζει να διαδίδεται.

Οι φωτιές καίνε παρθένο δάσος που τροφοδοτεί τον πλανήτη με 20% του οξυγόνου του και συγχρόνως απορροφά τεράστιες ποσότητες διοξειδίου του άνθρακα. Οι φωτιές έχουν εξαπλωθεί στις επαρχίες Άκρε, Ροντόνια, Μάτο Γκρόσο, Μάτο Γκρόσο ντο Σουλ και φθάνουν ως τα τριπλά σύνορα Βραζιλίας- Βολιβίας και Παραγουάης. Μία από τις πυρκαγιές στην περιοχή της Ροντόνια και μόνο έχει καταστρέψει μέχρι στιγμής 10.000 στρέμματα ζούγκλας. Χιλιάδες άγρια ζώα έχουν χάσει την ζωή τους, ιθαγενείς έχουν εκτοπιστεί απ' τις εστίες τους αν και ακόμα δεν υπάρχει πλήρη ενημέρωση για να γνωρίζουμε το μέγεθος των καταστροφών, το βέβαιο είναι ότι πρόκειται από τις μεγαλύτερες πυρκαγιές στην χώρα και αυτό φαίνεται απ' το τεράστιο νέφος καπνού που έχει σκεπάσει πολλές περιοχές της Βραζιλίας.

Από 1 Ιανουαρίου ως 15 Αυγούστου έχουν καταγραφεί στη Βραζιλία 71.947 φωτιές. Η ζούγκλα του Αμαζονίου, λόγω του ότι στο μεγαλύτερο μέρος της παραμένει υγρή από την πυκνή βλάστηση, είναι σχεδόν απίθανο να αναφλεγεί με φυσικά αίτια και πάντα η πηγή των πυρκαγιών είναι ο ανθρώπινος παράγοντας. Οι φωτιές λοιπόν, προήλθαν από διάφορους καταπατητές και μεγαλοϊδιοκτήτες γης που εκμεταλλευόμενοι την τρίμηνη ξηρασία, προκάλεσαν συνεχιζόμενους εμπρησμούς στη ζούγκλα ώστε να μεγαλώσουν την ιδιοκτησία τους. Επίσης οι φωτιές είναι γνωστή τακτική πολλών εταιρειών εξορύξεων και υλοτομίας, ώστε να εκδιώξουν τους ιθαγενείς από τον τόπο κατοικίας του. Αυτοί οι άνθρωποι έχουν την υποστήριξη του ακροδεξιού προέδρου της Βραζιλίας Μπολσονάρο που από τους πρώτους μήνες της διακυβέρνησής του οι αποψιλώσεις στη ζούγκλα του Αμαζονίου έχουν σημειώσει αύξηση κατά 88%. Τα παραπάνω προέκυψαν από τον πρόεδρο της διαστημικής εταιρίας της χώρας την λεγόμενη INPE ο οποίος μετά τις αποκαλύψεις, όπως ήταν αναμενόμενο, απολύθηκε. Επίσης ο Μπολσονάρο έχει επιτρέψει εξορύξεις σε περιοχές ιθαγενών.

Όσο οι άνθρωποι θα εμπιστεύονται τις ζωές τους, σε στυγνούς εξουσιαστές που νοιάζονται μόνο για τα χρήματα και εχθρεύονται όχι μόνο το μέρος που ζουν και αναπνέουν αλλά και κάθε μορφή ζωής, συμπεριλαμβανομένου και του ανθρώπου, ο πλανήτης σε λίγα χρόνια θα μοιάζει με κρανίου τόπο και τα μέρη που αγαπήσαμε και

χρόνως στην πόλη Jayapura έγινε διαδήλωση περίπου 500 ατόμων χωρίς να σημειωθούν επεισόδια.

Να σημειωθεί ότι εδώ και δεκαετίες στις ανατολικές επαρχίες της Ινδονησίας έχει αναπτυχθεί ένα αποσχιστικό κίνημα. Η Ινδονησία υποστηρίζει ότι η Παπούα και η Δυτική Παπούα είναι αναπόσπαστα και αδιαίρετα μέρη του ινδονησιακού κράτους και θεωρεί το κίνημα Free West Papua ως ένα παράνομο αυτονομιστικό κίνημα. Οι επαρχίες Παπούα και Δυτική Παπούα, το πλούσιο σε πόρους δυτικό τμήμα της Νέας Γουινέας, αποτελούν μια πρώην ολλανδική αποικία που ενσωματώθηκε στην Ινδονησία μετά από ένα ευρύτατα επικριμένο δημοψήφισμα που υποστηρίχθηκε από τον ΟΗΕ το 1969.

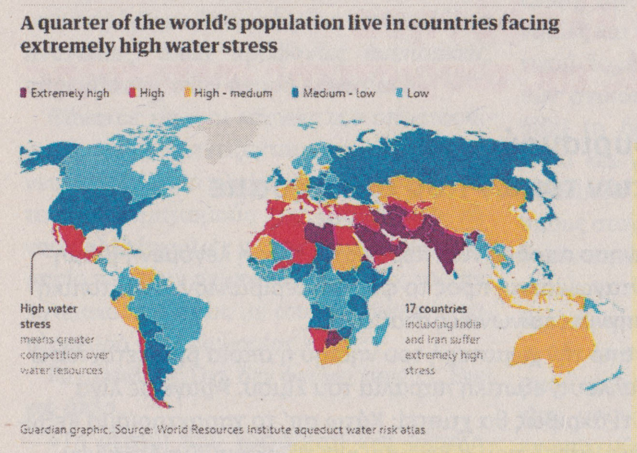
Παραλογισμός και Εξουσία: Αυξάνουν το κυνήγι του Ρινόκερου για τουριστικούς σκοπούς και με τα κερδισμένα έσοδα θα τον ...προστατέψουν.

Η Νότια Αφρική θα διπλασιάσει τον αριθμό των μαύρων ρινόκερων που μπορούν να σκοτωθούν από κυνήγι ως τρόπαια και μάλιστα υποστηρίζει ότι τα χρήματα που θα αντληθούν απ'το κυνήγι, θα στηρίξουν τη διατήρηση των απειλούμενων άγριων ζώων. Η απόφαση ελήφθη στη Σύμβαση για το Διεθνές Εμπόριο Απειλούμενων Ειδών (CITES), αφού έλαβε υποστήριξη από άλλα κράτη της περιοχής, όπως η Μποτσουάνα, η Ζιμπάμπουε, η Eswatini (πρώην Σουαζιλάνδη), καθώς και η Ε.Ε. και ο Καναδάς. Ο πληθυσμός του ρινόκερου λόγω της ζήτησης του κέρατός του, είχε μειωθεί σημαντικά τα προηγούμενα χρόνια από το νόμιμο αλλά και το παράνομο κυνήγι και τώρα που ο πληθυσμός παρουσιάζει αύξηση αποφάσισαν να αυξήσουν τον αριθμό σκοτωμένων ρινόκερων από το νόμιμο κυνήγι ανά χρόνο. Περίπου 5.000 μαύροι ρινόκεροι υπάρχουν σήμερα, σχεδόν 2.000 από αυτούς στη Νότια Αφρική. Απο το 2003, επιτρέπεται στη Νότια Αφρική να πωλεί δικαιώματα κυνηγιού για πέντε μαύρους ρινόκερους ετησίως. Η τελευταία απόφαση σημαίνει ότι μπορεί να πάρει μέχρι και το 0,5% του πληθυσμού, δηλαδή εννέα ρινόκερους στα σημερινά επίπεδα.

Μια προηγούμενη ψηφοφορία στη συνάντηση της Σύμβασης για το Διεθνές Εμπόριο Απειλούμενων Ειδών,

τα αποθέματα νερού, με τους ειδικούς να προειδοποι-ούν πως έως τα τέλη της επόμενης δεκαετίας το 40% του πληθυσμού θα μπορούσε να στερηθεί την πρόσβαση σε πόσιμο νερό. Αν τίποτα δεν αλλάξει υπολογίζεται ότι το

2030 η ζήτηση νερού θα είναι διπλάσια από το διαθέσιμο. Το Λαντάκ στη βόρεια Ινδία, αντιμετωπίζει σοβαρό πρόβλημα λειψυδρίας καθώς η αυξημένη τουριστική κίνηση έχει αλλάξει τις ισορροπίες υδροδότησης και η περιοχή έχει μετατραπεί σ' ένα από τα πιο ξηρά μέρη του κόσμου. Για αιώνες το Λαντάκ χρησιμοποιούσε και αποθήκευε το νερό από το λιώσιμο των χιονισμένων Ιμαλάϊων κάτι που πλέον δεν είναι αρκετό.

Οι ΗΠΑ δεν αντιμετωπίζουν υψηλές πιέσεις και ελλείψεις συνολικά, εκτός απ' το Νέο Μέξικο, την Καλιφόρνια και κάποιες ακόμα πολιτείες που θα ενταθούν τα επόμενα χρόνια με την αύξηση της θερμοκρασίας του πλανήτη. Η υδάτινη διαθεσιμότητα του Νέου Μέξικο είναι ισοδύναμη με τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και την Ερυθραία. Η Καλιφόρνια, η οποία το 2011 αντιμετώπισε ξηρασία, παρέα με την αύξηση του πληθυσμού της αντιμετωπίζει και αύξηση της θερμοκρασίας.

Οι πληθυσμοί και οι οικονομίες αυξάνονται και απαιτούν περισσότερο νερό και συγχρόνως η προσφορά του νερού απειλείται από την αλλαγή του κλίματος και τη ρύπανση. Στις 17 χώρες που αντιμετωπίζουν εξαιρετικά υψηλό άγχος στο νερό, διαπιστώθηκε ότι η γεωργία, η βιομηχανία και οι δήμοι χρησιμοποιούν μέχρι και το 80% των διαθέσιμων επιφανειακών και υπογείων υδάτων σε ένα μέσο έτος. Οι συνέπειες της ξηρασίας είναι συχνά αόρατες αλλά είναι σημαντικές και προκαλούν δυστυχία και ζούγκλας. Χιλιάδες άγρια ζώα έχουν χάσει την ζωή τους, ιθαγενείς έχουν εκτοπιστεί απ' τις εστίες τους αν και ακόμα δεν υπάρχει πλήρη ενημέρωση για να γνωρίζουμε το μέγεθος των καταστροφών, το βέβαιο είναι ότι πρόκειται από τις μεγαλύτερες πυρκαγιές στην χώρα και αυτό φαίνεται απ' το τεράστιο νέφος καπνού που έχει σκεπάσει πολλές περιοχές της Βραζιλίας.

Από 1 Ιανουαρίου ως 15 Αυγούστου έχουν καταγραφεί στη Βραζιλία 71.947 φωτιές. Η ζούγκλα του Αμαζονίου, λόγω του ότι στο μεγαλύτερο μέρος της παραμένει υγρή από την πυκνή βλάστηση, είναι σχεδόν απίθανο να αναφλεγεί με φυσικά αίτια και πάντα η πηγή των πυρκαγιών είναι ο ανθρώπινος παράγοντας. Οι φωτιές λοιπόν, προήλθαν από διάφορους καταπατητές και μεγαλοϊδιοκτήτες γης που εκμεταλλευόμενοι την τρίμηνη ξηρασία, προκάλεσαν συνεχιζόμενους εμπρησμούς στη ζούγκλα ώστε να μεγαλώσουν την ιδιοκτησία τους. Επίσης οι φωτιές είναι γνωστή τακτική πολλών εταιρειών εξορύξεων και υλοτομίας, ώστε να εκδιώξουν τους ιθαγενείς από τον τόπο κατοικίας του. Αυτοί οι άνθρωποι έχουν την υποστήριξη του ακροδεξιού προέδρου της Βραζιλίας Μπολσονάρο που από τους πρώτους μήνες της διακυβέρνησής του οι αποψιλώσεις στη ζούγκλα του Αμαζονίου έχουν σημειώσει αύξηση κατά 88%. Τα παραπάνω προέκυψαν από τον πρόεδρο της διαστημικής εταιρίας της χώρας την λεγόμενη INPE ο οποίος μετά τις αποκαλύψεις, όπως ήταν αναμενόμενο, απολύθηκε. Επίσης ο Μπολσονάρο έχει επιτρέψει εξορύξεις σε περιοχές ιθαγενών.

Όσο οι άνθρωποι θα εμπιστεύονται τις ζωές τους, σε στυγνούς εξουσιαστές που νοιάζονται μόνο για τα χρήματα και εχθρεύονται όχι μόνο το μέρος που ζουν και αναπνέουν αλλά και κάθε μορφή ζωής, συμπεριλαμβανομένου και του ανθρώπου, ο πλανήτης σε λίγα χρόνια θα μοιάζει με κρανίου τόπο και τα μέρη που αγαπήσαμε και μεγαλώσαμε θα έχουν μείνει ανέπαφα μόνο στις αναμνήσεις μας.

Τα Κράτη και η κάθε μορφής Εξουσία γενούν, συντηρούν και πολλαπλασιάζουν την καταστροφή, την εκμετάλλευση και την δυστυχία σ' αυτόν τον πλανήτη.

Ταραχές στην δυτική Παπούα, φουντώνει το αυτονομιστικό κίνημα

Διαδηλωτές στη πρωτεύουσα της δυτικής Παπούα της επαρχίας Manokwari πυρπόλησαν κτίριο του τοπικού κοινοβουλίου, μετά από μια διαδήλωση ενάντια στη σύλλη-

το κυνήγι του Ρινόκερου για τουριστικούς σκοπούς και με τα κερδισμένα έσοδα θα τον ...προστατέψουν.

Η Νότια Αφρική θα διπλασιάσει τον αριθμό των μαύρων ρινόκερων που μπορούν να σκοτωθούν από κυνήγι ως τρόπαια και μάλιστα υποστηρίζει ότι τα χρήματα που θα αντληθούν απ'το κυνήγι, θα στηρίξουν τη διατήρηση των απειλούμενων άγριων ζώων. Η απόφαση ελήφθη στη Σύμβαση για το Διεθνές Εμπόριο Απειλούμενων Ειδών (CITES), αφού έλαβε υποστήριξη από άλλα κράτη της περιοχής, όπως η Μποτσουάνα, η Ζιμπάμπουε, η Eswatini (πρώην Σουαζιλάνδη), καθώς και η Ε.Ε. και ο Καναδάς. Ο πληθυσμός του ρινόκερου λόγω της ζήτησης του κέρατός του, είχε μειωθεί σημαντικά τα προηγούμενα χρόνια από το νόμιμο αλλά και το παράνομο κυνήγι και τώρα που ο πληθυσμός παρουσιάζει αύξηση αποφάσισαν να αυξήσουν τον αριθμό σκοτωμένων ρινόκερων από το νόμιμο κυνήγι ανά χρόνο. Περίπου 5.000 μαύροι ρινόκεροι υπάρχουν σήμερα, σχεδόν 2.000 από αυτούς στη Νότια Αφρική. Απο το 2003, επιτρέπεται στη Νότια Αφρική να πωλεί δικαιώματα κυνηγιού για πέντε μαύρους ρινόκερους ετησίως. Η τελευταία απόφαση σημαίνει ότι μπορεί να πάρει μέχρι και το 0,5% του πληθυσμού, δηλαδή εννέα ρινόκερους στα σημερινά επίπεδα.

Μια προηγούμενη ψηφοφορία στη συνάντηση της Σύμβασης για το Διεθνές Εμπόριο Απειλούμενων Ειδών,

εξέδωσε απαγόρευση εξαγωγής άγριων αφρικανικών ελεφάντων σε ζωολογικούς κήπους. Η Ζιμπάμπουε έχει πουλήσει δεκάδες ελέφαντες σε κινεζικά αξιοθέατα τα τελευταία χρόνια. Η νέα σύμβαση αναφέρει ότι οι μόνοι αποδεκτοί προορισμοί είναι τα άγρια, φυσικά ενδιαιτήματα. Η συνάντηση 183 χωρών, που πραγματοποιήθηκε

στη Γενεύη, εξέτασε επίσης τη δυσχερή κατάσταση των θαλάσσιων πλασμάτων και υπήρξε ομόφωνη υποστήριξη για την παροχή μεγαλύτερης προστασίας των ιπποφόρων. Είναι πολύ περιζήτητα στο εμπόριο ενυδρείων και για την παραδοσιακή κινεζική ιατρική. Η CITES έχει περιορίσει το διεθνές εμπόριο σε 44 είδη θαλάσσιας ζωής από το 2002. Το εμπόριο ζωντανών και αποξηραμένων δειγμάτων μειώθηκε κατά 75% και 90% αντίστοιχα την τελευταία δεκαετία, αλλά πολλά εκατομμύρια εξακολουθούν να αλλάζουν χέρια κάθε χρόνο. Η σύνοδος κορυφής συμφώνησε επίσης ότι πρέπει να δοθεί έμφαση στο αυξανόμενο εμπόριο θαλάσσιων διακοσμητικών ψαριών, συμπεριλαμβανομένων πολλών ψαριών και καρχαριών κοραλλιογενών υφάλων. Το εμπόριο που προμηθεύει δημόσια και ιδιωτικά ενυδρεία έχει αυξηθεί 60 φορές από το 2000, με 1,5 δισ. ψάρια που πωλούνται κάθε χρόνο.

Οι σύνοδοι, οι συμβάσεις, τα ωραία λόγια και οι αυξημένες εμφάσεις των κρατών είναι άλλα λόγια ν' αγαπιόμαστε. Στην προκειμένη έχουμε την μέγιστη υποκρισία που με το πρόσχημα της «προστασίας» της άγριας ζωής, νομιμοποιούν την αύξηση των επιτρεπόμενων θυμάτων με σκοπό την προστασία των ειδών που κυνηγούν. Ένας ανεστραμμένος καθρέπτης που μόνος σκοπός του είναι το κέρδος στις πλάτες της φύσης και της άγριας ζωής. Κάποια άγρια είδη θα χάσουν την ζωή τους για το γούστο κάποιων τουριστών και άλλα θα πωληθούν σε διάφορα κράτη για να διασκεδάζουν οι άνθρωποι που τα βλέπουν. Τα κράτη δεν ενδιαφέρονται για καμιά προάσπιση της φύσης και των άγριων ζώων, οι παραπάνω συμβάσεις και συναντήσεις είναι για την διευθέτηση της μοιρασιάς και μόνο.

Ο πόρδος των αγελάδων ως μέρος του προβλήματος της κλιματικής αλλαγής!

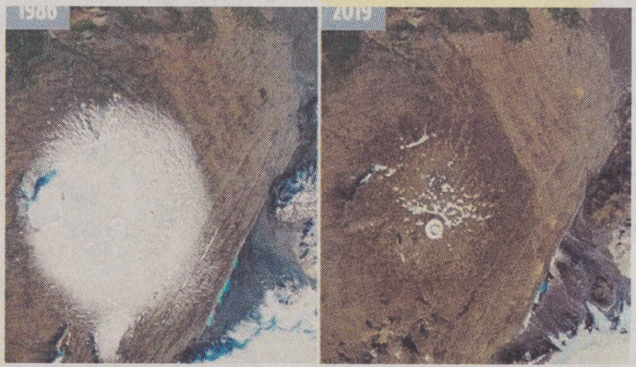
Μερικοί ερευνητές στο Πανεπιστήμιο της Ακτής του Ήλιου στην Αυστραλία αυτή την περίοδο διευρύνουν την ανθρώπινη γνώση πάνω στο θέμα της μείωσης των εκπομπών μεθανίου στις αγελάδες. Κοινώς, μελετούν πώς οι αγελάδες θα κλάνουν και θα ρεύονται λιγότερο. Αλλά γιατί κάποιοι να πληρώνονται γι αυτό το πράγμα; Αυτή την περίοδο υπάρχουν διάφορες δημοσιεύσεις που θεωρούν το κλάσιμο των ζώων συνυπεύθυνο στο φαινόμενο του θερμοκηπίου. Ξεχάστε τις βιομηχανικές μονάδες, την μπές αερίων του θερμοκηπίου στην Αυστραλία κατά 10%.

Αυτός που κλάνει είναι πάντα αυτός που φταίει ή όπως λέει ο λαός: Πόρδου άκουσμα, σκατού μαντάτο.

Η Ισλανδία «κήδεψε» έναν παγετώνα της

Ο παγετώνας Όκγιεκουλ, ο οποίος το 1890 εξακολουθούσε να καλύπτει επιφάνεια 16 τετραγωνικών χιλιομέτρων, το 2012 είχε πλέον έκταση μόλις 700 τετραγωνικά μέτρα και το 2014 οι γεωλόγοι πήραν την απόφαση ότι ο Όκγιεκουλ ήταν πλέον ένας νεκρός πάγος χωρίς να έχει τα χαρακτηριστικά παγετώνα, δηλαδή να είναι περίπου 40-50 μέτρα πάχος και η παραγόμενη πίεσή του να του δίνει μια πλαστικότητα ώστε να μπορεί να μετακινείται.

Έτσι, λοιπόν, στο σημείο που υπήρχε κάποτε ο Όκγιε-

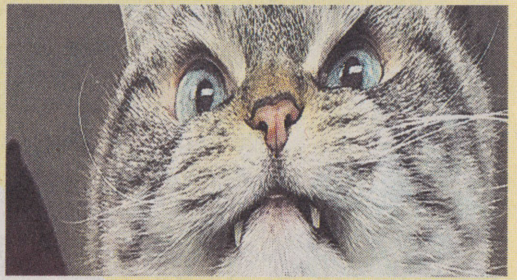
κουλ οι Ισλανδοί τοποθέτησαν μια αναμνηστική πλάκα με τίτλο «Επιστολή στο Μέλλον» που γράφει τα επίπεδα ρεκόρ του διοξειδίου του άνθρακα (415 ppm CO_2) του Μαΐου του 2019 καθώς και ότι: «Μέσα στα επόμενα 200 χρόνια, όλοι οι παγετώνες μας θα ακολουθήσουν τον ίδιο δρόμο. Στόχος αυτού του μνημείου είναι να δείξει ότι γνωρίζουμε τί συμβαίνει και τί χρειάζεται να γίνει. Μόνο εσύ γνωρίζεις αν το πράξαμε».

Δεν μπορούμε να παραβλέψουμε ότι η Γη, έχει περάσει στο προαιώνιο παρελθόν της πολύ πιο δύσκολες καταστάσεις απ' την σημερινή, ο κύκλος της έντασης και της ισορρόπησης βρισκόταν, υπάκουε εξ' ολοκλήρου σε φυσικές διεργασίες. Η διαφορά σ'αυτή τη φάση είναι ο παράγοντας άνθρωπος που έχει βάλει το λιθαράκι του στο κύκλο

μετάλλων για την παραγωγή ειδών υψηλής τεχνολογίας. Οι ΗΠΑ θέλουν να χτυπήσουν εμπορικά την ανερχόμενη Κίνα και τέτοιου είδους «αστειάκια» αντανακλούν την παραπάνω πραγματικότητα. Δεν είναι η πρώτη φορά που αμερικάνος πρόεδρος «ψάχνεται» για την Γροιλανδία. Η αρνητική απάντηση της Δανίας θεωρήθηκε ανάρμοστη απ'τον Τραμπ με αποτέλεσμα να ακυρώσει επίσημη επίσκεψη στην Κοπεγχάγη. Δεν είναι η πρώτη φορά που υπάρχει τέτοιο ζήτημα με την Γροιλανδία αφού το 1946 ο Χάρυ Τρούμαν, είχε προσπαθήσει να αγοράσει το νησί δίνοντας 100 εκατομμύρια δολάρια σε χρυσό.

Για τους κυρίαρχους όλα πουλιόνται και όλα αγοράζονται χωρίς καμία διάκριση. Είτε είναι γη είτε είναι άνθρωποι και συνειδήσεις, Έτσι λοιπόν, όσο προχωράει η αφαίμαξη του πλανήτη απ'τους κυρίαρχους, με διάφορους εξουσιαστικούς μανδύες (καπιταλιστικούς, κομμουνιστικούς κλπ), τόσο θα διευρύνεται η καταστροφή και η δυστυχία. Δεν θα σταματήσουν μέχρι να αντλήσουν και την τελευταία σταγόνα υδρογονάνθρακα, μέχρι να βγάλουν και το τελευταίο πολύτιμο μέταλλο απ'τη Γη που θα τους βοηθήσει στην εδραίωση της κυριαρχίας τους. Δεν θα σταματήσουν γιατί έχουν σχέδια και στόχους που οφείλουμε να είμαστε αντίθετοι μέχρι να ανατραπούν.

Βασανισμός και θανάτωση γατών στο Ακρωτήρι Χανίων. Όποιος σιωπά είναι συνυπεύθυνος

Άλλο ένα περιστατικό βασανισμού και θανάτωσης ζώων συνέβη στην Κρήτη. Συγκεκριμένα στο Ακρωτήρι Χανίων, βρέθηκαν 5 γάτες σφαγιασμένες, με βγαλμένα τα μάτια και παραταγμένες η μια δίπλα στην
στην άλλη στη μέση του δρόμου μεταξύ των χωριών Κα-

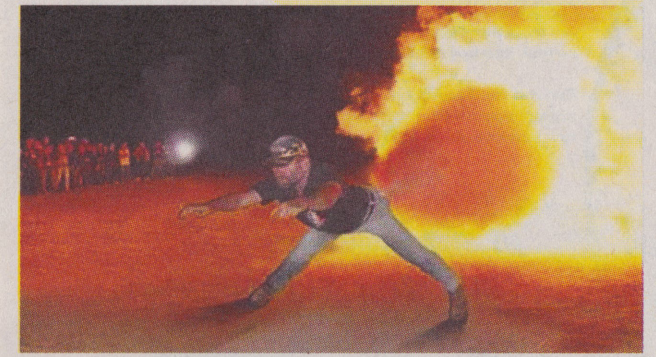
χέρια κάθε χρόνο. Η σύνοδος κορυφής συμφώνησε επίσης ότι πρέπει να δοθεί έμφαση στο αυξανόμενο εμπόριο θαλάσσιων διακοσμητικών ψαριών, συμπεριλαμβανομένων πολλών ψαριών και καρχαριών κοραλλιογενών υφάλων. Το εμπόριο που προμηθεύει δημόσια και ιδιωτικά ενυδρεία έχει αυξηθεί 60 φορές από το 2000, με 1,5 δισ. ψάρια που πωλούνται κάθε χρόνο.

Οι σύνοδοι, οι συμβάσεις, τα ωραία λόγια και οι αυξημένες εμφάσεις των κρατών είναι άλλα λόγια ν' αγαπιόμαστε. Στην προκειμένη έχουμε την μέγιστη υποκρισία που με το πρόσχημα της «προστασίας» της άγριας ζωής, νομιμοποιούν την αύξηση των επιτρεπόμενων θυμάτων με σκοπό την προστασία των ειδών που κυνηγούν. Ένας ανεστραμένος καθρέπτης που μόνος σκοπός του είναι το κέρδος στις πλάτες της φύσης και της άγριας ζωής. Κάποια άγρια είδη θα χάσουν την ζωή τους για το γούστο κάποιων τουριστών και άλλα θα πωληθούν σε διάφορα κράτη για να διασκεδάζουν οι άνθρωποι που τα βλέπουν. Τα κράτη δεν ενδιαφέρονται για καμιά προάσπιση της φύσης και των άγριων ζώων, οι παραπάνω συμβάσεις και συναντήσεις είναι για την διευθέτηση της μοιρασιάς και μόνο.

Ο πόρδος των αγελάδων ως μέρος του προβλήματος της κλιματικής αλλαγής!

Μερικοί ερευνητές στο Πανεπιστήμιο της Ακτής του Ήλιου στην Αυστραλία αυτή την περίοδο διευρύνουν την ανθρώπινη γνώση πάνω στο θέμα της μείωσης των εκπομπών μεθανίου στις αγελάδες. Κοινώς, μελετούν πώς οι αγελάδες θα κλάνουν και θα ρεύονται λιγότερο. Αλλά γιατί κάποιοι να πληρώνονται γι αυτό το πράγμα; Αυτή την περίοδο υπάρχουν διάφορες δημοσιεύσεις που θεωρούν το κλάσιμο των ζώων συνυπεύθυνο στο φαινόμενο του θερμοκηπίου. Ξεχάστε τις βιομηχανικές μονάδες, την καύση υδρογονανθράκων, τους στρατούς των κρατών και τόσα άλλα που απομυζούν τον πλανήτη.

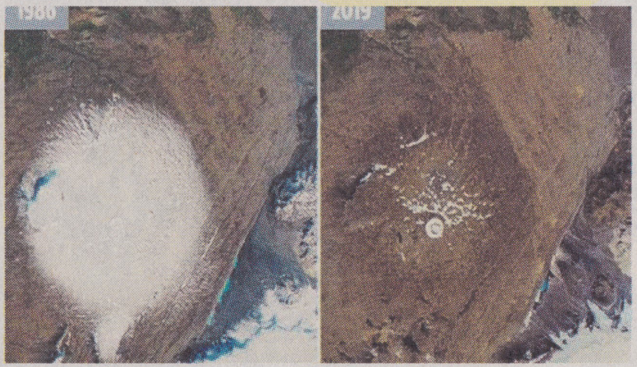
Έτσι, λοιπόν, οι επιστήμονες σκέφτονται να εκμετάλ-

λευτούν μαζικά ένα φύκι της επαρχίας Queensland της Αυστραλίας, το οποίο φαίνεται πως μειώνει το μεθάνιο

και το 2014 οι γεωλόγοι πήραν την απόφαση ότι ο Όκγιεκουλ ήταν πλέον ένας νεκρός πάγος χωρίς να έχει τα χαρακτηριστικά παγετώνα, δηλαδή να είναι περίπου 40-50 μέτρα πάχος και η παραγόμενη πίεσή του να του δίνει μια πλαστικότητα ώστε να μπορεί να μετακινείται.

Έτσι, λοιπόν, στο σημείο που υπήρχε κάποτε ο Όκγιε-

κουλ οι Ισλανδοί τοποθέτησαν μια αναμνηστική πλάκα με τίτλο «Επιστολή στο Μέλλον» που γράφει τα επίπεδα ρεκόρ του διοξειδίου του άνθρακα (415 ppm CO_2) του Μαΐου του 2019 καθώς και ότι: «Μέσα στα επόμενα 200 χρόνια, όλοι οι παγετώνες μας θα ακολουθήσουν τον ίδιο δρόμο. Στόχος αυτού του μνημείου είναι να δείξει ότι γνωρίζουμε τί συμβαίνει και τί χρειάζεται να γίνει. Μόνο εσύ γνωρίζεις αν το πράξαμε».

Δεν μπορούμε να παραβλέψουμε ότι η Γη, έχει περάσει στο προαιώνιο παρελθόν της πολύ πιο δύσκολες καταστάσεις απ' την σημερινή, ο κύκλος της έντασης και της ισορρόπησης βρισκόταν, υπάκουε εξ' ολοκλήρου σε φυσικές διεργασίες. Η διαφορά σ'αυτή τη φάση είναι ο παράγοντας άνθρωπος που έχει βάλει το λιθαράκι του στο κύκλο της καταστροφής και το πιο σημαντικό είναι ότι δεν θα αφήσει την Γη να ανακάμψει όπως έκανε για αιώνες. Έτσι όσο ο κόσμος εμπιστεύεται τις ζωές του και το μέλλον του πλανήτη σε κάθε λογής εξουσιαστές, τόσο αυτές οι συμβολικές τελετές θα πληθαίνουν στο μέλλον και θα μένουν μόνο στον συμβολισμό. Οι εξουσίες αρέσκονται σε τελετές και συμβολισμούς, φολκλοροποιώντας το πρόβλημα που οι ίδιες δημιούργησαν.

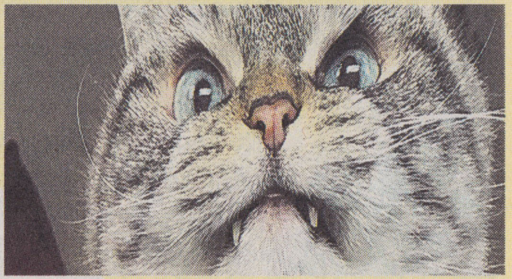
Ποσό πάει η Γροιλανδία ρε παιδιά;

Ο Τραμπ θέλει να αγοράσει την Γροιλανδία αλλά η Δανία δεν πουλάει! Ο Τραμπ προφανώς δεν θέλει να πάρει ένα τροχόσπιτο, να βάλει μέσα την Μελάνια και να βολτάρει, αλλά το πλούσιο υπέδαφος της που αυτή την στιγμή το εκμεταλλεύεται η Κίνα και σε λιγότερο βαθμό η Αυστραλία. Το υπέδαφος κρύβει 38,5 εκατ. τόνους 17 σπάνιων

ο Χάρυ Τρούμαν, είχε προσπαθήσει να αγοράσει το νησί δίνοντας 100 εκατομμύρια δολάρια σε χρυσό.

Για τους κυρίαρχους όλα πουλιόνται και όλα αγοράζονται χωρίς καμία διάκριση. Είτε είναι γη είτε είναι άνθρωποι και συνειδήσεις, Έτσι λοιπόν, όσο προχωράει η αφαίμαξη του πλανήτη απ'τους κυρίαρχους, με διάφορους εξουσιαστικούς μανδύες (καπιταλιστικούς, κομμουνιστικούς κλπ), τόσο θα διευρύνεται η καταστροφή και η δυστυχία. Δεν θα σταματήσουν μέχρι να αντλήσουν και την τελευταία σταγόνα υδρογονάνθρακα, μέχρι να βγάλουν και το τελευταίο πολύτιμο μέταλλο απ'τη Γη που θα τους βοηθήσει στην εδραίωση της κυριαρχίας τους. Δεν θα σταματήσουν γιατί έχουν σχέδια και στόχους που οφείλουμε να είμαστε αντίθετοι μέχρι να ανατραπούν.

Βασανισμός και θανάτωση γατών στο Ακρωτήρι Χανίων. Όποιος σιωπά είναι συνυπεύθυνος

Άλλο ένα περιστατικό βασανισμού και θανάτωσης ζώων συνέβη στην Κρήτη. Συγκεκριμένα στο Ακρωτήρι Χανίων, βρέθηκαν 5 γάτες σφαγιασμένες, με βγαλμένα τα μάτια και παραταγμένες η μια δίπλα στην
στην άλλη στη μέση του δρόμου μεταξύ των χωριών Καθιανά και Αρώνι. Αυτός ή αυτοί οι άνθρωποι που προέβησαν σ' αυτή την άθλια πράξη σίγουρα δεν ήταν πρωτάρηδες, προφανώς ήθελαν δημοσιότητα και σίγουρα δεν θα μείνουν στα ζώα. Μπορεί να έχουν παιδιά, να είναι σύζυγοι και εκεί να συνεχίζουν πρακτικές βασανισμού στους οικείους τους. Τέτοιες πρακτικές δεν σταματούν, ούτε αρχίζουν με το συγκεκριμένο περιστατικό, αλλά έχουν συνέχεια στο χρόνο και δεν κάνουν διακρίσεις και σε άλλα είδη ζωής, συμπεριλαμβανομένου και του ανθρώπου. Αυτοί οι άνθρωποι πιθανόν να προέρχονται από μια μικρή κοινότητα και έχουν όνομα που οι συγχωριανοί τους γνωρίζουν.

Καλούμε, λοιπόν, τους συγχωριανούς τους στα Καθιανά ή στο Αρώνι ή σε κάποιο παραδίπλα χωριό που πιθανόν τους ή τον γνωρίζουν, να επιληφθούν του θέματος, ώστε να σώσουν όχι μόνο τα κατοικίδιά τους, αλλά και τα φιλικά ή οικογενειακά τους πρόσωπα. Μόνο έτσι σπάνε τα

να διασκεδάζουν οι άνθρωποι που τα βλέπουν. Τα κράτη δεν ενδιαφέρονται για καμιά προάσπιση της φύσης και των άγριων ζώων, οι παραπάνω συμβάσεις και συναντήσεις είναι για την διευθέτηση της μοιρασιάς και μόνο.

Ο πόρδος των αγελάδων ως μέρος του προβλήματος της κλιματικής αλλαγής!

Μερικοί ερευνητές στο Πανεπιστήμιο της Ακτής του Ήλιου στην Αυστραλία αυτή την περίοδο διευρύνουν την ανθρώπινη γνώση πάνω στο θέμα της μείωσης των εκπομπών μεθανίου στις αγελάδες. Κοινώς, μελετούν πώς οι αγελάδες θα κλάνουν και θα ρεύονται λιγότερο. Αλλά γιατί κάποιοι να πληρώνονται γι αυτό το πράγμα; Αυτή την περίοδο υπάρχουν διάφορες δημοσιεύσεις που θεωρούν το κλάσιμο των ζώων συνυπεύθυνο στο φαινόμενο του θερμοκηπίου. Ξεχάστε τις βιομηχανικές μονάδες, την καύση υδρογονανθράκων, τους στρατούς των κρατών και τόσα άλλα που απομυζούν τον πλανήτη.

Έτσι, λοιπόν, οι επιστήμονες σκέφτονται να εκμεταλ-

λευτούν μαζικά ένα φύκι της επαρχίας Queensland της Αυστραλίας, το οποίο φαίνεται πως μειώνει το μεθάνιο στις αγελάδες, προκειμένου έτσι να αντιμετωπιστούν οι ρύποι που δημιουργούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου στην Αυστραλία. Μια προηγούμενη μελέτη του CSIRO, ανακάλυψε πως μια μικρή ποσότητα απ'το φύκι Asparagopsis στη διατροφή της αγελάδας, μείωσε την ποσότητα του μεθανίου που παράγει το ζώο έως και 99%. Διαπίστωσε ότι τα χημικά συστατικά του συγκεκριμένου είδους φυκιού, μειώνουν τα μικρόβια στα στομάχια και στο εντερικό σύστημα των αγελάδων τα οποία τους προκαλούν αέρια. Οι ερευνητές πιστεύουν ότι εάν το φύκι μπει στην διατροφή των αγελάδων θα μειωθούν οι εκπο-

κουλ οι Ισλανδοί τοποθέτησαν μια αναμνηστική πλάκα με τίτλο «Επιστολή στο Μέλλον» που γράφει τα επίπεδα ρεκόρ του διοξειδίου του άνθρακα (415 ppm CO_2) του Μαΐου του 2019 καθώς και ότι: «Μέσα στα επόμενα 200 χρόνια, όλοι οι παγετώνες μας θα ακολουθήσουν τον ίδιο δρόμο. Στόχος αυτού του μνημείου είναι να δείξει ότι γνωρίζουμε τί συμβαίνει και τί χρειάζεται να γίνει. Μόνο εσύ γνωρίζεις αν το πράξαμε».

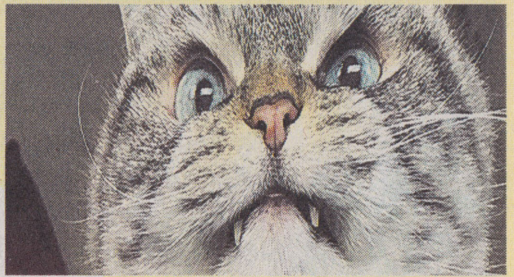
Δεν μπορούμε να παραβλέψουμε ότι η Γη, έχει περάσει στο προαιώνιο παρελθόν της πολύ πιο δύσκολες καταστάσεις απ' την σημερινή, ο κύκλος της έντασης και της ισορρόπησης βρισκόταν, υπάκουε εξ' ολοκλήρου σε φυσικές διεργασίες. Η διαφορά σ'αυτή τη φάση είναι ο παράγοντας άνθρωπος που έχει βάλει το λιθαράκι του στο κύκλο της καταστροφής και το πιο σημαντικό είναι ότι δεν θα αφήσει την Γη να ανακάμψει όπως έκανε για αιώνες. Έτσι όσο ο κόσμος εμπιστεύεται τις ζωές του και το μέλλον του πλανήτη σε κάθε λογής εξουσιαστές, τόσο αυτές οι συμβολικές τελετές θα πληθαίνουν στο μέλλον και θα μένουν μόνο στον συμβολισμό. Οι εξουσίες αρέσκονται σε τελετές και συμβολισμούς, φολκλοροποιώντας το πρόβλημα που οι ίδιες δημιούργησαν.

Ποσό πάει η Γροιλανδία ρε παιδιά;

Ο Τραμπ θέλει να αγοράσει την Γροιλανδία αλλά η Δανία δεν πουλάει! Ο Τραμπ προφανώς δεν θέλει να πάρει ένα τροχόσπιτο, να βάλει μέσα την Μελάνια και να βολτάρει, αλλά το πλούσιο υπέδαφος της που αυτή την στιγμή το εκμεταλλεύεται η Κίνα και σε λιγότερο βαθμό η Αυστραλία. Το υπέδαφος κρύβει 38,5 εκατ. τόνους 17 σπάνιων

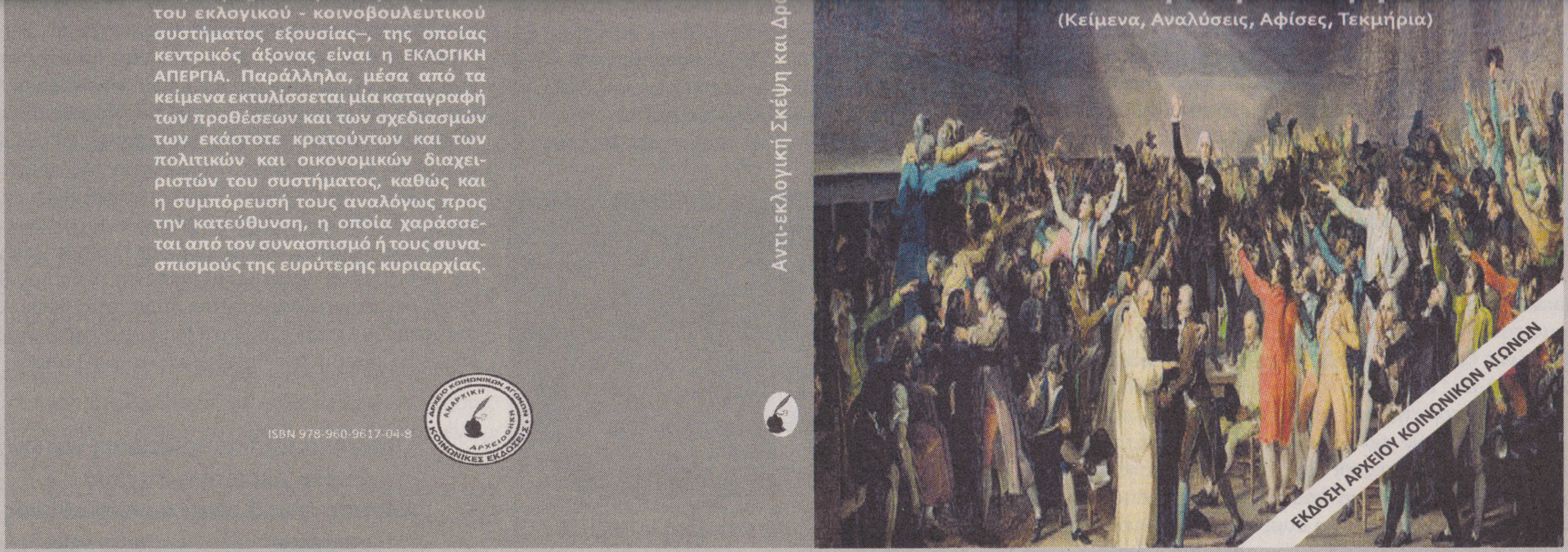
στο Ακρωτήρι Χανίων. Όποιος σιωπά είναι συνυπεύθυνος

Άλλο ένα περιστατικό βασανισμού και θανάτωσης ζώων συνέβη στην Κρήτη. Συγκεκριμένα στο Ακρωτήρι Χανίων, βρέθηκαν 5 γάτες σφαγιασμένες, με βγαλμένα τα μάτια και παραταγμένες η μια δίπλα στην στην άλλη στη μέση του δρόμου μεταξύ των χωριών Καθιανά και Αρώνι. Αυτός ή αυτοί οι άνθρωποι που προέβησαν σ' αυτή την άθλια πράξη σίγουρα δεν ήταν πρωτάρηδες, προφανώς ήθελαν δημοσιότητα και σίγουρα δεν θα μείνουν στα ζώα. Μπορεί να έχουν παιδιά, να είναι σύζυγοι και εκεί να συνεχίζουν πρακτικές βασανισμού στους οικείους τους. Τέτοιες πρακτικές δεν σταματούν, ούτε αρχίζουν με το συγκεκριμένο περιστατικό, αλλά έχουν συνέχεια στο χρόνο και δεν κάνουν διακρίσεις και σε άλλα είδη ζωής, συμπεριλαμβανομένου και του ανθρώπου. Αυτοί οι άνθρωποι πιθανόν να προέρχονται από μια μικρή κοινότητα και έχουν όνομα που οι συγχωριανοί τους γνωρίζουν.

Καλούμε, λοιπόν, τους συγχωριανούς τους στα Καθιανά ή στο Αρώνι ή σε κάποιο παραδίπλα χωριό που πιθανόν τους ή τον γνωρίζουν, να επιληφθούν του θέματος, ώστε να σώσουν όχι μόνο τα κατοικίδιά τους, αλλά και τα φιλικά ή οικογενειακά τους πρόσωπα. Μόνο έτσι σπάνε τα στερεότυπα που θέλουν την Κρήτη να πρωταγωνιστεί σε τέτοιου είδους πρακτικές έναντι των ζώων. Το να κρύβουμε ένα πρόβλημα το συντηρούμε, το διαιωνίζουμε και εν τέλει είμαστε συνένοχοι. Μην περιμένουμε την μεσολάβηση του κράτους σε τέτοιες περιπτώσεις, γιατί εκτός του ότι οι δράστες μπορεί να είναι πολύ προσεχτικοί ώστε να αποφύγουν ενοχοποιητικά στοιχεία, σε περίπτωση ενοχοποιητικών στοιχείων τα άρρωστα μυαλά δεν διορθώνονται με κανενός είδους πρόστιμα. Έτσι, καλό είναι οι κοινότητες να αυτοπροστατεύονται και να μεριμνούν κατά περίπτωση ώστε τέτοια φαινόμενα να εξαλειφθούν.

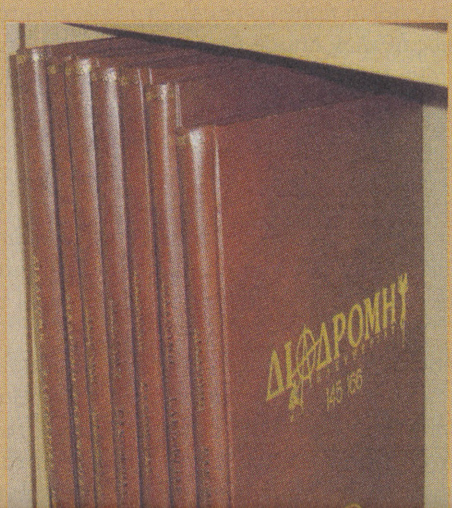
Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Το βιβλίο διατίθεται στα βιβλιοπωλεία:

Πολιτεία (Ασκληπιού 1-3),
Ναυτίλος (Τρικούπη Χαρίλαου 28),
Πρωτοπορεία (Γραβιάς 3),
Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο (Θεμιστοκλέους 37),
Βιβλιοπωλείο των Συναδέλφων (Καλλιδρομίου 30Α),
Επί λέξει (Ακαδημίας 32),
Ιανός (Σταδίου 24),
Books Plus (Πανεπιστημίου 37),
Κεντρί (Θεσσαλονίκη),
Σαιξπηρικόν (Θεσσαλονίκη)
Πρωτοπορεία (Θεσσαλονίκη),
Πορθμός (Χαλκίδα),
καθώς και
στην Αναρχική Αρχειοθήκη (Σαριπόλου 8, τηλ. 6973799207), επίσης
Αποστέλλεται ταχυδρομικά κατόπιν συνεννοήσεως.

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους.
Με τα φύλλα 167-188 συμπληρώθηκε ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018) και διατίθεται βιβλιοδετημένος όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Για τη συμβολή στον αγώνα της μνήμης ενάντια στη λήθη και την ενδυνάμωση της κοινωνικής δράσης ενάντια στο κράτος και σε κάθε μορφή εξουσίας.

Ενάντια στη διαστρέβλωση και την προσπάθεια αποπροσανατολισμού των κοινωνικών αγώνων.

κάθε ΔΕΥΤΕΡΑ
και ΠΕΜΠΤΗ 5 - 7 μμ

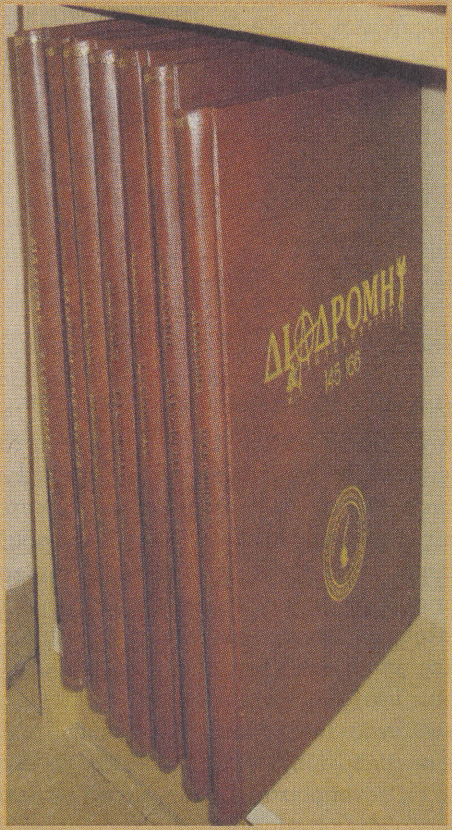
Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
Αθήνα

Το βιβλίο διατίθεται στα βιβλιοπωλεία:

Πολιτεία (Ασκληπιού 1-3),
Ναυτίλος (Τρικούπη Χαρίλαου 28),
Πρωτοπορεία (Γραβιάς 3),
Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο (Θεμιστοκλέους 37),
Βιβλιοπωλείο των Συναδέλφων (Καλλιδρομίου 30Α),
Επί λέξει (Ακαδημίας 32),
Ιανός (Σταδίου 24),
Books Plus (Πανεπιστημίου 37),
Κεντρί (Θεσσαλονίκη),
Σαιξπηρικόν (Θεσσαλονίκη)
Πρωτοπορεία (Θεσσαλονίκη),
Πορθμός (Χαλκίδα),
καθώς και
στην Αναρχική Αρχειοθήκη (Σαριπόλου 8, τηλ. 6973799207), επίσης
Αποστέλλεται ταχυδρομικά κατόπιν συνενοήσεως.

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους. Με τα φύλλα 167-188 συμπληρώθηκε ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018) και διατίθεται βιβλιοδετημένος όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)
8ος » (φύλλα 167-188)

***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους θα πρέπει να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207 ή να επικοινωνήσουν με την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας